

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen om utlämning mellan Europeiska unionen medlemsstater och godkännande av vissa bestämmelser i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater samt till lag om ändring av lagen om utlämning för brott

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att riksdagen skall godkänna de bestämmelser i den i Bryssel den 27 september 1996 ingångna konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater som upprättats på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen samt att riksdagen skall ge sitt samtycke till att Finland avger de förklaringar som avses i konventionen om förutsättningarna för utlämning av finska medborgare, vidareutlämning samt om temporär tillämpning av konventionen mellan sådana medlemsstater som avgivit förklaring.

Konventionens syfte är att göra utlämningsförfarandet enklare och snabbare mellan Europeiska unionens medlemsstater. Konventionen kompletterar den europeiska konventionen om utlämning för brott (1957). Genom konventionen utökas området för utlämningsbara brott. Konventionen innehåller även andra bestämmelser om de materiella förutsättningarna för utlämnande, såsom utlämning av egna medborgare, politiska brott, specialitetsprincipen, vidareutlämning samt preskription.

För att den nationella lagstiftningen skall vara förenlig med konventionsbestämmelserna föreslås att lagen om utlämning för brott skall ändras. Det föreslås att lagen ändras så att det skall vara möjligt att utlämna finska medborgare och att området för utlämningsbara brott skall utvidgas. Dessutom föreslås i propositionen en ändring enligt vilken som huvudregel skall gälla att inget brott skall kunna betraktas som ett politiskt brott mellan Europeiska unionens medlemsstater. Propositionen innehåller också förslag till lag-

ändringar som gäller preskription samt specialitetsprincipen och vidareutlämning.

Propositionen innehåller även ett lagförslag om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen. Lagen om ikraftträdande av konventionen avses träda i kraft samtidigt som konventionen. Om tidpunkten för lagens ikraftträdande bestäms genom förordning.

Dessutom föreslås i propositionen att riksdagen skall godkänna konventionen om ett förenklat förfarande mellan Europeiska unionens medlemsstater som upprättas i Bryssel den 10 mars 1995 på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen samt att riksdagen skall ge sitt samtycke till avgivande av vissa förklaringar i enlighet med konventionen.

Syftet med konventionen om ett förenklat förfarande är att mellan Europeiska unionens medlemsstater skapa ett nytt, förenklat förfarande för utlämning som möjliggör en snabb utlämning.

Propositionen innehåller också ett förslag om att i lagen om utlämning för brott ta in en nytt avsnitt med bestämmelser om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionen medlemsstater.

I propositionen ingår också ett lagförslag om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning. Lagen om ikraftträdande avses träda i kraft vid samma tidpunkt som konventionen. Om tidpunkten för lagens ikraftträdande bestäms genom förordning.

Lagen om ändring av lagen om utlämning för brott föreslås träda i kraft så snart som

möjligt efter att den har antagits och blivit stadfäst. Bestämmelserna om utlämning av finska medborgare tillämpas dock först då konventionen trätt i kraft mellan Finland och den medlemsstat som begärt utlämning.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLLSFÖRTECKNING	3
ALLMÄN MOTIVERING	5
1. Inledning	5
2. Nuläge	5
3. EU-utlämningskonventionens mål och dess centrala innehåll	6
4. Målen för konventionen om ett förenklat förfarande och dess centrala innehåll	7
5. EU-utlämningskonventionen och konventionen om ett förenklat förfarande för utlämningen och deras förhållande till finsk lagstiftning	9
6. Internationell utveckling och utländsk lagstiftning	9
7. Propositionens verkningar	10
8. Beredningen av propositionen i Finland	10
9. Propositionens samband med andra propositioner och med internationella fördrag ..	10
DETALJMOTIVERING	12
1. EU-utlämningskonventionen	12
Artikel 1. Allmänna bestämmelser	12
Artikel 2. Utlämningsbara brott	12
Artikel 3. Konspiration och sammanslutning av brottslingar	13
Artikel 4. Beslut om frihetsberövande med placering på annan plats än kriminalvårdsanstalt	14
Artikel 5. Politiska brott	14
Artikel 6. Fiskaliska brott	15
Artikel 7. Utlämning av egna medborgare	15
Artikel 8. Preskription	17
Artikel 9. Amnesti	18
Artikel 10. Andra gärningar än de som har legat till grund för begäran om utlämning	18
Artikel 11. Presumtion om samtycke från den anmodade medlemsstaten	18
Artikel 12. Vidareutlämning till en annan medlemsstat	19
Artikel 13. Centralmyndighet och överföring av dokument per telefax	19
Artikel 14. Ytterligare upplysningar	20
Artikel 15. Bestyrkande av äkthet	20
Artikel 16. Transitering	20
Artikel 17. Reservationer	21
Artikel 18. Ikraftträdande	21
Konventionens slutbestämmelser	21
2. EU-utlämningkonventionens förhållande till den nordiska utlämningslagen	21
Nordiska förklaringar gällande egna medborgare	22

3. EU-utlämningskonventionens förhållande till den övriga lagstiftningen	22
4. Konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning	23
Artikel 1. Allmänna bestämmelser	23
Artikel 2. Skyldighet att överlämna	24
Artikel 3. Villkor för överlämnande	24
Artikel 4. Uppgifter som skall tillhandahållas	25
Artikel 5. Samtycke och godkännande	27
Artikel 6. Information till den anhållne	28
Artikel 7. Inhämmande av samtycke	28
Artikel 8. Underrättelse om samtycke	29
Artikel 9. Avstående från tillämpning av specialitetsprincipen	30
Artikel 10. Underrättelse om beslutet om utlämning	31
Artikel 11. Tidsfrist för överlämnandet	31
Artikel 12. Samtycke som lämnas efter utgången av den tidsfrist som anges i artikel 8 eller under andra omständigheter	32
Artikel 13. Vidareutlämning till en annan medlemsstat	33
Artikel 14. Transitering	33
Artikel 15. Angivande av behöriga myndigheter	34
Artiklarna 16 och 17. Ikraftträdande och anslutning	34
5. Lag om godkännande av vissa bestämmelser om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater	35
6. Lag om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater	35
7. Lag om ändring av lagen om utlämning för brott	35
8. Ikraftträdande	43
9. Lagstiftningsordning	44
10. Behovet av riksdagens godkännande	44

LAGFÖRSLAG

1. Lag om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater	46
2. Lag om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater	47
3. Lag om ändring av lagen om utlämning för brott	48

KONVENTIONSTEXTER

Konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater	60
Konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater	70

ALLMÄN MOTIVERING

1. Inledning

I propositionen föreslås att den på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen upprättade konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater skall godkännas och sättas i kraft. Dessutom föreslås att riksdagen ger sitt samtycke till att Finland avger förklaringar om förutsättningarna för utlämning av finska medborgare, vidareutlämning samt om konventionens temporära tillämpning mellan sådana medlemsstater som avgivit förklaring.

Propositionen innehåller även förslag till lag om godkännande av sådana bestämmelser i konventionen som förutsätter riksdagens godkännande samt sådana ändringar i den nationella utlämningslagstiftningen i Finland som konventionen förutsätter.

I propositionen föreslås att lagen om utlämning för brott (456/1970) skall ändras. Först och främst föreslås att en finsk medborgare skall kunna utlämnas för rättegång till en sådan medlemsstat i Europeiska unionen som anslutit sig till konventionen. Detta skall gälla endast sådana brott för vilka enligt finsk lag föreskrivits som strängaste straff fängelse i minst fyra år om brottet hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter. För utlämning har dessutom ställts som villkor att den utlämnade personen skall återföras till Finland för att avtjäna eventuellt frihetsstraff.

För det andra föreslås att området för utlämningsbara brott skall utvidgas i fråga om andra än finska medborgare så att till en medlemsstat i Europeiska unionen skall kunna utlämnas för brott för vilket om det hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst sex månader. Dessutom förutsätts att brottet enligt lagstiftningen i den medlemsstat som framställt begäran är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av minst ett år.

För det tredje föreslås i propositionen att man avstår från kravet på s.k. dubbel straffbarhet då den gärning som avses i begäran om utlämning gäller konspiration eller sammanlutning av brottslingar i syfte att begå

sådana brott som avses i konventionen. Dubbel straffbarhet utgör dock alltid ett villkor för utlämning av finska medborgare.

För det fjärde föreslås en lagändring enligt vilken förbudet att utlämna för politiska brott inte skall tillämpas då det är fråga om utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen. Finska medborgare skall dock inte kunna utlämnas för politiska brott.

För det femte föreslås att utlämningslagen skall ändras så att utlämning till Europeiska unionens medlemsstater i regel inte hindras av att åtalsrätten eller verkställigheten av straffet har preskriberats enligt finsk lagstiftning.

För det sjätte föreslås en ändring i utlämningslagen enligt vilken en person som har utlämnats till en medlemsstat under vissa omständigheter skall kunna åtalas också för andra brott än de som avses i begäran om utlämning (avstående från den s.k. specialitetsprincipen). Även vidareutlämning till en annan medlemsstat är tillåten i begränsad utsträckning. Specialitetsprincipen skall dock tillämpas på finska medborgare enligt det som anges i gällande lag liksom även förbudet mot vidareutlämning.

Dessutom föreslås i propositionen att riksdagen skall godkänna konventionen upprättad på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater. I propositionen ingår också ett förslag om att riksdagen skall ge sitt samtycke till avgivande av vissa förklaringar i enlighet med konventionen.

Propositionen innehåller också ett förslag till lag om ikraftträdande av bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning samt förslag till sådana ändringar i den finska lagstiftningen om utlämning som konventionen förutsätter. I propositionen föreslås att i den allmänna utlämningslagen tas in ett nytt avsnitt som innehåller bestämmelser om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater.

2. Nuläge

Avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen (nedan unionsfördraget) innehåller

bestämmelser om samarbete i rättsliga och inrikes frågor mellan Europeiska unionens medlemsstaters regeringar (s.k. III pelaren inom Europeiska unionen). Delområdena för samarbete finns uppräknade i artikel K.1 i unionsfördraget. Samarbetet omfattar bl.a. rättsligt samarbete inom området för straffrätt (artikel K.1.3 punkt 7). Det straffrättsliga samarbetet omfattar samarbete mellan medlemsstaterna i förundersöknings- och rättegångsskedet, samarbete i anslutning till verkställighet av straffrättsliga domar samt utlämning för brott. Under den tid som unionsfördraget har varit i kraft har också tillnärmningen av medlemsstaternas materiella strafflagstiftning tolkats tillhöra området för straffrättsligt samarbete som regleras i avdelning VI.

Författningstyperna för samarbetet i rättsliga och inrikes frågor finns uppräknade i artikel K.3. Enligt artikeln kan rådet godkänna gemensamma ståndpunkter och gemensamma åtgärder samt upprätta konventioner. Besluten inom de områden som avdelning VI avser fattas enhälligt.

Europeiska unionens råd för rättsliga och inrikes frågor antog i november 1993 en förklaring genom vilken organ som lyder under rådet bemyndigades att undersöka om det var tillrådligt att medlemsstaterna sinsemellan ingick en konvention om utlämning för att komplettera den europeiska konventionen om utlämning av den 13 december 1957 (FördrS 32/1971, nedan Europeiska utlämningskonventionen).

Rådet för rättsliga och inrikes frågor beslöt i juni 1994 att uppmärksamhet först skall ägnas åt att i fråga om förfarandena avlägsna hindren för utlämning. På uppdrag av rådet inledde arbetsgruppen på basis av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen beredningen av en konvention om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater. Konventionen antogs av rådet och undertecknades av medlemsstaterna i Bryssel den 10 mars 1995 (EGT nr C 78, 30.3.1995), nedan kallad konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning.

Efter undertecknandet av konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning inledes beredningen av en mera vittomfattande konvention om utlämning. Avsikten var att förutom förfarandemässiga hinder också ingripa i de materiella förutsättningarna för utlämning. Konventionen om utlämning mel-

lan Europeiska unionens medlemsstater som upprättats på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen godkändes av rådet och undertecknades av medlemsstaterna den 27 september 1996 (EGT nr C 313, 23.10.1996), nedan kallad EU-utlämningskonventionen.

Utlämning har också uppmärksammats i det handlingsprogram om bekämpning av den organiserade brottsligheten som Europeiska rådet godkände i Amsterdam i juni 1997 (EGT nr C 251, 15.8.1997). I handlingsprogrammet anmodas medlemsstaterna att ratificera ovan nämnda utlämningskonventioner före utgången av 1998. Hittills har endast Danmark ratificerat båda konventionerna.

3. EU-utlämningskonventionens mål och dess centrala innehåll

Syftet med utlämningskonventionen är att göra utlämningen mellan Europeiska unionens medlemsländer enklare och snabbare. Konventionen kompletterar Europeiska utlämningskonventionen.

EU-utlämningskonventionen innehåller flera bestämmelser som avviker från bestämmelserna gällande de materiella förutsättningarna för utlämning i Europeiska utlämningskonventionen. För det första har området för utlämningsbara brott utvidgats. Konventionen förpliktar att utlämna för brott som enligt lagen i den stat som mottagit begäran om utlämning är belagda med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av minst sex månader. Dessutom förutsätts att brottet enligt lagen i den stat som framställt begäran om utlämning är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av minst 12 månader.

För det andra innehåller EU-utlämningskonventionen en bestämmelse om avstående från kravet på dubbel straffbarhet då det är fråga om konspiration eller sammanslutning av brottslingar i syfte att begå sådana brott som avses i konventionen. Förutsättningen är att konspirationens eller sammanslutningens syfte är att begå brott som avses i artiklarna 1 och 2 i den europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977 (FördrS 16/1990, nedan Europakonventionen om bekämpande av terrorism) eller narkotikabrott och andra former

av organiserad brottslighet eller andra våldshandlingar som är riktade mot en persons liv, fysiska integritet eller frihet, eller som skapar allmän fara för personer. I fråga om de medlemsstater som inte avstår från kravet på dubbel straffbarhet, ställer konventionen en alternativt förpliktelse att föreskriva att konspiration och sammanslutning i enlighet med det som närmare definieras i konventionen utgör brott som belagts med straff.

För det tredje innehåller EU-utlämningskonventionen sådana bestämmelser om utlämning av egna medborgare som avviker från bestämmelserna i Europeiska utlämningskonventionen. Enligt huvudregeln får utlämning inte vägras på den grunden att den person som är föremål för begäran om utlämning är medborgare i den anmodade medlemsstaten. Konventionen ger dock varje medlemsstat möjlighet att avge förklaring om att den inte kommer att bevilja utlämning av egna medborgare eller att den kommer att tillåta detta endast under vissa förutsättningar.

För det fjärde innehåller EU-utlämningskonventionen en bestämmelse enligt vilken inget brott skall betraktas som politiskt brott mellan Europeiska unionens medlemsstater. Alternativt kan medlemsstaterna begränsa denna konventionsförpliktelse till att gälla de brott som avses i artiklarna 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism samt till sådan konspiration och sammanslutning som avses i EU-utlämningskonventionen för begående av brott som avses i konventionen om bekämpande av terrorism.

För det femte förpliktar EU-utlämningskonventionen att utlämna för brott i fråga om vilka åtalsrätten eller verkställigheten av straff har preskriberats enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning. Medlemsstaten har dock rätt att vägra utlämning för brott som har preskriberats i det fall att den själv hade varit behörig att behandla brottet.

För det sjätte förpliktar EU-utlämningskonventionen att under vissa omständigheter avstå från den s.k. specialitetsprincipen. Enligt konventionen får en utlämnad person också åtalas för andra gärningar än de som avses i begäran om utlämning, förutsatt att brottet inte är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd. Har den utlämnade givit sitt samtycke kan personen också bli föremål för frihetsberövande åtgärder. Avstående från specialitetsprincipen har även samband med bestämmelsen om vid-

areutlämning enligt vilken som huvudregel gäller att en utlämnad person kan vidareutlämnas till en annan medlemsstat.

EU-utlämningskonventionen innehåller även vissa bestämmelser gällande förfaranden. Konventionen förpliktar medlemsstaterna att utse en centralmyndighet för överföring och mottagande av begäran om utlämning. Konventionen innehåller även en bestämmelse om användning av sådan telefax vid överföring av handlingar som försetts med krypteringsapparat.

EU-utlämningskonventionen kompletterar även konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontrollerna vid de gemensamma gränserna, vilken undertecknades den 19 juni 1990 (nedan Schengenkonventionen). Kapitel 4 i avdelning III i Schengenkonventionen innehåller bestämmelser om utlämning bl.a. vad gäller preskription, skyldighet att utlämna för fiskaliska brott samt om direkta kontakter mellan de myndigheter som behandlar begäran om utlämning. Förpliktelseerna i Schengenkonventionen motsvarar i huvudsak bestämmelserna i EU-utlämningskonventionen.

4. Målen för konventionen om ett förenklat förfarande och dess centrala innehåll

Syftet med konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning är att skapa mellan Europeiska unionens medlemsstater ett nytt, förenklat förfarande för utlämning som möjliggör snabbare utlämning. Förfarandet tillämpas då den för utlämning eftersökta personen samtycker till utlämningen.

Konventionen baserar sig på en beredning där man samlade in uppgifter om cirka 700 framställningar om utlämning som gjorts mellan Europeiska unionens medlemsstater 1992. Av materialet kan man konstatera att i cirka 30 procent av fallen hade den person som begärts utlämnad samtyckt till utlämningen. Det konstaterades att trots samtycke tog utlämningen flera månader i anspråk. Syftet med konventionen är att göra den tid som den för utlämning eftersökta personen som samtyckt till utlämning är berövad sin frihet så kort som möjligt.

Konventionen om ett förenklat förfarande är inte självständig, utan enligt artikel 1 kompletterar konventionen Europeiska utlämningskonventionen. I de fall där konven-

tionen om ett förenklat förfarande inte innehåller bestämmelser eller om det av någon annan orsak inte anses nödvändigt att tillämpa förfaranden som avses i konventionen, tillämpas Europeiska utlämningskonventionen. Konventionen påverkar heller inte tillämpningen av mer förmånliga bestämmelser mellan medlemsstaterna.

Konventionen om ett förenklat förfarande innehåller inte täckande bestämmelser om förfarandet, utan den skapar närmast ramar för förfarandet. Flera artiklar i konventionen låter detaljerna i förfarandet bli beroende av den nationella lagstiftarens prövning.

Artikel 2 i konventionen innehåller den centrala principen enligt vilken förfarandet tillämpas då den eftersökte samtyckt till utlämningen. Även den anmodade staten skall ge sitt samtycke till utlämningen. Den anmodade staten prövar självständigt oberoende av den eftersöktes samtycke, om begäran skall bifallas eller inte.

Konventionen grundar sig i huvudsak på att ett förenklat förfarande tillämpas i de fall där medlemsstaten framställt begäran om provisoriskt omhändertagande enligt artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen (artikel 3). I praktiken innebär detta att utgångspunkten för det förenklade förfarandet är en internationell efterlysning, genom vilken det normala utlämningsförfarandet i allmänhet inleds, eller ett signalement i Schengen-informationssystemet. Enligt artikel 12 kan förfarandet som avses i konventionen också tillämpas i andra situationer, om medlemsstaten så önskar.

En utgångspunkt för ett förenklat förfarande är att någon begäran i enlighet med artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen inte förutsätts för att kunna inleda förfarandet. De uppgifter som skall ingå i en begäran om utlämning enligt ett förenklat förfarande definieras i artikel 4 i konventionen. Dess centrala betydelse är att i samband med begäran behöver inte tillhandahållas original exemplar eller bestyrkta avskrifter av häktningsbeslutet eller av en verkställbar dom. Däremot skall nämnda handlingar fogas till en normal begäran om utlämning enligt Europeiska utlämningskonventionen.

Det vilken statlig myndighet som fattar beslutet i det förenklade förfarandet låter artikel 5 bli beroende av medlemsstaternas egen prövning.

Artiklarna 6 och 7 innehåller bestämmelser om på vilket sätt en provisoriskt anhållan

person skall lämna sitt samtycke. När en person anhållits för utlämning, skall den behöriga myndigheten upplysa honom om honom om den begäran om utlämning som avser honom och om hans möjlighet att samtycka till utlämning enligt ett förenklat förfarande. Samtycket skall lämnas den rättsliga myndighet som är behörig i saken.

Syftet med konventionen är att utöka de direkta kontakterna mellan behöriga myndigheter. I enlighet med detta skall enligt artikel 8 och 10 i konventionen de underrättelser mellan medlemsstaterna som görs inom ramen för ett förenklat förfarande lämnas direkt mellan de behöriga myndigheterna. Artiklarna innehåller även bestämmelser om de tidsfrister som skall iaktas i förfarandet. Enligt artikel 8 i konventionen skall den ansökande staten senast tio dagar efter ett provisoriskt anhållande meddela om personen samtyckt till utlämningen eller inte. Den stat som framställt begäran om utlämning skall underrättas om utlämningsbeslutet senast inom tjugo dagar från den dag då personen lämnade sitt samtycke.

Enligt artikel 11 i konventionen skall överlämningen äga rum inom tjugo dagar från den dag då den ansökande staten underrättades om beslutet om utlämning. Artikel 11 innehåller även bestämmelser om den eftersöktes försättande på fri fot samt om oöverstigligt hinder.

Artikel 9 i konventionen ger medlemsstaterna möjlighet att förklara att den eftersökte under vissa omständigheter kan samtycka till att den s.k. specialitetsprincipen inte skall vara tillämplig i hans fall. Enligt specialitetsprincipen i artikel 14 i Europeiska utlämningskonventionen får inte den som utlämnats åtalas, dömas eller berövas sin frihet för verkställande av straff eller skyddsåtgärd för annat brott som begåtts före utlämningen, om inte brottet i fråga utgör grund för utlämningen.

Tillämpningen av specialitetsprincipen har i konventionen kopplats till förbudet mot vidareutlämning. Huvudregeln i artikel 13 i konventionen är att om den s.k. specialitetsprincipen inte skall vara tillämplig på den eftersökte skall inte heller förbudet mot vidareutlämning gälla personen i fråga. Artikel 14 i konventionen innehåller bestämmelser om transitering.

Artikel 12 i konventionen utvidgar konventionens tillämpningsområde från vad som definieras i artikel 3. Enligt artikeln tilläm-

pas konventionen också då personen som givit sitt samtycke efter att den i artikel 8 angivna tidsfristen på tio dagar har löpt ut, om någon sådan framställning om utlämning som avses i artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen ännu inte har gjorts. Artikel 9 ger medlemsstaterna en möjlighet att tillämpa ett förenklat förfarande också i andra situationer.

Enligt artikel 15 skall medlemsstaterna samtidigt med ratificeringen i en förklaring ange vilka myndigheter som är behöriga enligt artikel 4-8, 10 och 14 i den förklaring som skall anges i samband med ratificeringen. Artikel 16 i konventionen innehåller bestämmelser om ikraftträdande och artikel 17 om anslutning.

5. EU-utlämningskonventionen och konventionen om ett förenklat förfarande för utlämningen och deras förhållande till finsk lagstiftning

I Finland ingår bestämmelserna om utlämning i lagen om utlämning för brott Finland och de övriga nordiska länderna emellan (270/1960), nedan nordiska utlämningslagen) och i den ovan nämnda lagen om utlämning för brott (nedan allmänna utlämningslagen). Den nordiska utlämningslagen innehåller uttömmande bestämmelser om utlämning mellan Finland och de övriga nordiska länderna. Den allmänna utlämningslagen åter gör det möjligt att utlämna personer till stater utanför Norden. Finland har även ratificerat ovan nämnda Europeiska utlämningskonventionen, som innehåller för konventionsparterna förpliktande bestämmelser om utlämning. Dessutom har Finland tillträtt Schengenkonventionen.

De materiella förutsättningarna för utlämning i den allmänna utlämningslagen motsvarar förpliktelseerna som ingår i Europeiska utlämningskonventionen. I enlighet med det som anförts ovan innehåller EU-utlämningskonventionen ett flertal bestämmelser genom vilka förutsättningarna för utlämning enligt Europeiska utlämningskonventionen har utvidgats vad gäller utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater. Konventionsbestämmelserna om utlämningsbara brott, avstående från kravet på dubbel straffbarhet, politiska brott, utlämning av egna medborgare, preskription, avstående från specialitetsprincipen samt om vidareutlämning av-

viker även från motsvarande bestämmelser i den allmänna utlämningslagen. För att den nationella lagstiftningen skall vara förenlig med förpliktelseerna i EU-utlämningskonventionen, föreslås i denna proposition att den allmänna utlämningslagen ändras enligt det som konventionen förutsätter. EU-utlämningskonventionen inverkar å ena sidan inte på sådana utlämningsarrangemang mellan medlemsstaterna som baserar sig på enhetlig lagstiftning. Därför förutsätter konventionen inte någon ändring av den nordiska utlämningslagen.

Såsom det konstaterats ovan är syftet med konventionen om ett förenklat förfarande att skapa mellan Europeiska unionens medlemsstater ett nytt, snabbare förfarande för utlämning. I denna proposition föreslås att till den nationella lagstiftningen fogas sådana bestämmelser om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater som förutsätts i konventionen. Det föreslås att bestämmelserna skall placeras som ett nytt sista avsnitt i den allmänna utlämningslagen. Eftersom konventionen om ett förenklat förfarande inte påverkar tillämpningen av mer förmånliga bestämmelser i bilaterala eller multilaterala avtal som är i kraft mellan medlemsstaterna, förutsätter konventionen inga ändringar i den nordiska utlämningslagen. Vid utlämning till Sverige och Danmark tillämpas allt jämt den nordiska utlämningslagen.

6. Internationell utveckling och utländsk lagstiftning

Samtliga medlemsstater i Europeiska unionen har ratificerat Europeiska utlämningskonventionen. Till konventionen hör även två tilläggsprotokoll, av vilka det första har upprättats den 15 oktober 1975. Av medlemsstaterna har Belgien, Danmark, Nederländerna, Portugal, Spanien och Sverige ratificerat tilläggsprotokollet. Det andra tilläggsprotokollet har upprättats den 17 mars 1978 (FördrS 15/1985) och det har ratificerats av Finland, Belgien, Danmark, Förenade Konungariket, Italien, Nederländerna, Portugal, Spanien, Sverige, Tyskland och Österrike.

Schengenkonventionen har utöver Finland ratificerats av de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen med undantag av Irland och Förenade Konungariket.

Till EU-utlämningskonventionen har hit-

tills anslutit sig Danmark och Spanien. I Danmark har de lagändringar som EU-utlämningskonventionen förutsätter tagits in i den allmän utlämningslagen. I den nordiska utlämningslagen har inte gjorts några ändringar även om det hade varit möjligt enligt konventionen.

Danmark har med stöd av bestämmelsen om utlämning av egna medborgare förklarat att den inte kommer att bevilja utlämning av danska medborgare. Även i fråga om politiska brott har Danmark av de alternativ som ingår i konventionen valt det mer begränsade alternativet, enligt vilket det tillämpar förpliktelsen att utlämna för politiskt brott endast i fråga om brott som avses i artikel 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism samt i fråga om konspiration och sammanslutning i syfte att begå nämnda brott.

I övrigt motsvarar de ändringar som gjorts i dansk lagstiftning i huvuddrag de ändringar som föreslås göras i den allmänna utlämningslagen i Finland och för vilka redogörs nedan.

Konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater har ratificerats av Portugal, Sverige och Danmark. På motsvarande sätt som det föreslås i denna proposition har Sverige och Danmark tagit in de nya bestämmelserna om ett förenklat förfarande för utlämning i sina respektive allmänna utlämningslagar. Sverige och Danmark har inte gjort några ändringar i den nordiska utlämningslagen med anledning av konventionen.

7. Propositionens verkningar

Propositionen har inga betydande organisatoriska eller ekonomiska verkningar.

8. Beredningen av propositionen i Finland

Regeringen har den 16 november 1995 i enlighet med 54 b § riksdagsordningen till riksdagen sänt ett förslag om uppgörande av en konvention om utlämning mellan Europeiska unionen medlemsstater (U 51/1995 rd). Riksdagens lagutskott har den 14 mars 1996 givit sitt utlåtande om konventionen (LaUU 2/1996 rd).

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid justitieministeriet.

Propositionen har varit på remiss vid utri-

kesministeriet.

9. Propositionens samband med andra propositioner och med internationella fördrag

Propositionen har samband med ovan nämnda handlingsplan för bekämpande av den organiserade brottsligheten. I planen nämns effektiviserad utlämning som ett tyngdpunktsområde och man har ställt som mål att alla medlemsstater skall ratificera EU-utlämningskonventionen före utgången av 1998.

Vid justitieministeriet bereds särskilt en regeringsproposition för att straffbelägga deltagande i kriminella organisationers verksamhet, som är meningen att skall avlätas till riksdagen efter riksdagsvalen våren 1999. Propositionen har samband med den gemensamma åtgärden om att straffbelägga deltagande i kriminella organisationers verksamhet som beretts inom Europeiska unionens råd för rättsliga och inrikes frågor. Om den gemensamma åtgärden nåddes politiskt samförstånd vid det sammanträde som rådet för rättsliga och inrikes frågor höll den 19 mars 1998. Syftet är att genom propositionen sätta i kraft de förpliktelser som uppställts i den gemensamma åtgärden. Propositionen har också samband med bestämmelsen om konspiration och sammanslutning i syfte att begå vissa brott, som ingår i EU-utlämningskonventionen och för vilken redogörs nedan. Trots att propositionerna bereds separat, innebär propositionen med förslag till lag om kriminalisering av deltagande i kriminella organisationers verksamhet att fler brott än för närvarande bli straffbara också enligt finsk lagstiftning. Sålunda innebär lagförslaget att tillämpningsområdet för bestämmelsen om avstående från kravet på dubbel straffbarhet som föreslås i denna proposition blir mindre.

Inom ramen för samarbetet i rättsliga och inrikes frågor inom Europeiska unionen har också beretts andra konventioner med syfte att effektivisera samarbetet för bekämpning av den organiserade brottsligheten medlemsstaterna emellan. De viktigaste författningarna inom den materiella straffrättens område är konventionen av den 26 juli 1995 om skydd för Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (s.k. EG-bedrägerikonventionen, EGT nr C 316/48, 27.11.1995), protokollet av den 27 september 1996 till

konventionen om skydd för Europeiska unionens finansiella intressen (s.k. korrupsionsprotokollet, EGT nr C 313, 23.10.1996), konventionen av den 26 maj 1997 om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i (s.k. korrupsionskonventionen), EGT nr C 195, 25.6.1997) samt det andra protokollet till konventionen om skydd för Europeiska gemenskapernas finansiella intressen vilket upprättats den 19 juni 1997 (EGT nr C 221, 19.7.1997) och som bl.a. innehåller bestämmelser om straffrättsligt ansvar för juridiska personer. Också genom dessa konventioner och protokoll förbinder sig medlemsstaterna att effektivisera samarbetet bl.a. för att underlätta utlämningen. Riksdagen har särskilt

förelagts propositioner om införande av dessa konventioner och protokoll (RP 45-47/1998 rd).

Det förfarandemässigt viktigaste projektet för rättsligt samarbete är konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater (s.k. EU-rättshjälpskonventionen). Om konventionens centrala principer nåddes samförstånd vid sammanträdet som rådet för rättsliga och inrikes frågor höll den 28-29 maj 1998. Rättshjälpskonventionen innehåller bestämmelser om förfaranden som motsvarar bestämmelserna i utlämningskonventionen bl.a. vad gäller direkta kontakter mellan de myndigheter som behandlar begäran om rättshjälp, även om konventionerna inte direkt har samband med varandra.

DETALJMOTIVERING

1. EU-utlämningskonventionen

I detta avsnitt redogörs artikelvis om de förpliktelser som EU-utlämningskonventionen ställer samt för de olika alternativen för ikraftträdande. I avsnittet granskas också konventionens förhållande till den allmänna utlämningslagen och redogörs för de lagändringar som konventionen förutsätter.

Artikel 1. Allmänna bestämmelser

Enligt artikel 1 har EU-utlämningskonventionen till syfte att komplettera bestämmelserna i konventionerna som gäller mellan Europeiska unionens medlemsstater samt att underlätta tillämpningen av dem. Det viktigaste av dem är Europeiska utlämningskonventionen. Konventionen kompletterar också Schengenkonventionen samt fördraget av den 27 juni 1962 mellan Benelux-länderna.

Enligt artikel 1.2 påverkar inte punkt 1 tillämpningen av mer förmånliga bestämmelser i bilaterala eller multilaterala avtal mellan medlemsstaterna. Konventionsbestämmelserna påverkar inte heller gällande överenskommelser om utlämning som träffats på grundval av en enhetlig eller ömsesidig lagstiftning. Till denna del motsvarar bestämmelsen artikel 28.3 i Europeiska utlämningskonventionen.

Av punkt 1 i artikeln följer att Europeiska utlämningskonventionen och bestämmelserna i andra konventioner som nämns i artikeln skall fortfarande tillämpas mellan medlemsstaterna i de fall då annat inte har bestämts i EU-utlämningskonventionen. Punkt 2 i artikeln möjliggör åter att den nordiska utlämningslagen allt jämt uteslutande kan tillämpas på förbindelser mellan Finland, Danmark och Sverige.

Artikel 2. Utlämningsbara brott

Artikeln innehåller bestämmelser om utlämningsbara brott. Enligt punkt 1 i artikeln skall utlämning medges för brott som enligt den ansökande medlemsstatens lagstiftning är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst tolv månader. Dessutom förutsätts att brottet

enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst sex månader.

Enligt punkt 2 får en medlemsstat inte vägra utlämning på den grunden att lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten inte föreskriver samma slag av frihetsberövande skyddsåtgärder som lagstiftningen i den ansökande staten.

Punkt 3 i artikeln innehåller en bestämmelse enligt vilken artikel 2.2 i Europeiska utlämningskonventionen även skall tillämpas när vissa brott är belagda med bötesstraff. Nämda bestämmelse i Europeiska utlämningskonventionen ger rätt att utlämna också i sådana fall då för den gärning som avses i begäran om utlämning kan följa frihetsstraff lindrigare än ett år.

Dessutom avviker 4 § i den allmänna utlämningslagen från konventionsförpliktelsen i punkt 1 i artikeln. Enligt paragrafen får utlämning inte ske om den gärning som avses i begäran om utlämning inte är ett sådant brott, eller om gärningen begången i Finland under motsvarande omständigheter inte kan betraktas som ett sådant brott som enligt lagstiftningen i Finland är belagt med frihetsstraff strängare än ett år.

Den allmänna utlämningslagen är i övrigt förenlig med konventionsförpliktelserna i artikeln. 4 § i lagen möjliggör utlämning bl.a. för sådant brott som är belagt med bötesstraff. Detta förutsätter att ett annat brott som avses i begäran om utlämning uppfyller de krav som ställs på utlämningsbara brott i paragrafen (3 mom.).

För att uppfylla förpliktelserna i artikeln föreslås att 4 § i den allmänna utlämningslagen ändras så att området för utlämningsbara brott utvidgas i fråga om Europeiska unionens medlemsstater. Sålunda kan utlämning till Europeiska unionens medlemsstater ske om gärningen som avses i begäran är ett sådant brott eller gärningen, om den hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter, vore att betrakta som ett sådant brott för vilket det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst sex månader och som enligt lagen i den ansökande medlemsstaten är belagt med frihetsstraff eller

frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av minst ett år.

Artikel 3. **Konspiration och sammanlutning av brottslingar**

Punkt 1 i artikeln förpliktar sådana medlemsstater som i sin lagstiftning inte har kriminaliserat konspiration eller sammanslutning av brottslingar i syfte att begå brott att avstå från kravet på dubbel straffbarhet. Skyddigheten att avstå från kravet på dubbel straffbarhet gäller endast konspiration eller sammanslutning av brottslingar i syfte att begå brott som avses i artikel 1 eller 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism (punkt a), eller att begå narkotikabrott eller andra former av organiserad brottslighet eller andra våldshandlingar som är riktade mot en persons liv, fysiska integritet eller frihet, eller som skapar allmän fara för personer (punkt b). Dessutom förutsätts att både för konspiration eller sammanslutning av brottslingar och för det brott som man genom konspirationen eller sammanslutningen syftar att begå kan följa frihetsstraff eller en frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst 12 månader.

Enligt punkt 2 skall den anmodade medlemsstaten för att fastställa om syftet med konspirationen eller sammanslutningen är att begå ett av de brott som avses i punkt 1 a eller punkt 1 b i artikeln beakta uppgifterna i häktningsbeslutet eller i ett beslut med samma rättsverkan eller i den fällande domen avseende den person som har begärts utlämnad samt de uppgifter om brott som avses i artikel 12.2 b i Europeiska utlämningskonventionen.

Enligt punkt 3 kan medlemsstaten förklara att den förbehåller sig rätten att inte tillämpa punkt 1 eller att tillämpa den under vissa omständigheter. Dessa medlemsstater skall föreskriva att brott enligt punkt 1 utgör utlämningsbara brott i enlighet med rekvisiten som anges i punkt 4. Kriminaliseringsskyldigheten gäller beteenden som bidrar till att en grupp personer i gemensamt syfte begår ett eller flera brott av de slag som nämns i punkt 1 i artikeln. Bidraget behöver inte bestå av deltagande i det faktiska utförandet av brottet, men bidraget skall ha varit avsiktligt och getts med kännedom antingen om syftet och gruppens allmänna brottsliga verksamhet eller om gruppens avsikt att begå det eller de berörda brotten.

Av 4 § i den allmänna utlämningslagen följer att det brott som ligger till grund för begäran om utlämning alltid också skall vara straffbart enligt finsk lagstiftning, om brottet hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter.

I finsk lagstiftning har man inte kriminaliserat konspiration eller sammanlutning av brottslingar i syfte att begå sådana brott som avses i artikeln. Enligt gällande strafflag (39/1889) är endast stämpling i syfte att begå farligt militärt brott straffbart (SL 45:21). Bestämmelserna om delaktighet i 5 kap. strafflagen täcker heller inte helt sådant beteende som avses i punkt 4 i artikeln. Bestämmelserna om medhjälp (SL 5:3) motsvarar visserligen i stor utsträckning det rekvisit som beskrivs i artikeln. Medhjälp förutsätter dock alltid avsiktligt främjande av ett eller flera konkreta brott, då artikel 4 åter syftar till att utsträcka kriminaliseringsskyldigheten att omfatta också avsiktligt främjande av den brottsliga gruppens brottsliga verksamhet i allmänhet.

Av det ovan sagda följer att för att kunna uppfylla förpliktelseerna i artikel 3 måste den finska lagstiftningen ändras så att man antingen avstår från kravet på dubbel straffbarhet eller föreskriver att sådant beteende som avses i artikeln skall vara straffbart.

Enligt det som anförts i allmänna motiveringen har inom Europeiska unionens råd för rättsliga och inrikes frågor beretts en gemensam åtgärd för att straffbelägga delaktighet i kriminella organisationers verksamhet, om vilken rådet för rättsliga och inrikes frågor nådde enighet vid sitt sammanträde den 19 mars 1998. Den kriminaliseringsskyldighet som den gemensamma åtgärden ställer är mera inskränkt än den som ingår i EU-utlämningskonventionen. Den gemensamma åtgärden förpliktar medlemsstaterna att kriminalisera sammanlutning i syfte att begå sådana brott för vilka det strängaste straffet är fängelse i minst fyra år. Kriminaliseringsförpliktelsen i EU-utlämningskonventionen däremot gäller på ovan nämnt sätt sammanslutning antingen i syfte att begå sådana brott som avses i artikel 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism eller narkotikabrott eller andra former av organiserad brottslighet eller andra våldshandlingar som är riktade mot en persons liv, fysiska integritet eller frihet, eller som skapar allmän fara för personer och på vilka kan följa frihetsstraff eller frihetsberövande

skyddsåtgärd upp till en tid av lägst 12 månader.

I enlighet med det som redogjorts i allmänna motiveringen bereds vid justitieministeriet en särskild proposition med förslag till kriminalisering av delaktighet i en kriminell organisations verksamhet. I beredningen beaktas även förpliktelseerna i den gemensamma åtgärden. Avsikten är att propositionen avläts till riksdagen efter riksdagsvalet våren 1999. De kriminaliseringar som förutsätts i den gemensamma åtgärden motsvarar emellertid inte de förpliktelser som EU-utlämningskonventionen ställer, eftersom kriminaliseringsskyldigheten enligt utlämningskonventionen är på ovan nämnt sätt mera omfattande än enligt förpliktelseerna i den gemensamma åtgärden.

Förpliktelserna som föranleds av EU-utlämningskonventionen skall uppfyllas i den utsträckning som konventionens syfte förutsätter. Konventionens syfte är att effektivisera det straffrättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna genom att avlägsna lagstiftningsmässiga hinder. Detta mål kan nås genom att avstå från kravet på dubbel straffbarhet. De nya kriminaliseringarna kommer däremot att ha betydligt mera omfattande inverkan och de avser också gärningar utan gränsoverskridande verkan. På nationell nivå finns heller inget behov av tillgripa så omfattande kriminaliseringar som konventionen förutsätter. Därför är det ändamålsenligare att uppfylla EU-utlämningskonventionens förpliktelse genom att avstå från kravet på dubbel straffbarhet än genom att straffbelägga sådant beteende som avses i artikeln.

I propositionen föreslås att från kravet på dubbel straffbarhet skall avstås då det är fråga brott som avses i artikel 3.1. När en finsk medborgare begärs utlämnad förutsätts dock alltid på nedan nämnt sätt dubbel straffbarhet.

Artikel 4. Beslut om frihetsberövande med placering på annan plats än kriminalvårdsanstalt

Enligt artikeln får utlämning inte vägras på den grunden att beslut om frihetsberövande i den ansökande staten verkställs på annan plats än kriminalvårdsanstalt.

Artikeln förutsätter inga ändringar i finsk lagstiftning.

Artikel 5. Politiska brott

Enligt punkt 1 i artikeln får inte något brott mellan Europeiska unionens medlemsstater betraktas som ett politiskt brott, en gärning förknippad med ett sådant brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv. Enligt punkt 2 får varje medlemsstat i samband med underrättelse om konventionens nationella genomförande förklara att den kommer att tillämpa punkt 1 endast på brott enligt 1 och 2 artikeln i Europakonventionen om bekämpande av terrorism samt på brott enligt artikel 3.4 i EU-utlämningskonventionen som reglerar konspiration och sammanlutning av brottslingar i syfte att begå vissa brott som avses i artikel 1 och 2. Punkt 4 i artikeln förutsätter dessutom att de reservationer som gjorts enligt artikel 13 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism inte skall tillämpas på utlämning mellan medlemsstaterna.

Enligt 6 § i den allmänna utlämningslagen får utlämning inte ske för politiskt brott.

I propositionen föreslås att 6 § i den allmänna utlämningslagen skall ändras så att förbudet mot att utlämna för politiskt brott inte skall tillämpas vid utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen. Lagändringen motsvarar syftet med artikel 5, enligt vilken medlemsstaterna som högaktar demokratiska principer skall kunna lita på varandras system i den grad att det inte skall vara nödvändigt att bibehålla förbudet mot utlämning för politiska brott. Sannolikt är att ändringen inte har någon stor praktisk betydelse. Under den tid som den allmänna utlämningslagen har varit i kraft har utlämning veterligen inte vägrats på den grunden att brottet i fråga varit ett politiskt brott.

Den föreslagna lagändringen motsvarar även den ståndpunkt som den finska regeringen omfattande vid konventionsförhandlingarna i anslutning till beredningen av EU-utlämningskonventionen och som riksdagens lagutskott har godkänt i sitt utlåtande (LaUU 2/1996 rd).

Lagändringen påverkar inte 7 § i den allmänna utlämningslagen, enligt vilken utlämning inte får ske om den vars utlämning begärs på grund av ras, nationalitet, religion, politisk uppfattning eller tillhörighet till en viss samhällsgrupp eller till följd av politiska förhållanden löper risk att efter utlämnandet utsättas för mot hans liv eller frihet riktad eller annan förföljelse. En motsvarande

grund för vägran ingår också i Europeiska utlämningskonventionen (artikel 3.2). Även förbudet mot utlämning av s.k. humanitära skäl i den allmänna utlämningslagen (8 §) skall kvarstå. Enligt paragrafen kan man inte bevilja utlämning om den med hänsyn till den berörda personens ålder, hälsotillstånd eller övriga omständigheter vore oskälig.

Den föreslagna bestämmelsen skall inte tillämpas på finska medborgare.

Artikel 5 i EU-utlämningskonventionen förutsätter att den reservation som gjorts enligt artikel 13 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism inte skall tillämpas på utlämning mellan medlemsstaterna. Finland har på basis av artikeln gjort en reservation om att den förbehåller sig rätten att vägra utlämning på grund av ett sådant brott som nämns i artikel 1 och som den anser vara ett politiskt brott, en gärning förknippad med ett sådant brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv.

Artikel 6. Fiskaliska brott

Artikeln förpliktar att utlämna för brott mot lagstiftningen gällande skatter, tullar och valutatransaktioner. Förutsättningen är att det är fråga om gärningar som enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning motsvarar ett brott av samma beskaffenhet (punkt 1). Enligt punkt 2 i artikeln får utlämning inte vägras på den grunden att den anmodande medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma slag av skatter eller avgifter eller inte innehåller samma typ av bestämmelser när det gäller skatter och avgifter, tullar och valutatransaktioner som den ansökande medlemsstatens lagstiftning. Enligt punkt 3 får varje medlemsstat förklara att den begränsar de utlämningsbara brotten till brott som begåtts mot lagstiftningen avseende punktskatter, mervärdesskatt eller tullar.

Artikeln motsvarar artikel 2 i andra tilläggsprotokollet till den Europeiska utlämningskonventionen. Finland har ratificerat nämnda tilläggsprotokoll. Den allmänna utlämningslagen innehåller heller inte i övrigt några särskilda begränsningar gällande brott mot den offentliga ekonomin, varför det inte heller är nödvändigt att ge någon sådan förklaring som medlemsstaterna kan ge enligt artikel 3.

Artikel 7. Utlämning av egna medborgare

Enligt punkt 1 i artikeln får utlämning inte vägras på den grunden att den person som är föremål för begäran om utlämning är medborgare i den anmodade medlemsstaten i den mening som avses i artikel 6 i Europeiska utlämningskonventionen. Enligt punkt 2 är det möjligt att avvika från punkt 1. Enligt den får varje medlemsstat förklara att den kommer att bevilja utlämning av sina egna medborgare eller att den kommer att tillåta detta endast under vissa förutsättningar som den närmare anger. Enligt punkt 3 gäller de reservationer som avses i punkt 2 i fem år räknat från den första dag då medlemsstaten tillämpar konventionen. Reservationerna kan förnyas för ytterligare perioder på fem år. Tolv månader före den dag då reservationen upphör att gälla skall depositarien, generalsekreteraren för Europeiska unionens råd, informera den berörda medlemsstaten om denna förfallodag. Medlemsstaten som gjort reservationen skall åter senast tre månader före utgången av varje femårsperiod underätta depositarien om den vidhåller sin reservation.

Enligt artikel 6.1 punkt b får varje medlemsstat själv definiera begreppet "medborgare" i konventionens mening. Finland har med stöd av nämnda konventionsbestämmelse förklarat att med finsk medborgare avses finska, isländska, norska, svenska och danska medborgare samt i dessa stater stadigvarande bosatta utlänningar. Även de övriga nordiska länderna har givit en motsvarande förklaring om egna medborgare. I samband med undertecknandet av EU-utlämningskonventionen har Finland, Danmark och Sverige genom förklaringen i bilagan till konventionen bekräftat att de inte kommer att återopa denna definition som grund för att vägra utlämning av i dessa länder bosatta personer från icke-nordiska stater.

Enligt 2 § i den allmänna utlämningslagen får inte finska medborgare utlämnas för brott. Även i 7 § 3 mom. (969/1995) Regeringsformen för Finland (94/1919) regeringsformen föreskrivs att finska medborgare inte mot sin vilja får utlämnas eller förflyttas till ett annat land.

Mellan de nordiska länderna har man under vissa omständigheter avvikit från nämnda bestämmelse. Enligt 2 § i lagen får en finsk medborgare utlämnas om straffet för brottet enligt finsk lag är minst fyra års

fängelse, ifall brottet hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter. En finsk medborgare kan också utlämnas för lindrigare brott, om han i minst två års tid stadigvarande vistats i det nordiska landet som framställt begäran om utlämning.

Den huvudsakliga orsaken till att bestämmelserna i den nordiska utlämningslagen är lindrigare än i den allmänna utlämningslagen är att samhällsstrukturen är likadan i alla nordiska länder och att staterna kan lita på varandras rättssystem och rättskipning (Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om utlämning för brott mellan Finland och de övriga nordiska länderna 94/1959 rd). I fråga om stater utanför Norden har man däremot inte ansett det vara motiverat att avvika från förbudet mot utlämning av egna medborgare.

Förutsättningarna för brottslig verksamhet har ändrats avsevärt i Europa efter att den allmänna lagen om utlämning stiftades. Den minskade gränskontrollen i anslutning till den europeiska integrationsutvecklingen har ökat möjligheterna för brottslig verksamhet i Europeiska unionens medlemsstater. Bekämpningen av brottslig verksamhet med gränsöverskridande verkan förutsätter ett effektiviserat internationellt samarbete och omprövning av regleringen som gäller samarbetet.

En följd av den utvidgade möjligheten för gränsöverskridande brottslig verksamhet kan antas vara att de internationella rättegångarna kommer att bli vanligare. Även de situationer där man vill väcka åtal mot finska medborgare i en annan medlemsstat kommer sålunda sannolikt att öka i framtiden.

När det gäller brott som har begåtts utanför Finland och för vilket en finsk medborgare står åtalad, är en finsk domstol behörig att behandla målet under de förutsättningar som anges i 1 kap. (626/1996) strafflagen. I praktiken har denna s.k. aktiva nationalitetsprincip tillämpats sällan. Statistikuppgifterna från tidsperioden 1993-1997 visar att justitiekanslern har årligen meddelat mindre än tio åtalsförordnanden i fråga om brott som finska medborgare misstänkts ha begått utomlands. Antalet åtalsförordnanden gällande brott som har begåtts utanför Europeiska unionen har varit färre än fem stycken per år. Siffrorna omfattar också åtalsförordnanden som gäller brott som har begåtts i Sverige och Danmark. Dessa var fyra till antalet under denna tidsperiod. Dessutom hade

åtalsförordnanden meddelats för grova narkotikabrott samt stölds-, bedrägeri- och rattfylleribrott som begåtts utanför Norden.

Om ett brott som har begåtts utomlands skall behandlas i finsk domstol, tillämpas lagen om rättegång i brottmål (689/1997) som trädde i kraft den 1 oktober 1997. Den grundläggande tanken i lagen är att brottmålet kan behandlas muntligt, koncentrerat och i ett sammanhang under en huvudförhandling. När ett brott som har begåtts utomlands behandlas i finsk domstol förutsätter det sålunda att allt bevismaterial skall skaffas och läggas fram i ett sammanhang i finsk domstol. I synnerhet kan det vara svårt att i Finland behandla åtal som gäller brott som har begåtts utomlands i anslutning till komplicerade fall som gäller den organiserade brottsligheten. Ett funktionsdugligare alternativ är att behandla åtalet i den stat där gärningen har begåtts.

Lagändringen som möjliggör utlämning av egna medborgare bör också granskas med tanke på den eftersökta personens rättsskydd. En viktig orsak till avlägsnandet av hindren för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater är den tilltro som medlemsstaterna har till varandras rättssystem. Det är fråga om stater som respekterar demokratiska principer och de grundläggande fri- och rättigheterna. Samtliga medlemsstater är skyldiga att iakttä de minimikrav som ställs på en rättvis rättegång i artikel 6 i konventionen om skydd för mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna som ingicks den 4 november 1950 (FördrS 18/1990, Europarådets människorättskonvention). Till dessa krav hör bl.a. den åtalades rätt att på ett språk som han förstår i detalj bli underrättad om innebörden av och orsaken till anklagelsen mot honom, rätt att åtnjuta tillräcklig tid och möjlighet att förbereda sitt försvar, rätt till rättegångsbiträde, rätt att förhöra vittnen samt rätt till bistånd av tolk utan kostnad. Å andra sidan tillåter EU-utlämningskonventionen att begränsningar görs på ovan nämnt sätt i fråga om utlämning av egna medborgare. Enligt den förklarande rapporten om konventionen kan en medlemsstat ange att den vid utlämning av sina egna medborgare bl.a. kommer att tillämpa principen om dubbel straffbarhet, specialitetsprincipen och förbudet mot vidareutlämning. Även andra villkor kan ställas. En medlemsstat kan således enligt egen prövning ställa sådana villkor för utlämning av

egna medborgare som den anser vara nödvändiga på grund av rättssäkerheten.

Den finska regeringen har dessutom i konventionsförhandlingarna omfattat en ståndpunkt enligt vilken finska medborgare skall kunna utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen för rättegång under förutsättning att personen så snabbt som möjligt återförs till Finland för att avtjäna eventuellt frihetsstraff. Även riksdagens lagutskott har i sitt ovan nämnda utlåtande omfattat denna ståndpunkt.

På ovan anförda grunder föreslås att 2 § i den allmänna utlämningslagen ändras så att utlämning av finska medborgare till Europeiska unionens medlemsstater skall vara möjlig. Bestämmelsen är inte bindande, utan den myndighet som behandlar utlämningsfrågan, dvs. justitieministeriet, skall från fall till fall kunna pröva om utlämning skall beviljas. För de faktorer som inverkar på denna prövning redogörs nedan.

För utlämning av finska medborgare skall gälla flera sådana begränsningar som konventionen tillåter. För det första skall en finsk medborgare kunna utlämnas endast för rättegång. Sålunda skall det inte vara tillåtet att utlämna finska medborgare för verkställighet av straff. För det andra får finska medborgare inte utlämnas för politiska brott. För det tredje skall tröskeln för utlämningsbara brott ligga högre i fråga om finska medborgare än när utlämningen gäller utlämningar. En finsk medborgare skall kunna utlämnas endast om för brottet om det hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst fyra år. Utlämning skall sålunda vara tillåten för grova brott, till vilka i samband med totalrevideringen av strafflagen har räknats brott för vilka kan följa fängelse i minst fyra år. För det fjärde förutsätts vid utlämning av finska medborgare i enlighet med det som redogörs nedan iakttagande av specialitetsprincipen utan något medgivande av justitieministeriet i det enskilda fallet samt förbud mot vidareutlämning. I praktiken vore en vidareutlämning problematisk, eftersom för utlämning av finska medborgare förutsätts alltid att den medlemsstat som framställt begäran om utlämning förbinder sig att återföra personen till Finland efter att domen vunnit laga kraft.

Enligt förslaget skall som villkor för utlämning av finska medborgare ställas att den utlämnade personen omedelbart efter att do-

men vunnit laga kraft skall återföras till Finland för att avtjäna ett eventuellt frihetsstraff. Detta förutsätter att den utlämnade personen har samtyckt till att avtjäna straffet i Finland. Förutsättningen som gäller samtycke till straffverkställighet i Finland motsvarar enligt det som redogörs nedan bestämmelserna i lagen om internationellt samarbete vid verkställighet av straff (21/1987) samt konventionen av den 21 mars 1983 om överförande av dömda personer (FördrS 13/1987).

Såsom det redan konstaterats är inte bestämmelsen som möjliggör utlämning av finska medborgare bindande. Ovan nämnda begränsningar föreslås inte heller vara uttömmande, utan utlämning av finska medborgare kan vägras också på den grunden att utlämningen av andra särskilda skäl inte anses vara ändamålsenlig. Om t.ex. behandlingen av åtalet i finsk domstol undantagsvis anses vara ändamålsenligare i det aktuella fallet, skall det enligt förslaget vara möjligt att vägra utlämning. I enlighet med det som anges nedan kan orsaken till vägran också vara att den påföljd som den utlämnade personen sannolikt kommer att dömas till är till sin karaktär sådan att dess verkställighet inte är möjlig i Finland. Denna grund för vägran kommer sannolikt mycket sällan att aktualiseras. Den kan dock anses vara motiverad därför att den hindrar uppkomsten av en situation där det straff som ådömd en finsk medborgare som har utlämnats till en annan medlemsstat i Europeiska unionen och som har återförts till Finland inte kan verkställas på grund av olika påföljdssystem.

Det föreslagna sättet för ikraftträdande förutsätter enligt artikel 7.2 i EU-utlämningskonventionen att Finland samtidigt med anslutningen i en förklaring anger villkoren för utlämning av finska medborgare.

Artikel 8. Preskription

Enligt punkt 1 i artikeln får utlämning inte vägras på den grunden att rätten att väcka åtal för brottet eller verkställigheten av straffet har preskriberats enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning.

Enligt punkt 2 har en medlemsstat rätt att underlåta att tillämpa punkt 1, om den själv hade varit behörig att behandla det brott som ansökan om utlämning grundas på.

Enligt 10 § i den allmänna utlämningslagen får utlämning inte beviljas bl.a. om rät-

ten att väcka åtal för brottet eller verkställigheten av straffet enligt finsk lag är att betrakta som preskriberad.

För att uppfylla den konventionsförpliktelse som anges i artikeln föreslås att 10 § i den allmänna utlämningslagen ändras så att förbudet att utlämna för preskriberat brott inte skall tillämpas mellan Europeiska unionens medlemsstater. Förutsättningen är dock i enlighet med punkt 2 i artikeln att brottet enligt 1 kap. strafflagen kan inte behandlas i finsk domstol. Begränsningen hindrar utlämning av finska medborgare för brott som har preskriberats.

Artikel 9. Amnesti

Enligt artikeln får utlämning inte beviljas för brott som omfattas av amnesti i den anmodade medlemsstaten och denna varit behörig att lagföra brottet enligt sin egen lagstiftning.

En bestämmelse som motsvarar artikeln ingår i det andra tilläggsprotokollet (artikel 4) till Europeiska utlämningskonventionen, vilket Finland har undertecknat. Artikeln förutsätter inga ändringar i lagstiftningen.

Artikel 10. Andra gärningar än de som har legat till grund för begäran om utlämning

Artikeln innehåller bestämmelser om undantag från den s.k. specialitetsprincipen, enligt vilken en utlämnad person inte får åtalas i den ansökande staten för andra brott än de som avses i begäran om utlämning. Enligt punkt 1 i artikeln kan en utlämnad person utan den anmodade medlemsstatens samtycke åtalas också för andra brott än de som ligger till grund för begäran om utlämning, när gärningarna inte är belagda med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd eller annan påföljd (punkt a-c). Den utlämnade personen kan också bli föremål för frihetsberövande åtgärder, om personen efter överlämnandet uttryckligen avstår från att åberopa specialitetsprincipen avseende de särskilda gärningar som han har begått före överlämnandet (punkt d). Enligt punkt 2 i artikeln skall samtycke till avståendet lämnas inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den ansökande medlemsstaten och antecknas i ett protokoll i enlighet med den statens interna rätt. Enligt punkt 3 skall medlemsstaten försäkra sig om att personen

avgett uttryck för sitt avstående frivilligt och medveten om följderna härav. Den utlämnade personen skall också ha rätt att anlita juridiskt biträde när han avstår från att åberopa specialitetsprincipen. Punkt 4 i artikeln innehåller en undantagsbestämmelse för sådana medlemsstater som avgett en förklaring i enlighet med artikel 6.3 om begränsningar gällande utlämningsbarheten i fråga om s.k. fiskaliska brott. Dessa medlemsstater tillämpar inte artikel 10.1 punkt a-c på andra fiskaliska brott än punktskatter, mervärdesskatt och tullar.

I 12 § i den allmänna utlämningslagen ingår bestämmelser om de villkor som i tillämpliga delar skall ingå i ett beslut om utlämning. Såsom ett villkor nämns bl.a. att den utlämnade personen inte får utan medgivande av justitieministeriet enligt 32 § åtalas eller straffas för annat brott som han begått före utlämningen.

För att uppfylla den konventionsförpliktelse som anges i artikeln föreslås att 12 § i den allmänna utlämningslagen skall ändras så att specialitetsprincipen inte skall ställas som villkor då det är fråga om utlämning för brott som avses i artikel 10.1 i EU-utlämningskonventionen. Vid utlämning av finska medborgare skall dock specialitetsprincipen gälla som villkor i enlighet med det som anges i 12 §. Sålunda kan inte en finsk medborgare utan medgivande av justitieministeriet i enlighet med 32 § åtalas eller bestraffas för andra brott än de som avses i begäran om utlämning.

Artikel 11. Presumtion om samtycke från den anmodade medlemsstaten

Enligt punkt 1 i artikeln kan varje medlemsstat ge en förklaring om medlemsstatens presumerade samtycke till att avstå från att åberopa specialitetsprincipen. Enligt förklaringen skall samtycke ansetts ha lämnats i förhållande till övriga medlemsstater som avgett samma förklaring, om inte staten tillkännager något annat i ett enskilt fall. Avges ingen förklaring, kan den ansökande medlemsstaten presumera att samtycke lämnats. Om den anmodade stater åter uppger att specialitetsprincipen skall tillämpas, skall enligt punkt 2 i artikeln bestämmelserna om avstående från specialitetsprincipen i artikel 10 dock tillämpas.

I 12 § i den allmänna utlämningslagen föreskrivs att specialitetsprincipen skall stäl-

las som villkor för utlämning, om inte justitieministeriet medger tillstånd att avstå från specialitetsprincipen i enlighet med 32 §. Enligt nämnda paragraf kan justitieministeriet på framställning av den främmande staten medge att specialitetsprincipen inte behöver iakttas. Med avvikelse från detta innebär en förklaring enligt artikel 11.1 att för avstående inte behövs någon begäran av den ansökande staten. Detta innebär att den utlämnade personen i den ansökande staten kan åtalas eller straffas för brott som justitieministeriet inte har kännedom om då den fattar beslut om utlämning.

Efter att de ändringar för vilka redogjorts i avsnittet om artikel 10 har trätt i kraft kan tillämpningen av bestämmelsen i artikel 11.1 bli tillämplig i situationer där avstående gäller andra gärningar än sådana för vilka kan dömas till böter eller där den utlämnade personen inte har samtyckt till avstående från specialitetsprincipen. I sådana fall kan det av rättsskyddsskäl vara motiverat att justitieministeriet på begäran av den främmande staten i enskilda fall kan pröva om man kan avstå från specialitetsprincipen eller inte. För att kunna bibehålla denna möjlighet föreslås att Finland inte avger någon sådan förklaring som avses i punkt 1.

Artikel 12. Vidareutlämning till en annan medlemsstat

Enligt punkt 1 i artikeln är artikel 15 i Europeiska utlämningskonventionen inte tillämplig på vidareutlämning till en annan medlemsstat i Europeiska unionen. Enligt punkt 2 i artikeln kan en medlemsstat förklara att den fortsätter att tillämpas artikel 15 i Europeiska utlämningskonventionen, om inte annat föreskrivs i artikel 13 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater eller om eller den berörda personen samtycker till att vidareutlämnas till en annan medlemsstat. Artikel 15 i Europeiska utlämningskonventionen förbjuder vidareutlämning utan samtycke av den anmodade medlemsstaten. Huvudregeln enligt artikel 13 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning är att personen kan vidareutlämnas till en annan medlemsstat i Europeiska unionen, om specialitetsprincipen i enlighet med artikel 9 inte är tillämplig på den utlämnade personen.

Bestämmelsen som ingår i 12 § i den all-

männa utlämningslagen avviker från konventionsförpliktelsen i artikeln, eftersom enligt paragrafen skall som villkor i tillämpliga delar ställas förbud mot vidareutlämning.

I propositionen föreslås att 12 § i den allmänna utlämningslagen skall ändras så att utlämning till en annan medlemsstat i Europeiska unionen skall vara tillåtet, om den utlämnade personen samtycker till vidareutlämningen eller i enlighet med bestämmelsen gällande ett förenklat förfarande för utlämning har avstått från att åberopa specialitetsprincipen. Den föreslagna ändringen motsvarar sålunda det alternativ som avses i punkt 2 i artikeln. Alternativet i punkt 1 skulle innebära att en person oberoende av samtycke kan vidareutlämnas för ett brott som de finska myndigheterna inte har kännedom om när de beviljar utlämning. Såsom det konstaterats ovan i avsnittet om samtycke till avstående från specialitetsprincipen enligt artikel 11, då den utlämnade personen inte har samtyckt till avstående från specialitetsprincipen eller då det är fråga om brott på vilket kan följa frihetsstraff, skall justitieministeriet i det enskilda fallet ha rätt att pröva om det är motiverat att avstå från specialitetsprincipen eller inte. I dessa fall kan man anse det vara motiverat att också för vidareutlämning kräva medgivande av justitieministeriet.

Såsom det anförts ovan skall förbudet mot vidareutlämning allt jämt tillämpas på finska medborgare.

Den föreslagna lösningen förutsätter att Finland i samband med underrättelse om konventionens ikraftträdande avger sådan förklaring som avses i punkt 2 i artikeln.

Artikel 13. Centralmyndighet och överföring av dokument per telefax

Punkt 1 och 2 i artikeln förpliktar medlemsstaterna att ange de centralmyndigheter som är ansvariga för överföring och mottagande av begäran om utlämning och handlingar som hör i hop med dessa. Avsikten är att Finland utser justitieministeriet till den centralmyndighet som avses i artikeln.

Punkt 3 och 4 gäller överföring av dokument per telefax. Enligt bestämmelsen skall medlemsstaten för överföring och mottagande av begäran om utlämning använda en telefax till vilken kopplats en apparat för kryptering av meddelanden. Enligt punkt 5 skall i begäran intygas att de handlingar som

överförts till stöd för begäran överensstämmer med originalen och att det lämnas en beskrivning av de överförda handlingarna. Den anmodade statens myndighet har rätt att kräva att originalhandlingarna eller en bestyrkt kopia av dessa företes antingen på diplomatisk väg eller på något annat sätt som gemensamt överenskommit.

Enligt 13 § i den allmänna utlämningslagen görs framställning om utlämning på diplomatisk väg, ifall med den främmande staten inte har överenskommit annorlunda.

Bestämmelsen står sålunda inte i strid med konventionsförpliktelsen, eftersom den möjliggör överenskommelser om förfaranden som avviker från paragrafens huvudregel. Från denna huvudregeln har avvikits i det andra tilläggsprotokollet till Europeiska utlämningskonventionen enligt vilket begäran om utlämning skall framställas direkt mellan staternas justitieministerier (artikel 5). Å andra sidan tillåter bestämmelsen också användningen av den diplomatiska vägen.

Artikel 14. Ytterligare upplysningar

Enligt artikeln kan medlemsstaten förklara att ytterligare upplysningar i enlighet med artikel 13 i Europeiska utlämningskonventionen direkt kan tillställas rättsliga myndigheter och andra behöriga myndigheter som behandlar begäran om utlämning i de medlemsstater som avgett samma förklaring. Enligt artikel 13 i Europeiska utlämningskonventionen kan den part som mottagit begäran om utlämning kräva att få nödvändiga ytterligare upplysningar av den ansökande parten.

Den allmänna utlämningslagen innehåller inte några bestämmelser om tillställande av ytterligare upplysningar. Inget hindrar Finland att förklara att ytterligare upplysningar kan tillställas direkt den behöriga rättsliga myndighet som behandlar brottmålet som gäller den utlämnade personen. Möjligheten till direkta kontakter mellan de rättsliga myndigheterna gör utlämningsförfarandet snabbare och enklare. Sålunda kan man anse det vara motiverat att Finland avger en sådan förklaring som avses i artikel 14. Det föreslås att centrala myndigheter i enlighet med artikeln skall vara justitieministeriet, centralkriminalpolisen samt högsta domstolen. Justitieministeriet är den myndighet som sänder, mottar och behandlar begäran om utlämning. Centralkriminalpolisen åter är

den myndighet som enligt den allmänna utlämningslagen sköter undersökningen i ärenden som gäller utlämning. Högsta domstolen å sin sida undersöker de lagliga förutsättningarna för utlämning, om den person som begärts utlämnad motsätter sig utlämningen eller om justitieministeriet annars anser högsta domstolens utlåtande vara behövligt. Sålunda kan det bland nämnda myndigheter finnas ett behov att begära ytterligare upplysningar av den ansökande staten.

Artikel 15. Bestyrkande av äkthet

Enligt artikeln behöver handlingar som överlämnats i ett utlämningsärende inte vara bestyrkta, om inte annat uttryckligen föreskrivs i Europeiska utlämningskonventionen.

Om de handlingar som skall fogas till begäran om utlämning föreskrivs i 13 § i den allmänna utlämningslagen. Paragrafen ställer inga krav på bestyrkande av äkthet, och sålunda står den inte i konflikt med konventionsförpliktelsen.

Artikel 16. Transitering

Artikeln innehåller bestämmelser om de uppgifter som skall anges i begäran om transitering. Enligt artikeln skall en begäran om transitering innehålla uppgift om den utlämnade personens identitet, förekomsten av ett häktningsbeslut eller en verkställbar dom. Begäran skall innehålla uppgift om brottets natur, brottsrekvisit och de omständigheter under vilka brottet har begåtts, inbegripet datum och plats (punkt a). Enligt punkt b kan begäran om transitering och de upplysningar som ansluter sig till den sändas till transiteringsmedlemsstaten på varje sätt som innebär att begäran dokumenteras skriftligen. Punkt c innehåller en bestämmelse om icke planerad mellanlandning i samband med transitering som sker med flyg. Då kan de uppgifter som avses i artikeln tillställas den berörda medlemsstaten. I övrigt tillämpas på transitering artikel 21 punkt 1, 2, 5 och 6 i Europeiska utlämningskonventionen samt motsvarande bestämmelser i Beneluxfördraget (punkt d).

Enligt 33 § i den allmänna utlämningslagen skall framställning om transitering i likhet med framställning om utlämning göras på diplomatisk väg, ifall det inte överenskommit annorlunda. Lagen innehåller inga andra bestämmelser om förfaranden som

skall iakttas i samband med transitering eller om uppgifter som skall ingå i en begäran begäran om transitering. Sålunda finns heller inga motstridigheter mellan konventionen och den nationella lagstiftningen.

Artikel 17. Reservationer

Enligt artikeln kan konventionen inte bli föremål för några andra reservationer än dem som konventionen uttryckligen tillåter. För de reservationer som konventionen tillåter har redogjorts ovan i samband med de förklaringar som hänför sig till de enskilda artiklarna.

18 Artikel. Ikraftträdande

Enligt artikeln träder konventionen i kraft 90 dagar efter att den medlemsstat som sist tillträtt konvention har underrättat rådets generalsekreterare om genomförande av de förfaranden som dess konstitutionella bestämmelser föreskriver för antagande av konventionen. Varje medlemsstat kan i samband med underrättelsen om konventionens ikraftträdande förklara att konventionen är tillämplig i dess förbindelser med de medlemsstater som har gjort samma förklaring (punkt 4). I dessa fall tillämpas konventionen 90 dagar efter det att förklaringarna har deponerats.

Den i artikeln avsedda förklaringen om temporär tillämpning av konventionen påskyndar konventionens ikraftträdande i de medlemsstater som tillträtt konventionen. Det är därför motiverat att Finland avger en sådan förklaring som avses i artikeln. Även Danmark har avgett en förklaring om temporär tillämpning av konventionen.

Konventionens slutbestämmelser

Artikel 19 i konventionen innehåller bestämmelser om anslutning för stater som blir medlem i Europeiska unionen. Artikeln gör det möjligt för nya medlemsstater att ansluta sig till konventionen. Konventionen träder i kraft 90 dagar efter den dag då staten har deponerat sitt anslutningsinstrument. Om konventionen inte har trätt i kraft internationellt då nämnda tidsperiod löper ut, träder den i kraft också i de nya medlemsstaterna först på dagen för konventionens ikraftträdande. I artikel 20 ingår en bestämmelse om depositarien och om offentliggörande av un-

derrättelser och förklaringar gällande konventionen i Europeiska unionens officiella tidning. Konventionens depositarie är generalsekreteraren för Europeiska unionens råd.

Konventionens slutbestämmelser förutsätter inga ändringar i lagstiftningen.

2. EU-utlämningskonventionens förhållande till den nordiska utlämningslagen

Såsom det redogjorts ovan förutsätter inte EU-utlämningskonventionen på grundval av artikel 1.2 någon ändring av den nordiska utlämningslagen. Sålunda skall den nordiska utlämningslagen allt jämt uteslutande tillämpas mellan Finland, Danmark och Sverige. Detta innebär bl.a. att tröskeln för utlämningsbara brott är lägre när utlämning sker till Danmark och Sverige än när personer utlämnas till andra medlemsstater i Europeiska unionen. Huvudregeln i den nordiska utlämningslagen är att utlämning skall beviljas om för gärningen enligt lagen i den ansökande staten föreskrivits en påföljd som är strängare än bötesstraff.

Med avvikelse från den allmänna utlämningslagen tillåter den nordiska utlämningslagen redan för närvarande utlämning av finska medborgare till ett annat nordiskt land. Enligt lagen kan en finsk medborgare utlämnas för brott som enligt finsk lagstiftning belagts med minst fyra års fängelse. En finsk medborgare kan också utlämnas för andra brott om han minst i två år har vistats i det land till vilket utlämning begärs. Finska medborgare har utlämnats till andra nordiska länder bl.a. för ekonomiska brott och narkotikabrott. I en del fall har begäran om utlämning grundat sig på att personen, vars utlämning begärts har bott den i lagen föreskrivna tiden i det nordiska land som framställt begäran.

I fråga om politiska brott är den nordiska utlämningslagen förenlig med de ändringar som föreslagits i den allmänna utlämningslagen. Lagen hindrar inte utlämning för politiska brott annat än när det är fråga om finska medborgare.

Bestämmelserna om förfaranden i den nordiska utlämningslagen avviker från bestämmelserna i den allmänna utlämningslagen. Med avvikelse från den allmänna utlämningslagen kan polis- eller åklagarmyndigheterna framställa begäran om utlämning, och begäran kan riktas antingen till inrikes-

ministeriet eller direkt till chefen för polisdistriktet, om den ort där den som begärs utlämnad uppehåller sig är känd. Beslut om utlämning till ett nordiskt land fattas av inrikesministeriet. Inrikesministeriet behandlar årligen ett tiotal ansökningar gällande utlämning av finska medborgare.

Nordiska förklaringar gällande egna medborgare

Såsom det redan konstaterats i avsnittet om utlämning av egna medborgare har Finland, Danmark och Sverige i samband med undertecknandet av EU-utlämningskonventionen avgivit en förklaring om att de inte tänker återropa definitionerna i enlighet med artikel 6 i Europeiska utlämningskonventionen som grund för att vägra utlämning av i dessa länder bosatta personer från icke-nordiska stater. Denna förklaring har ingen stor betydelse i fråga om förhållandena mellan Finland och andra medlemsstater i Europeiska unionen, eftersom Finland kommer att utlämna egna medborgare efter att lagändringarna har trätt i kraft. Förklaringen kan dock tolkas som så att den förutsätter att när man utlämnar i Finland, Sverige eller Danmark bosatta personer från icke-nordiska stater till medlemsstater i Europeiska unionen, kan man inte ställa som villkor sådana begränsningar som föreslagits att skall gälla vid utlämning av egna medborgare. Däremot kan som villkor för utlämning av medborgare i andra nordiska länder ställas motsvarande villkor som gäller för utlämning av finska medborgare.

3. EU-utlämningskonventionens förhållande till den övriga lagstiftningen

I enlighet med det som anförts ovan ställs som villkor för utlämning av finska medborgare att personen återförs till Finland efter att domen har vunnit laga kraft. Sålunda skall ett frihetsstraff som eventuellt ådömts en finsk medborgare verkställas i Finland.

Nämnda lag om internationellt samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder innehåller bestämmelser om verkställighet sådana av frihetsstraff och förverkandepåföljder i Finland som dömts ut i en främmande stat. Enligt 3 § i lagen kan ett frihetsstraff som ådömts en finsk medborgare i en främmande verkställas i Finland på

begäran av den främmande staten, om den dömde samtycker till detta. Bestämmelsen motsvarar artikel 3 i konventionen om överförande av dömda personer, som ställer den dömdes samtycke som villkor för överföringen. Syftet med konventionen är att underlätta den dömdes anpassning till samhället genom att ge honom en möjlighet att avtjäna frihetsstraffet i sin hemstat. Uppnåendet av detta mål anses inte främjas av att den dömde mot sin vilja åläggs att avtjäna straffet i den stat vars medborgare han är.

Inte heller en finsk medborgare som skall utlämnas till en annan stat i Europeiska unionen får tvingas att avtjäna sitt frihetsstraff i Finland. Syftet med överföringen nås också när den dömde önskar avtjäna eventuellt straff i Finland. Därför är det motiverat att förutsätta samtycke av den dömde då det är fråga om att verkställa i Finland frihetsstraff som ådömts en utlämnad finsk medborgare.

Lagen om internationellt samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder innehåller inte några bestämmelser om verkställighet av andra påföljder än frihetsstraff och förverkandepåföljd. Lagen möjliggör sålunda inte verkställighet i Finland av bötesstraff som dömts ut i en främmande stat. Det är heller inte möjligt att ordna övervakning av villkorligt dömda och villkorligt frigivna, så som t.ex. internationell verkställighet av samhällstjänst. Å andra sidan innehåller konventionen om överförande av dömda personer heller inga bestämmelser om överförande för verkställighet av andra påföljder än ovillkorliga frihetsstraff.

Lagen om samarbete mellan Finland och de övriga nordiska länderna vid verkställighet av domar i brottmål (326/1963) möjliggör förutom verkställighet av frihetsstraff i Finland också verkställighet av bötesstraff som dömts ut i ett annat nordiskt land. Det är också möjligt att i Finland ordna övervakning av villkorligt dömda och villkorligt frigivna.

På basis av de erfarenheter som man fått hittills har man inte funnit något behov att utöver Norden reglera om en utvidgad möjlighet att i Finland verkställa påföljder som dömts ut i en främmande stat. Den eventuella regleringen försvåras å andra sidan av att det med undantag av de nordiska länderna finns ganska stora skillnader mellan påföljdssystemen i Europeiska unionens medlemsstater, varför det skulle vara svårt att

utarbete bestämmelser om verkställighet gällande alla påföljdstyper.

Såsom det redan konstaterats skall bestämmelsen om utlämning av egna medborgare inte vara bindande, utan justitieministeriet kan i varje enskilt fall pröva om den kommer att bevilja utlämning eller inte. Utlämning skall inte beviljas, om justitieministeriet på basis av de uppgifter som den ansökande staten lämnat kommer till den slutsatsen att straffet för det brott som ligger till grund för begäran om utlämning oavsett straffskalan uppenbarligen kommer att vara av sådan natur att dess verkställighet inte är möjlig att ordna i Finland i enlighet med lagen om internationellt samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder. Brottet skall då på begäran av den stat som begärt utlämning överföras att behandlas av finska myndigheter i syfte att väcka åtal. I praktiken kommer dessa situationer sannolikt att vara sällsynta. Med beaktande av för hur allvarliga brott finska medborgare skall få utlämnas i enlighet med det som anförts ovan, är det sannolikt att de frihetsstraff som döms ut i de flesta fall kommer att vara ovillkorliga.

På ovan anförda grunder anses EU-utlämningskonventionen inte skapa något behov att ändra lagen om internationellt samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder.

4. Konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning

I detta avsnitt redogörs artikelvis för de förpliktelser och olika alternativ för ikraftträdande som gäller konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning. Dessutom redogörs för de lagändringar som förutsätts av konventionen.

Artikel 1. Allmänna bestämmelser

Enligt punkt 1 i artikeln är konventionens syfte att mellan Europeiska unionens medlemsstater underlätta tillämpningen av Europeiska utlämningskonventionen genom att komplettera bestämmelserna i denna. Enligt punkt 2 påverkar inte konventionen tillämpningen av mer förmånliga bestämmelser i bilaterala eller multilaterala avtal mellan medlemsstaterna. I den förklarande rapporten om konventionen (EGT nr C 375, 12.12.1996, s. 4) klarläggs att konventionen påverkar inte heller tillämpningen av mer

förmånliga bestämmelser i likadan lagstiftning som gäller mellan vissa medlemsstater.

Konventionen om ett förenklat förfarande är sålunda inte en självständig konvention, utan den kompletterar Europeiska utlämningskonventionen, som har ratificerats av samtliga medlemsstater i Europeiska unionen. Konventionens syfte är att inom ramen för Europeiska utlämningskonventionen skapa ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater. Till den del som konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning inte innehåller bestämmelser om vissa frågor, tillämpas Europeiska utlämningskonventionen. Efter som konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning innehåller närmast bestämmelser om förfaranden, bestäms i synnerhet de materiella förutsättningarna för ett förenklat utlämningsförfarande också i enlighet med Europeiska utlämningskonventionen.

Europeiska unionens medlemsstater undertecknade efter undertecknandet av konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning ovan beskrivna konvention om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater. Denna EU-utlämningskonvention innehåller de ovan beskrivna ändringarna till Europeiska utlämningskonventionen, vilka närmast gäller de materiella förutsättningarna för utlämning. Efter att EU-utlämningskonventionen har trätt i kraft bestäms de materiella förutsättningarna för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater enligt nämnda konvention också när det gäller ett förenklat förfarande.

Även Schengenkonventionen som Finland har ratificerat innehåller bestämmelser om utlämning. Bestämmelserna i Schengenkonventionen motsvarar delvis bestämmelserna i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning. Artikel 66 i Schengenkonventionen innehåller en allmängiltig bestämmelse om iakttagande av ett förfarande som motsvarar det förenklade utlämningsförfarandet. I regeringens proposition med förslag till godkännande av Schengenkonventionen 20/1998 rd har konstaterats att eftersom Schengenkonventionen är till sin karaktär sekundär kommer dess bestämmelser att bli åsidosatta när konventionen om ett förenklat förfarande träder i kraft. Regeringens proposition 20/1998 rd innehåller inga förslag till ändring av lagstiftningen gällande utlämning för brott, utan i propositionen konstateras endast att när de lagändringar som EU-ut-

lämningskonventionerna förutsätter har trätt i kraft är den finska lagstiftningen också förenlig med bestämmelserna i kapitel 4 i avdelning III i Schengenkonventionen.

Till de delar som konventionen om ett förenklat förfarande inte innehåller bestämmelser som motsvarar bestämmelserna i Schengenkonventionen, tillämpas bestämmelserna i Schengenkonventionen. För dessa bestämmelser i Schengenkonventionen redogörs nedan i samband med genomgången av artiklarna i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning. Enligt uppskattning inleds tillämpningen av Schengenavtalet omkring år 2000. Schengensystemet kommer att påverkas av arrangemanget som genomförts inom ramen för det s.k. Amsterdamfördraget enligt vilket systemet inbegrips i Europeiska unionens strukturer.

Såsom det konstaterats ovan ingår bestämmelserna om utlämning för brott i den allmänna utlämningslagen och den nordiska utlämningslagen. Eftersom konventionen om ett förenklat förfarande inte påverkar mer förmånliga bestämmelser, som baserar sig på likadan lagstiftning, påverkar konventionen inte den likadana lagstiftningen om utlämning mellan de nordiska länderna. Med anledning av detta föreslås att de nya bestämmelserna som konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning förutsätter skall tas in i den allmänna utlämningslagen och att den nordiska utlämningslagen skall bli oförändrad. Detta innebär att med avvikelse från övriga medlemsstater i den Europeiska unionen tillämpas i fråga om Danmark och Sverige alltså bestämmelserna i den nordiska utlämningslagen när det gäller Danmark och Sverige. Danmark och Sverige har gått till väga på samma sätt när de satt i kraft konventionen.

I propositionen föreslås att i den allmänna utlämningslagen tas in ett nytt avsnitt som innehåller de bestämmelser som konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning förutsätter. Det nya avsnittet skall utgöra det sista avsnittet i lagen.

Artikel 2. Skyldighet att överlämna

Artikeln uttrycker konventionens grundprincip, som innebär att medlemsstaterna förbinder sig att överlämna eftersökta personer enligt ett förenklat förfarande, om personen i fråga samtycker till utlämningen och den anmodade staten ger sitt godkännande

till utlämningen i enlighet med konventionen.

Konventionen innebär inte en skyldighet att använda ett förenklat förfarande, även om den eftersökta personen har givit sitt samtycke. Oberoende av samtycket prövar staten självständigt om förutsättningarna för utlämning uppfylls. En stat kan vägra utlämning, om den anser att de materiella förutsättningarna för utlämning inte uppfylls eller det på annan grund är motiverat att tillämpa ett förfarande i enlighet med Europeiska utlämningskonventionen.

Enligt den förklarande rapporten om konventionen förutsätter konventionen att den behöriga myndigheten bedömer utlämningen med avseende på lagenlighet och lämplighet. För Finlands del innebär detta att de materiella förutsättningarna också för det förenklade förfarandet bedöms enligt bestämmelserna i den allmänna utlämningslagen precis som i fråga om normalt utlämningsförfarande.

Enligt konventionsbestämmelserna kommer det förenklade förfarandet att i synnerhet grunda sig på den eftersöktes samtycke. Om inget samtycke ges, kan förenklat förfarande inte iakttas. I dessa situationer iakttas det förfarande som anges i Europeiska utlämningskonventionen.

Enligt bestämmelserna i den allmänna utlämningslagen tillmäts den eftersöktes samtycke ingen betydelse. Av betydelse vid ett förfarande i enlighet med den allmänna utlämningslagen är dock det om den eftersökta motsätter sig utlämningen eller inte.

Enligt förslaget skall i det nya avsnittet om ett förenklat förfarande tas in bestämmelser som motsvarar artikelns grundprincip.

Artikel 3. Villkor för överlämning

Denna artikel anger en princip enligt vilken konventionens centrala utgångspunkt är att det förenklade förfarandet grundar sig på en begäran om provisoriskt anhållande enligt artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen och inte på en normal begäran om utlämning enligt artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen.

Enligt punkt 1 i artikeln skall personer i fråga om vilka framställts begäran om provisoriskt anhållande i enlighet med artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen överlämnas enligt bestämmelserna i artikel

4-11 och 12 i denna konvention.

Enligt punkt 2 förutsätter inte ett sådant överlämnande som avses i punkt 1 att det görs en framställning om utlämning eller att det ges in sådana handlingar som anges i artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen.

Enligt den princip som framgår av artikeln skall förenklat utlämningsförfarande tillämpas i regel i sådana fall där det framställts begäran om provisoriskt anhållande av en person. Om den eftersökta personen samtycker till utlämningen, behöver någon begäran eller sådana handlingar som anges i artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen inte lämnas in. Däremot kan överlämningen genomföras redan på grundval av begäran om provisoriskt anhållande. Denna princip är en av de mest centrala principerna vad gäller ändringarna i syfte att förenkla utlämningsförfarandet.

Den i artikeln angivna situationen är dock inte den enda där det förfarande som konventionen avser kan bli tillämpligt. Enligt artikel 12 i konventionen kan ett förenklat utlämningsförfarande bli aktuellt också i andra situationer, om medlemsstaten så önskar. För dessa situationer redogörs i samband med motiveringarna till artikel 12. Enligt förslaget skall Finland dock tillämpa konventionen endast i samband med begäran om provisoriskt anhållande.

Konstateras kan att 31 § i den allmänna utlämningslagen innehåller bestämmelser om provisoriskt anhållande i enlighet med artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen. Enligt paragrafen får en person tas i förvar, även om någon framställning om personens utlämning ännu inte har inkommit, om den främmande staten har begärt detta eller om personen är efterlyst. Begäran om provisoriskt anhållande skall grunda sig på ett häktningsbeslut eller en verkställbar dom. Paragrafen förutsätter dock inte att nämnda handlingar skall företas. En begäran i enlighet med paragrafen utgör utgångspunkten för ett förenklat förfarande.

I propositionen föreslås att utlämning enligt ett förenklat förfarande skall kunna begäras i enlighet med artikeln på basis av en begäran om provisoriskt anhållande.

Artikel 4. Uppgifter som skall tillhandahållas

I artikeln anges vilka uppgifter som skall

tillhandahållas för att ett förenklat förfarande skall kunna användas. Enligt artikeln skall de uppgifter som den ansökande staten tillhandahåller vara tillräckliga för att informera den anhållne och den behöriga myndigheten i den stat som fattar beslut om utlämningen:

- a) den eftersöktes identitet,
- b) den myndighet som begär anhållandet,
- c) förekomsten av ett häktningsbeslut eller av andra handlingar med samma rättsliga verkan eller av en dom som kan verkställas,
- d) brottets beskaffenhet och rättsliga rubricering,
- e) en beskrivning av omständigheterna kring brottet, däribland tidpunkt och plats samt den eftersöktes del i brottet,
- f) såvitt möjligt, följderna av brottet.

På grundval av de uppgifter som anges i artikeln skall den eftersökta personen fatta beslut om han samtycker till utlämningen eller inte. Även den anmodade staten skall på grundval av dessa uppgifter pröva begäran och avgöra om den beviljar utlämning.

Då det gäller de uppgifter som skall tillhandahållas i samband med begäran om utlämning enligt ett förenklat förfarande är av största betydelse det att till en begäran inte behöver fogas original eller bestyrkt avskrift av häktningsbeslutet eller en verkställbar dom i enlighet med artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen. Det räcker att i begäran anges att sådant beslut eller sådan dom existerar. I övrigt motsvarar uppgifterna i huvuddrag de uppgifter som skall tillhandahållas enligt artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen.

I 13 § i den allmänna utlämningslagen regleras vilka uppgifter som skall tillhandahållas i en normal begäran om utlämning. Enligt artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen skall till en framställning om utlämning fogas original eller avskrift av häktningsbeslutet eller en verkställbar dom. Likaså skall uppges den eftersökta personens medborgarskap och hemort, brottets beskaffenhet, tiden och platsen för brottet begående samt de straffbestämmelser som i den främmande staten är tillämpliga på gärningen, om dessa uppgifter inte annars framgår av handlingarna. Signalement skall anges i mån av möjlighet.

Enligt propositionen skall till det nya avsnittet om ett förenklat förfarande för utlämning i den allmänna utlämningslagen fogas en särskild bestämmelse i vilken definieras de krav som ställs på en begäran om utläm-

ning.

Artikeln innehåller inga bestämmelser om i vilken form en begäran om utlämning skall framställas. Enligt artikel 3 i konventionen skall dock enligt ett förenklat förfarande utlämnas de personer som begärts provisoriskt anhållna i enlighet med artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen.

Enligt nämnda artikel 16 framställs begäran om provisoriskt anhållande antingen på diplomatisk väg eller direkt med posten eller telegraf eller genom den internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol) eller på vilket som helst annat sätt, som efterlämnar bevis i skrift eller godtas av den anmodade parten. I praktiken framställs begäran om utlämning i regel via den internationella kriminalpolisorganisationen (Interpol). Sådan begäran motsvarar i praktiken efterlysning via Interpols efterlysningssystem.

I allmänhet inleds ett normalt förfarande för utlämning med en internationell efterlysning. När den eftersökta personen påträffas, framställer den ansökande staten en begäran om utlämning i enlighet med artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen. De uppgifter som förutsätts enligt artikel 4 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning motsvarar de uppgifter som används inom Interpols efterlysningssystem. Med anledning av detta utgör en internationell efterlysning i praktiken också en sådan begäran som kan utgöra grund för ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater.

I den förklarande rapporten om konventionen konstateras att mellan de stater som är parter i Schengenkonventionen kan utgångspunkten för ett förenklat förfarande också vara det att om personen gjorts en anmälan till Schengen-informationssystemet (SIS) i enlighet med artikel 95 i konventionen i fråga. Enligt artikel 64 i Schengenkonventionen har en anmälan till Schengen-informationssystemet i enlighet med artikel 95 i konventionen samma verkan som en begäran om provisoriskt omhändertagande i enlighet med artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen. Bestämmelserna om vilka uppgifter som registreras i informationssystemet om sådana personer som är eftersökta i utlämningssyfte finns i artikel 95 i Schengenkonventionen. De uppgifter som räknas upp i artikel 4 i konventionen om ett förenklat förfarande motsvarar de uppgifter som behövs för att göra en anmälan om personen

till Schengen-informationssystemet. Dessutom krävs uppgifter om den eftersökta personens identitet. När man i Finland börjar tillämpa Schengen-konventionen, kan som utgångspunkt för ett förenklat förfarande också användas en anmälan som gjorts till Schengen-informationssystemet.

I konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning har inte fastställts till vilken myndighet i medlemsstaterna en begäran om utlämning skall riktas. En begäran om tagande i förvar kan enligt 31 § i den allmänna utlämningslagen riktas direkt till en anhållningsberättigad tjänsteman i Finland. I praktiken riktas begäran om provisoriskt anhållande av det nämnda slaget till centralkriminalpolisen som fungerar som den internationella kriminalpolisorganisationens (Interpol) nationella centralbyrå. När förfarandet för ett förenklat förfarande för utlämning börjar tillämpas, skall dessa framställningar, som samtidigt utgör begäran om ett förenklat förfarande, i enlighet med vedertagen praxis i regel riktas till centralkriminalpolisen.

När tillämpningen av Schengenkonventionen inleds i Finland, finns i samband med centralkriminalpolisen en sådan nationell informationssystemenhet (SIRENE) som förutsätts av Schengen-informationssystemet. Därför skall också en anmälan till Schengen-informationssystemet göras till centralkriminalpolisen.

I konventionen om ett förenklat förfarande har inte heller definierats vilken myndighet i medlemsstaterna kan framställa begäran om utlämning enligt ett förenklat förfarande. En begäran om tagande i förvar kan enligt 31 § i den allmänna utlämningslagen framställas av en anhållningsberättigad tjänsteman. Justitieministeriet skall omedelbart underrättas om begäran. I praktiken sköter centralkriminalpolisen de framställningar om internationell efterlysning som görs i Finland. Vid förenklat förfarande fattar förundersökningsledaren beslut om framställning om utlämning.

Enligt propositionen har man ansett det vara ändamålsenligt att koncentrera det förenklade förfarandet för utlämning till myndigheter som har erfarenhet av internationella utlämningsärenden. Eftersom förfarandet har ett nära samband med normalt förfarande för utlämning i enlighet med den allmänna utlämningslagen, anses den klaraste och effektivaste lösningen vara att samma myn-

digheter som sköter den normala utlämning-
en, dvs. justitieministeriet och centralkrimi-
nalpolisen, också sköter utlämningen enligt
det förenklade förfarandet. Också i övrigt är
avsikten att så smidigt som möjligt foga det
förenklade förfarandet samman med det nor-
mala förfarandet i enlighet med den allmän-
na utlämningslagen.

Därför har man inte ansett det vara nöd-
vändigt att decentralisera det förenklade för-
farandet till lokal nivå i likhet med det nor-
diska förfarandet. Utlämningen till en med-
lemsstat i Europeiska unionen är som förfa-
rande mer krävande än utlämning till de nor-
diska länderna, och antalet fall är heller inte
så stort, varför det är svårt att nå en tillräck-
lig sakkunskap på lokal nivå. Centralkrimi-
nalpolisens regionavdelning kan dock sköta
uppgifter i anslutning till det förenklade för-
farandet precis som de gör för närvarande i
fråga om det allmänna förfarandet för utläm-
ning.

Enligt punkt 2 i artikeln får utan hinder av
vad som sägs i punkt 1 ytterligare upplys-
ningar begäras om de uppgifter som avses i
punkt 1 visar sig otillräckliga för att den
behöriga myndigheten i den anmodade sta-
ten skall kunna bevilja utlämning.

Enligt den förklarande rapporten får un-
dantaget gällande ytterligare uppgifter i
punkt 2 i artikeln under inga omständigheter
strida mot innehållet i artikel 3, enligt vilken
vid ett förenklat förfarande för utlämning
inte kan krävas att handlingar i enlighet med
artikel 12 i Europeiska utlämningskonventio-
nen skall företes. Enligt förslaget skall en
bestämmelse om saken tas in i avsnittet om
ett förenklat förfarande.

Artikel 5. Samtycke och godkännande

Artikeln anger på vilket sätt den proviso-
riskt anhållne personen och den anmodade
staten skall ge sitt samtycke och godkännan-
de. Den anhållne skall ge sitt samtycke i
enlighet med bestämmelserna i artikel 6 och
7 i konventionen. Den anmodade statens
myndighet lämnar sitt godkännande i enlig-
het med det förfarande som skall iakttas en-
ligt dess nationella lagar.

Enligt artikeln beror det på medlemssta-
tens egen prövning vilken nationell myndig-
het som skall ge sitt godkännande till utläm-
ning som sker enligt ett förenklat förfarande.
Varje medlemsstat kan fritt utse myndighe-
ten i fråga.

Eftersom syftet är att skapa mellan Euro-
peiska unionens medlemsstater ett förenklat
förfarande för utlämning, bör beslutsfattan-
det gällande utlämning vara så flexibelt som
möjligt för att det också skall vara så snabbt
som möjligt. Enligt propositionen fattas be-
slut om utlämning enligt ett förenklat för-
farande i Finland av justitieministeriet. Justi-
tieministeriet fattar även beslut om utläm-
ning enligt normalt förfarande i enlighet
med den allmänna utlämningslagen. Vid för-
farande i enlighet med nordiska utläm-
ningslagen fattas besluten däremot av inri-
kesministeriet. Eftersom det förenklade för-
farandet hör nära samman med förfarandet i
enlighet med den allmänna utlämningslagen,
är det förnuftigt att besluten fattas av samma
myndighet som vid normalt förfarandet i
enlighet med den allmänna utlämningslagen.
Man har inte ansett det vara meningsfullt att
överföra till andra myndigheter beslutsfat-
tandet som gäller utlämning. En överföring
bidrar inte till att göra utlämningsförfarandet
snabbare och smidigare.

Även det förfarande genom vilket med-
lemsstaten lämnar sitt godkännande till ut-
lämning beror enligt artikeln på medlemssta-
tens egen prövning. Precis som i fråga om
de materiella förutsättningarna för utlämning
tillämpas på ett förenklat förfarande i tilläm-
pliga delar bestämmelserna i den allmänna
utlämningslagen. Enligt propositionen inne-
håller det nya avsnittet om ett förenklat för-
farande för utlämning bestämmelser till den
del förfarandet avviker från det normala för-
farandet i enlighet med den allmänna utläm-
ningslagen.

Om framställningen om utlämning inte
omedelbart avslås, skall centralkriminalpoli-
sen enligt 15 § i den allmänna utlämnings-
lagen skyndsamt göra undersökning i saken
innan beslut om utlämning får fattas. Enligt
propositionen skall centralkriminalpolisen
göra en undersökning också vid ett förenklat
förfarande, eftersom förfarandet också i öv-
rigt hör till centralkriminalpolisens verksams-
hetsområde.

Enligt 34 § i den allmänna utlämningsla-
gen får besvär inte anföras över justitiemi-
nisteriets beslut. I enlighet med detta skall
justitieministeriets beslut om utlämning vid
ett förenklat förfarande inte heller vara över-
klagbart. Av denna orsak flyttas 34 § i den
allmänna utlämningslagen som sista paragraf
i lagen.

Artikel 6. Information till den anhållne

Artikeln ålägger en medlemsstat att underätta varje person som inom dess område är anhållen i utlämningssyfte om den begäran om avser personen i fråga samt om möjligheten att samtycka till utlämning i enlighet med ett förenklat förfarande. Den behöriga myndigheten skall lämna denna information i enlighet med den nationella lagstiftningen. Informationen skall lämnas i omedelbar anslutning till frihetsberövandet.

Enligt den förklarande rapporten om konventionen avses med behörig myndighet den myndighet som har behörighet att besluta om frihetsberövande. Enligt 31 § och 19 § i den allmänna utlämningslagen fattas beslut om frihetsberövande av en anhållningsberättigad tjänsteman. Enligt propositionen kan den information som avses i artikeln lämnas av centralkriminalpolisen i samband med undersökningen som görs i saken. I de nya bestämmelserna om ett förenklat förfarande föreslås en särskild bestämmelse om detta.

Artikel 7. Inhämtande av samtycke

Enligt punkt 1 i artikeln skall den anhålles samtycke och hans eventuella avstående från tillämpningen av specialitetsprincipen i enlighet med artikel 9 avgas inför de behöriga myndigheterna i den anmodade staten i enlighet med dennas nationella lagstiftning.

Punkt 2 förutsätter att varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att samtycket eller ett eventuellt avstående från specialitetsprincipen skall kunna inhämtas under sådana förhållanden att det framgår att personen har lämnat dem frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den anhållne skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.

Enligt punkt 3 skall samtycket och ett eventuellt avstående från specialitetsprincipen protokollföras i enlighet med det förfarande som anges i den anmodade statens lagstiftning.

Artikeln överlåter åt medlemsstaterna att avgöra till vilken rättslig myndighet samtycket och avståndet från specialitetsprincipen skall riktas. Enligt den förklarande rapporten om konventionen kan den behöriga rättsliga myndigheten vara en domare, en domstol eller en åklagare, beroende på den anmodade statens lagstiftning. Enligt artikel

15 i konventionen skall varje medlemsstat samtidigt med deponeringen av sitt ratifikationsinstrument ange vilken myndighet som är behörig.

Enligt propositionen skall tingsrätten vara i artikeln avsedd behörig myndighet i Finland. Enligt konventionsbestämmelserna verkar det vara möjligt att ange flera behöriga myndigheter för mottagande av samtycke. På grund av sakens natur har man inte ansett det vara ändamålsenligt att utse flera behöriga myndigheter. Att samtycket skall kunna ges enbart till tingsrätten anses som det bästa alternativet med tanke på den eftersöktes rättsskydd. I förslaget har också beaktats det faktum att också finska medborgare enligt propositionen kan utlämnas till Europeiska unionens medlemsstater.

De detaljerade reglerna för givande av samtycke och formen för det protokoll som nämns i artikeln överläts åt de nationella lagstiftarna att bedöma. Varje medlemsstat skall dock vidta de åtgärder som är nödvändiga för att den anhålles samtycke eller hans eventuella avstående från specialitetsprincipen skall kunna inhämtas under sådana förhållanden att det framgår att personen har lämnat dem frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den som tagits i förvar skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.

Bestämmelser gällande biträde ingår i 24 § i den allmänna utlämningslagen. Enligt paragrafen skall den vars utlämnings begärs vid undersökningen och under ärendets fortsatta behandling samt vid handläggning inför domstol av fråga som gäller omhändertagande biträdas av advokat. Kan personen inte själv skaffa sådan, skall chefen för centralkriminalpolisen eller domstolen sörja för att ett biträde förordnas för personen. Justitiedepartementet betalar biträdet ett skäligt arvode av statens medel.

Också vid ett förenklat förfarande skall den eftersökte har motsvarande rätt till juridiskt biträde. Viktigt är att den eftersökte har en advokat vid behandlingen i tingsrätten då samtycke ges. På grund av sakens betydelse skall en särskild hänvisningsbestämmelse till det nya förenklade förfarandet för utlämning tas med i avsnittet om förfarande.

Enligt den förklarande rapporten om konventionen skall den eftersökte fullständigt underrättas om följderna av sitt samtycke och av ett eventuellt avstående från speciali-

tetsprincipen. Den eftersökte skall informeras om att han genom samtycket avstår från normalt utlämningsförfarande och om att samtycket kan återkallas. Den eftersökte skall också informeras om specialitetsprincipens innebörd och effekterna av ett eventuellt avstående. Dessutom skall han informeras om betydelsen av vidareutlämning. Enligt artikel skall samtycket och ett eventuellt avstående från specialitetsprincipen antecknas i protokollet. Enligt propositionen skall i avsnittet om ett förenklat förfarande för utlämning tas in bestämmelser som uppfyller dessa krav.

Enligt punkt 4 i artikeln är samtycket och ett eventuellt avstående från specialitetsprincipen oåterkalleliga. Medlemsstaterna kan dock i samband med deponeringen av ratifikationsinstrumentet ange i en förklaring att samtycket och ett eventuellt avstående från tillämpningen av specialitetsprincipen kan återkallas i enlighet med reglerna tillämpliga i den nationella lagstiftningen. I detta fall iaktas inte i fråga om tiden mellan givande av samtycke och återkallande av samtycke de tidsfrister som anges artikel 16.4 i Europeiska utlämningskonventionen. Enligt den förklarande rapporten innebär detta att när en person återkallar sitt samtycke förfogar den anmodade staten för att göra sin begäran om utlämning över lika många dagar som vid den tidpunkt den mottog underrättelsen om personens samtycke till utlämning och vid den tidpunkt den slutade att förbereda de handlingar som fordras enligt artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen.

Även Schengenkonventionen innehåller en bestämmelse om återkallelse av samtycke i ett förfarande enligt artikel 66 i konventionen som motsvarar ett förenklat förfarande för utlämning. Enligt artikel 66.2 kan den eftersökte som i samband med utlämning som avses i artikeln förklarar att han avstår från det skydd som specialitetsprincipen garanterar honom inte återkalla sitt samtycke. För att bestämmelserna om ett förenklat förfarande skall vara enhetliga också med bestämmelserna i Schengenkonventionen, skall ett avstående från specialitetsprincipen inte kunna återkallas separat enligt propositionen.

Konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning tillåter dessutom återkallelse av samtycke som avser förfarandet i sin helhet. Enligt propositionen kan samtycke till ett förenklat förfarande återkallas. Det är motiverat att den eftersökte skall ha möjlig-

het att återkalla sitt samtycke t.ex. på grund av ändrade förhållanden. Även Danmark och Sverige har samband med konventionens ikraftsättande ansett att samtycket skall kunna återkallas. Enligt propositionen skall en bestämmelse om detta ingå i det nya avsnittet.

På grund av detta skall Finland enligt propositionen i samband med konventionens ratificering avge en förklaring i enlighet med artikel 7.4, enligt vilken samtycke till tillämpningen av ett förenklat förfarande skall kunna återkallas.

Artikel 8. Underrättelse om samtycke

Enligt artikeln skall den anmodade staten omedelbart underrätta den ansökande staten om personens samtycke. Den anmodade staten skall senast inom tio dagar efter det provisoriska anhållandet meddela den ansökande staten om personen har givit sitt samtycke eller inte, för att den ansökande staten vid behov skall kunna göra en framställning om utlämning.

Meddelande om samtycke innebär att en stat som begärt utlämning enligt ett förenklat förfarande kan avbryta beredningen av en utlämningsbegäran i enlighet med Europeiska utlämningskonventionen. Å andra sidan är tidsfristen på tio dagar till för att göra det möjligt att framställa en normal begäran om utlämning enligt artikel 12 inom den fastställda tidsfristen på 40 dagar, om staten blivit underrättade om att inget samtycke har lämnats.

Enligt punkt 2 i artikeln skall underrättelsen ske direkt mellan de behöriga myndigheterna. Enligt den förklarande rapporten avses med behörig myndighet förutom de myndigheter som har behörighet att inhämta samtycke också de myndigheter som har behörighet att handlägga det förenklade utlämningsförfarandet och som varje medlemsstat definierat enligt artikel 15.

Enligt propositionen skall bestämmelsen om anmälningskyldighet tas in i det nya avsnittet i den allmänna utlämningslagen. Enligt bestämmelsen skall centralkriminalpolisen underrätta den behöriga myndigheten i den ansökande staten om den eftersöktes samtycke. Även om konventionen inte förutsätter detta har man ansett det vara motiverat att ta in en bestämmelse enligt vilken den ansökande staten också skall underrättas om att den eftersökte har avstått från specia-

litetsprincipen och förbudet mot vidareutlämning. Då vet man i den ansökande staten om det behövs ett särskilt medgivande att för att avvika från specialitetsprincipen och förbudet mot vidareutlämning.

Artikel 9. Avstående från tillämpning av specialitetsprincipen

Artikeln anger på vilket sätt specialitetsprincipen i enlighet med artikel 14 i Europeiska utlämningskonventionen skall tillämpas på det förenklade förfarandet. Enligt specialitetsprincipen i artikel 14 får en utlämnad person inte åtalas, dömas eller berövas sin frihet för verkställandet av ett straff eller en skyddsåtgärd för annat brott som han begått överlämnandet än de brott som ligger till grund för framställningen.

Enligt artikeln kan medlemsstaterna i samband med deponeringen av ratifikationsinstrumenten förklara att reglerna i artikel 14 i Europeiska utlämningskonventionen inte är tillämpliga när personen i enlighet med artikel 7

- a) samtycker till utlämningen eller
- b) samtycker till utlämning och uttryckligen avstår från tillämpning av specialitetsprincipen.

Artikeln är till sin karaktär närmast en förklaring, eftersom det finns betydande skillnader mellan medlemsstaternas lagstiftning vad gäller det på vilket sätt personens samtycke påverkar den ansökande statens möjligheter att rikta andra åtal mot personen än de som anges i begäran om utlämning.

Artikeln möjliggör tre olika tillvägagångssätt för medlemsstaten. För det första kan medlemsstaten låta bli att avge en sådan förklaring som avses i artikeln, varvid specialitetsprincipen i enlighet med Europeiska utlämningskonventionen är tillämplig också på det förenklade förfarandet. Då kan inte den eftersökte ge sitt samtycke till avstående från specialitetsprincipen. Den anmodade staten kan dock i enlighet med Europeiska utlämningskonventionen medge undantag från specialitetsprincipen.

Å andra sidan kan staten avge en förklaring enligt antingen punkt a eller b. Om staten ger en förklaring enligt punkt a, kan den utlämnade personen inte samtycka till ett förenklat förfarande utan att också avstå från specialitetsprincipen. Då personen samtycker till tillämpningen av ett förenklat förfarande samtycker han samtidigt alltid också till av-

stående från tillämpningen av specialitetsprincipen.

Om staten åter avger en förklaring enligt punkt b, kan den eftersökta personen antingen samtycka till enbart utlämning enligt ett förenklat förfarande eller alternativt både till utlämningen och avståendet från specialitetsprincipen. Om personen samtycker till enbart utlämningen, kan han utlämnas genom ett förenklat förfarande utan att han behövt avstå från specialitetsprincipen. Om staten avger en förklaring enligt punkt a, är detta alternativ inte möjligt.

Även artikel 10 i EU-utlämningskonventionen, för vilken redogjorts ovan, innehåller en bestämmelse om undantag från specialitetsprincipen. I fråga om konventionen gällande ett förenklat förfarande för utlämning iakttas samma lösning som i fråga om EU-utlämningskonventionen. Såsom det anförts ovan föreslås för att uppfylla förpliktelserna i EU-utlämningskonventionen att 12 § i den allmänna utlämningslagen ändras så att det skall vara möjligt att avstå från tillämpningen av specialitetsprincipen i fråga om sådana icke finska medborgare som samtyckt till utlämningen eller om för gärningen enligt lagen i den anmodade staten inte kan följa frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd. Förslaget innebär att en finsk medborgare inte kan avstå från tillämpningen av specialitetsprincipen genom sitt samtycke.

Enligt propositionen skall Finland avge förklaring enligt punkt b, som gör det möjligt för den eftersökte att genom sitt samtycke avstå från specialitetsprincipen. Samtycke skall kunna avges under motsvarande förutsättningar för vilka redogjorts ovan i samband med EU-utlämningskonventionen.

Tillämpningen av ett förenklat förfarande är enligt punkt b möjligt också då den som skall utlämnas inte avstår från tillämpningen av specialitetsprincipen. Sannolikt är att den som skall utlämnas sällan avstår från specialitetsprincipen. I dessa fall kunde justitieministeriet enligt 32 § i den allmänna utlämningslagen medge tillstånd att avstå från tillämpningen av specialitetsprincipen.

Enligt artikel 7 i konventionen skall den eftersöktes avstående från specialitetsprincipen avges inför behörig rättslig myndighet. Såsom det redan konstaterats är denna rättsliga myndighet enligt propositionen tingsrätten.

Såsom det konstaterats ovan i samband

med artikel 7, skall det enligt propositionen inte vara möjligt att separat återkalla ett avstående från specialitetsprincipen.

Artikel 10. Underrättelse om beslutet om utlämning

Enligt artikeln skall underrättelse om ett beslut om utlämning samt information som har samband med det förenklade utlämningsförfarandet lämnas direkt mellan den anmodade staten och myndigheten i den stat som har begärt provisoriskt anhållande. Underrättelsen skall lämnas inom 20 dagar från den dag då personen har givit sitt samtycke.

Detta förfarande avviker från förfarandet i enlighet med artikel 18 i Europeiska utlämningskonventionen. Genom de direkta kontakterna myndigheterna emellan eftersträvar man ett enklare och snabbare utlämningsförfarande. Syftet är att upplysningar lämnas direkt mellan de myndigheter som faktiskt deltar i förfarandet utan några mellanliggande administrativa myndigheter. De myndigheter som avses i artikeln anges i samband med ratificeringen i enlighet med artikel 15.

Tidsfristen på 20 dagar som anges i artikeln avser en längsta tidsfrist inom vilken den stat som begärt utlämning skall underrättas om ett positivt eller negativt utlämningsbeslut. Om beslutet skall underrättas så snabbt som möjligt. Tidsfristen innebär samtidigt att även beslutet om utlämning skall fattas senast 20 dagar efter att samtycke lämnades. Enligt propositionen skall en bestämmelse om detta tas in det nya avsnittet.

Den i artikeln angivna tidsfristen garanterar att i situationer där utlämning begärts enligt ett förenklat förfarande i anslutning till provisoriskt omhändertagande i enlighet med artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen, har den ansökande staten trots ett negativt utlämningsbeslut tillräckligt med tid för att lämna in en framställning om normal utlämning i enlighet med tidsfristerna i artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen. Om utlämning enligt ett förenklat förfarande har vägrats, har den ansökande staten en tidsfrist på minst 10 dagar att lämna in en framställning om utlämning i enlighet med artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen. Detta beror på att enligt artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen skall en begäran i enlighet med artikel 12 framställas inom 40 dagar från anhållandet. I artikel 8.1 i konventionen om ett förenklat förfarande

för utlämning har å sin sida fastställts en tidsfrist på 10 dagar, som räknas från anhållandet, samt i artikel 10.2 en tidsfrist på 20 dagar, som räknas från den dag då personen gav sitt samtycke.

Om normal begäran om utlämning inte har framställts inom den tidsfrist på 40 dagar som anges i Europeiska utlämningskonventionen, skall den som anhållits provisoriskt befrias. Befriandet hindrar visserligen inte att personen anhålls på nytt och utlämnas, om begäran om utlämning lämnas in senare.

Enligt propositionen skall i det nya avsnittet gällande ett förenklat utlämningsförfarande tas in en bestämmelse enligt vilken centralkriminalpolisens underrättar den ansökande statens behöriga myndighet om utlämningsbeslutet så snart som möjligt och senast inom 20 dagar från den dag då den eftersökte gav sitt samtycke.

Artikel 11. Tidsfrist för överlämnandet

Enligt artikeln skall överlämnandet ske inom 20 dagar från den dag då underrättelse om beslutet om utlämning lämnades enligt artikel 10 till den ansökande staten. Om personen fortfarande är anhållen efter att nämnda tidsfrist löpt ut, skall personen sättas på fri fot inom den anmodade statens territorium.

Den berörda myndigheten skall underrätta den andra myndigheten om omständigheter som ligger utanför myndighetens kontroll och som hindrar att den eftersökte överlämnas inom tidsfristen på 20 dagar som gäller för utlämning. Då skall myndigheterna samsamman komma överens om en ny utlämningsdag. I dessa fall skall utlämningen ske inom 20 dagar från den nya dagen som har bestämts. Om personen fortfarande är anhållen då denna tidsfrist löper ut, skall han sättas på fri fot.

Enligt den förklarande rapporten om konventionen bör vid tillämpningen av artikeln begreppet force majeure tolkas strikt. Det gäller situationer som inte har kunnat förutses och som inte har kunnat hindras. Det kan t.ex. vara fråga om en olycka i samband med transport, en strejk som hindrar användningen av ett planerat transportsätt och där det är omöjligt att använda ett annat transportsätt eller en allvarlig sjukdom hos den person som skall utlämnas vilken kräver omedelbar sjukhusvård. När en sådan situation är för handen, kan myndigheterna kom-

ma överens om ett nytt datum för överlämnande. I artikeln anges ingen tidsfrist för det nya datumet. I artikeln anges endast en tidsfrist, enligt vilken överlämningen skall ske inom 20 dagar från den nya utlämningsdagen.

Enligt artikeln är dess bestämmelser inte tillämpliga om den anmodade staten vill tillämpa artikel 19 i Europeiska utlämningskonventionen. Enligt artikel 19 kan den anmodade staten efter att ha fattat beslut om utlämning uppskjuta överlämnandet för att vidta eventuella åtgärder för väckade av åtal eller, om personen redan dömts till straff, förpassa personen att avtjäna straff. Alternativt kan personen överlämnas enligt särskilda villkor som uppställts för överlämnandet.

Artikel 19 i Europeiska utlämningskonventionen motsvaras i huvuddrag av 11 § i den allmänna utlämningslagen. Paragrafens ordalydelse är dock ovillkorlig så till vida att en person som i Finland är åtalad för annat brott på vilket kan följa frihetsstraff eller om personen dömts till ett sådant straff eller om han av annat skäl skall vara berövad sin frihet inte får överlämnas så länge ett sådant hinder föreligger. Enligt 2 mom. i paragrafen kan av synnerliga skäl förordnas att personen får överlämnas för rättegång. Nämnnda 11 § är också tillämplig vid utlämning enligt det förenklade förfarandet.

Propositionen innehåller förslag till sådana bestämmelser som motsvarar bestämmelserna i artikeln.

Artikel 12. Samtycke som lämnas efter utgången av den tidsfrist som anges i artikel 8 eller under andra omständigheter

Artikeln dels ålägger medlemsstaterna en skyldighet, dels ger dem en möjlighet att tillämpa det förenklade förfarandet mer omfattande än vad som är möjligt enligt artikel 3, enligt vilken ett förenklat utlämningsförfarande kan tillämpas i samband med begäran om provisoriskt anhållande.

Enligt artikel 12.1 punkt 1 skall den anmodade staten använda ett förenklat utlämningsförfarande också då personen har givit sitt samtycke efter den tidsfrist som anges i artikel 8, om den anmodade staten ännu inte har mottagit någon sådan framställning om utlämning som avses i artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen.

Enligt artikel 12.1 punkt 2 har den anmodade staten möjlighet att använda det förenklade utlämningsförfarandet om den så önskar när personen har givit sitt samtycke efter tidsfristen på 10 dagar och den anmodade staten inom denna tid redan har mottagit en framställning om utlämning i enlighet med artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen.

Enligt punkt 2 kan den anmodade staten använda ett förenklat utlämningsförfarande också då ingen begäran om provisoriskt anhållande har gjorts eller då samtycke har lämnats efter det att en framställning om utlämning har mottagits.

Enligt punkt 3 i artikeln skall varje medlemsstat i samband med deponeringen av sitt ratifikationsinstrument förklara om och på vilka villkor den avser att tillämpa ett förenklat förfarande i de alternativa situationer som anges i artikeln.

Artikel 3 i konventionen definierar i regel som konventionens tillämpningsområde situationer där begäran om provisoriskt anhållande enligt artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen har framställts. Artiklarna 3-11 är tillämpliga uttryckligen i situationer där det är fråga om utlämningsförfarande som börjar med begäran om provisoriskt anhållande och på grundval av vilken personen har anhållits.

Den utvidgning av konventionens tillämpningsområde som nämns i punkt 2 i artikel 12.1 avser också situationer där utgångspunkten för förfarandet är en begäran om provisoriskt anhållande. Enligt förslaget skall Finland tillämpa ett förenklat förfarande för utlämning också i sådana alternativa situationer som avses i artikel 12.1 punkt 2. Det finns ingen orsak att inte tillämpa ett förenklat förfarande i situationer där man under det pågående förfarandet har framställt en begäran om utlämning i enlighet med artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen.

Punkt 2 i artikeln ger medlemsstaterna möjlighet att tillämpa ett förenklat förfarande i sådana situationer där samtycke har lämnats efter att begäran om utlämning i enlighet med artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen har mottagits. Det finns heller ingen orsak att inte tillämpa ett förenklat förfarande i dessa situationer, om förfarandet har inletts med en begäran om provisoriskt anhållande.

Punkt 2 i artikeln ger medlemsstaterna en

möjlighet att tillämpa ett förenklat förfarande i sådana situationer där ingen begäran om provisoriskt anhållande har framställts. Då tillämpas ett förenklat förfarande också på andra framställningar om utlämning än begäran om provisoriskt anhållande i den mån de innehåller de uppgifter som artikel 4 förutsätter. Eftersom bestämmelserna i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning dock bygger på den i praktiken vanligaste situationen där utlämningsförfarandet inleds med en begäran om provisoriskt anhållande, har man inte funnit det nödvändigt att tillämpa förfarandet i de exceptionella situationer där utlämningsförfarandet inleds med en begäran av annat slag. Detta motiveras med att det förenklade förfarandet sålunda förblir så klart och tydligt som möjligt. Enligt propositionen skall Finland avge en förklaring i enlighet med artikel 12.3, enligt vilken den tillämpar ett förenklat förfarande i alla sådana situationer där förfarandet inleds med en begäran om provisoriskt anhållande. Om ingen begäran om provisoriskt anhållande har framställts, skall Finland inte tillämpa något förenklat förfarande.

Artikel 13. Vidareutlämning till en annan medlemsstat

I artikeln föreskrivs om konventionens förhållande till artikel 15 i Europeiska utlämningskonventionen, som innehåller bestämmelser om vidareutlämning till en annan medlemsstat. Enligt artikel 15 får den ansökande parten inte utan den anmodade partens samtycke vidareutlämna personen till en annan stat.

Frågan om vidareutlämning regleras i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning i artikel 9 i konventionen, enligt vilken medlemsstaterna har möjlighet att avstå från tillämpningen av specialitetsprincipen. Enligt artikel 13 gäller att om på den person som begärts utlämnad inte tillämpas specialitetsprincipen till följd av en förklaring som medlemsstaten givit enligt artikel 9, skall inte heller artikel 15 i Europeiska utlämningskonventionen gälla vid vidareutlämning av denna person, om inte annat anges i den nämnda förklaringen.

Om en medlemsstat sålunda förklarar i enlighet med artikel 9 att specialitetsprincipen inte skall tillämpas, kan den ansökande parten utan samtycke av den anmodade

parten vidareutlämna personen till en annan medlemsstat i Europeiska unionen. Konventionen gäller endast utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater. Bestämmelsen i artikeln gäller sålunda inte vidareutlämning till en sådan stat som inte är medlem i Europeiska unionen.

Konventionen ger dock medlemsstaterna möjlighet att i den förklaring som ges enligt artikel 9 gällande specialitetsprincipen särskilt förklara att artikel 13 om vidareutlämning skall tillämpas med avvikelser från bestämmelserna i artikeln.

Såsom det anförts ovan innehåller också artikel 12 i EU-utlämningskonventionen bestämmelser om vidareutlämning. I fråga om konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning skall tillämpas den lösning för vilken redogjorts i samband med bestämmelserna i EU-utlämningskonventionen. Enligt förslaget kan en person som utlämnats till en stat i Europeiska unionen och som inte är finsk medborgare också utan ett sådant medgivande som avses i 32 § i den allmänna utlämningslagen vidareutlämnas till en annan medlemsstat i Europeiska unionen, om den utlämnade samtyckt till utlämningen.

När det gäller det förenklade förfarandet har man funnit som den mest ändamålsenliga lösningen att samtycke till avstående från tillämpningen av specialitetsprincipen och samtycke till vidareutlämningen endast skall kunna lämnas samtidigt. Enligt propositionen tillämpar Finland i enlighet med artikel 13 en bestämmelse enligt vilken samtycke till avstående från specialitetsprincipen samtidigt innebär även samtycke till vidareutlämning till en annan medlemsstat i Europeiska unionen.

Artikel 14. Transitering

Artikeln innehåller kompletterande bestämmelser till artikel 21 i Europeiska utlämningskonventionen, vilka skall tillämpas på utlämning enligt ett förenklat förfarande.

Enligt punkt a i artikeln kan vid utlämning enligt ett förenklat förfarande i brådskande fall en begäran som innehåller de uppgifter som anges i artikel 4 i konventionen till transiteringsstaterna på vilket som helst sätt, som efterlämnar bevis i skrift. Transiteringsstaten kan meddela sitt beslut genom tillämpning av samma förfarandesätt.

Enligt punkt b i artikeln skall de uppgifter

som lämnas enligt artikel 4 vara tillräckliga för att göra det möjligt för transiteringsstatens behöriga myndighet att bedöma att det fråga om ett förenklat utlämningsförfarande, och för att gentemot den utlämnade kunna vidta nödvändiga åtgärder för transiteringens genomförande.

Aven EU-utlämningskonventionen, för vilken redogjorts ovan, innehåller bestämmelser om transitering.

I 33 § i den allmänna utlämningslagen föreskrivs om transitering. Paragrafen innehåller inga särskilda bestämmelser om vilka uppgifter som skall ingå i ansökan, men enligt paragrafen skall framställningen om transitering göras på diplomatisk väg, om inte annorlunda har överenskommit med den främmande staten.

Artikel 15. Angivande av behöriga myndigheter

Artikel 15 gäller angivande av behöriga myndigheter. Enligt artikeln skall varje medlemsstat samtidigt med deponeringen av sitt ratifikations-, godkännande-, godtagande- eller anslutningsinstrument i en förklaring ange vilka myndigheter som är behöriga enligt artiklarna 4-8, 10 och 14. Enligt den förklarande rapporten om konventionen bör man för att uppnå skyndsamhet och effektivitet till behöriga myndigheter utse de myndigheter som i varje medlemsstat har det konkreta ansvaret för lagföring för att undvika ingripande från mellanliggande myndigheter som inte är absolut nödvändiga för att förfarandet skall fungera väl.

Enligt propositionen skall Finland samtidigt med ratificeringen i en förklaring ange de myndigheter som den utsett att ha hand om förfarandet enligt följande.

Artikel 4.1 i konventionen innehåller bestämmelser om de uppgifter som den ansökande staten skall tillhandahålla för utlämning enligt ett förenklat förfarande. Central kriminalpolisen, som i praktiken kommer att vara den myndighet som i Finland framställer och tar emot begäran om utlämning, skall anges som den behöriga myndighet som avses i artikeln. Justitieministeriet skall anges som den behöriga myndighet som avses i punkt 2 i artikeln.

Justitieministeriet skall anges som den myndighet som enligt artikel 5.2 i konventionen fattar beslut om utlämning.

Centralkriminalpolisen skall anges som den myndighet som enligt artikel 6 i konventionen skall underrätta den eftersökte om möjligheten att samtycka till ett förenklat utlämningsförfarande.

Tingsrätten skall anges som den rättsliga myndighet inför vilken den eftersökte enligt artikel 7 i konventionen skall lämna sitt samtycke.

Centralkriminalpolisen skall anges som den myndighet som enligt artikel 8 i konventionen underrättar den ansökande staten om den eftersöktes samtycke.

Centralkriminalpolisen skall anges som den myndighet som enligt artikel 10 i konventionen skall underrätta den ansökande staten om utlämningsbeslutet.

Justitieministeriet skall anges som den myndighet som enligt artikel 14 i konventionen skall vara behörig myndighet i transiteringsärenden.

Artiklarna 16 och 17. Ikraftträdande och anslutning

Artikel 16 i konventionen innehåller bestämmelser om ikraftträdande. Konventionen träder i kraft nittio dagar efter det att den medlemsstat som sist använder sig av denna möjlighet har deponerat sitt ratifikations-, godkännande-, godtagande- eller anslutningsinstrument till generalsekreteraren för Europeiska unionens råd.

Artikeln innehåller också bestämmelser om en temporär tillämpning av konventionen. Enligt punkt 3 i artikeln kan varje medlemsstat fram till det att konventionen träder i kraft när den deponerar sitt ratifikationsinstrument förklara att konventionen är tillämplig i förhållande till de medlemsstater som har avgett en likalydande förklaring. En temporär tillämpning av konventionen mellan stater som avgett en likalydande förklaring är möjlig nittio dagar efter den dag då medlemsstaten deponerade sin förklaring.

En förklaring en temporär tillämpning av konventionen påskyndar konventionens ikraftträdande och det är därför motiverat att Finland avger en sådan förklaring.

Artikeln innehåller också bestämmelser om ikraftträdande av den förklaring som avses i artikel 9. Varje förklaring som görs i enlighet med artikel 9 blir gällande trettio dagar efter det att den har deponerats, dock tidigast den dag då denna konvention träder i

kraft eller den dag då den blir tillämplig beträffande denna medlemsstat. Avsikten är att Finland i enlighet med konventionens detaljmotivering skall avge en förklaring i enlighet med artikel 9 punkt b.

Artikel 17 i konventionen innehåller bestämmelser om anslutning till konventionen.

5. Lag om godkännande av vissa bestämmelser om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater

1 §. *Konventionens ikraftträdande.* Paragrafen innehåller en sedvanlig ikraftträdelsebestämmelse för statsfördrag.

2 §. *Bemyndigande att utfärda förordning.* Paragrafen föreslås innehålla en sedvanlig bestämmelse om bemyndigande att utfärda förordning. Avsikten är att förordningen om ikraftträdande av EU-utlämningskonventionen skall innehålla bestämmelser om de myndigheter som skall utses med stöd av artikel 13 och 14 i konventionen. Såsom det anförts ovan skall justitieministeriet anges som den centralmyndighet som framställer och tar emot begäran om utlämning. Som myndigheter som begär ytterligare upplysningar enligt artikel 14 i konventionen anges åter justitieministeriet, högsta domstolen och centralkriminalpolisen.

3 §. *Ikraftträdande.* Paragrafens 1 mom. innehåller en sedvanlig ikraftträdelsebestämmelse. Dessutom föreslås att i paragrafens 2 mom. tas in en bestämmelse, enligt vilken genom förordning kan bestämmas att lagen skall tillämpas temporärt mellan Finland och en sådan medlemsstat som har avgett förklaring i enligt artikel 18.4 i EU-utlämningskonventionen. Såsom det anförts ovan kan medlemsstaterna med stöd av artikel 18.4 avge förklaring enligt vilken konventionen innan den trätt i kraft internationellt är tillämplig mellan sådana medlemsstater som har avgett förklaring om temporär tillämpning av konventionen. Avsikten är att Finland i enlighet med det som anförts ovan skall avge en sådan förklaring.

6. Lag om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater

1 §. *Konventionens ikraftträdande.* Paragrafen innehåller en sedvanlig ikraftträdelse-

bestämmelse för statsfördrag.

2 §. *Bemyndigande att utfärda förordning.* Paragrafen föreslås innehålla en sedvanlig bestämmelse om bemyndigande att utfärda förordning.

3 §. *Ikraftträdande.* Paragrafens 1 mom. innehåller en sedvanlig ikraftträdelsebestämmelse. I paragrafens 2 mom. föreslås tas in en bestämmelse, enligt vilken genom förordning särskilt kan bestämmas att lagen innan den träder i kraft internationellt är tillämplig mellan Finland och en medlemsstat som har avgett sådan förklaring som avses i artikel 16.3 i konventionen.

Såsom det anförts ovan i fråga om artikel 16.3 kan varje medlemsstat samtidigt med deponeringen av sitt ratifikationsinstrument i en förklaring ange att konventionen innan den träder i kraft internationellt är tillämplig i förhållande till de medlemsstater som har avgett en likalydande förklaring. Avsikten är att Finland skall avge en sådan förklaring i enlighet med det som anförts ovan.

7. Lag om ändring av lagen om utlämning för brott

2 §. Enligt paragrafen får inte en finsk medborgare utlämnas.

Av de orsaker som anförts ovan föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 2 mom., som med avvikelse från huvudregeln i 1 mom. möjliggör utlämning av en finsk medborgare till en annan medlemsstat i Europeiska unionen för lagföring. Utlämning av finsk medborgare för verkställighet av straff skall inte vara tillåten. En finsk medborgare får inte heller utlämnas för ett politiskt brott eller för ett brott som har begåtts i Finland eller ombord på ett finskt fartyg på öppna havet eller ombord på ett finskt luftfartyg. Dessutom föreslås att i momentet skall tas in en bestämmelse, enligt vilken en finsk medborgare inte heller annars får utlämnas, om inte gärningen som avses i begäran är ett sådant brott för vilket, om det hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter, det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst fyra år.

Dessa begränsningar motsvarar i stort villkoren i 2 § i den nordiska utlämningslagen. Då det är fråga om brott som har begåtts i Finland eller ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg, är det ändamålsenligt att behandla saken i finsk domstol. Enligt det som anförts ovan skall en finsk medborgare ock-

så alltid ha rätt att avtjäna sitt frihetsstraff i Finland, varför utlämning för verkställighet av straff inte skall vara tillåten. Även villkoret att det strängaste straffet för den gärning som begäran om utlämning avser skall vara minst fyra år fängelse är förenlig med villkoret i den nordiska utlämningslagen. Med avvikelser från den nordiska utlämningslagen får en finsk medborgare inte utlämnas till en annan medlemsstat i Europeiska unionen för sådana brott för vilka kan följa ett lindrigare straff än fängelse i fyra år.

3 §. Paragrafen tillåter i begränsad utsträckning utlämning för brott som har begåtts i Finland, ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg samt utlämning för verkställighet av straff. Eftersom en finsk medborgare i enlighet med det som sagts ovan inte får utlämnas för brott som har begåtts i Finland eller ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg och inte heller för verkställighet av straff, föreslås att paragrafen begränsas till att gälla andra än finska medborgare för att paragrafens tillämpningsområde skall kvarstå oförändrad.

4 §. Enligt paragrafens 1 mom. är villkoret för utlämning att för brottet om det hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter enligt finsk lag kan följa frihetsstraff i minst ett år.

I propositionen föreslås att momentet skall ändras så att utlämning skall vara tillåten för brott för vilket om det hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst ett år. Området för utlämningsbara brott skall utvidgas allmänt, och inte endast i förhållande till andra medlemsstater i Europeiska unionen. Förändringen har ingen stor praktisk betydelse, men genom den bringas den finska lagstiftningen att motsvara artikel 2 i Europeiska utlämningskonventionen. Efter att ändringen har trätt i kraft, kan Finland återkalla sin reservationen i fråga om nämnda artikel.

I paragrafen föreslås tas in ett nytt 2 mom., i vilket definieras området för utlämningsbara brott då gäller utlämning till Europeiska unionens medlemsstater. I överensstämmelse med EU-utlämningskonventionen skall området för utlämningsbara brott utvidgas från nuvarande så att utlämning skall vara möjlig i fråga om brott för vilket om det hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst sex må-

nader. Dessutom förutsätts att för brottet enligt lagstiftningen i den ansökande staten kan följa frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av minst ett år.

I paragrafen föreslås även tas in ett nytt 3 mom. om avstående från kravet på dubbel straffbarhet. Bestämmelsen skall vara tillämplig på andra än finska medborgare. Avståndet från kravet på dubbel straffbarhet skall gälla enbart brott som avses i artikel 3.1 i EU-utlämningskonventionen. Artikeln förutsätter konspiration eller sammanslutning av brottslingar som enligt lagen i den ansökande medlemsstaten är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst 12 månader. Dessutom förutsätts att konspiration eller sammanslutning av brottslingar har begåtts i syfte att begå sådant brott som avses i artiklarna 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism, eller varje annat brott som är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av minst tolv månader gällande narkotikabrott och andra former av organiserad brottslighet eller andra våldshandlingar som är riktade mot en persons liv, fysiska integritet, eller som skapas allmän fara för personer. Sålunda skall kravet på ett straff upp till en tid av minst 12 månader som förutsätts i konventionen gälla både konspiration och sammanslutning samt det brott som konspirationen eller sammanslutningen syftar till.

Brott som avses i artikel 1 i Europeiska utlämningskonventionen är brott som omfattas av den i Haag den 16 december 1970 undertecknade konventionen om förhindrande av olagligt besittningstagande av luftfartyg (FördrS 62/1971) samt i den i Montreal den 23 september 1971 undertecknade konventionen om förebyggande av olagliga handlingar mot säkerheten inom den civila luftfarten (FördrS 56/1973) samt allvarliga brott som innebär angrepp mot internationellt skyddade personers (inbegripet diplomaters) liv, kroppsliga integritet eller frihet. Vidare avses i artikeln brott som innebär människorov, tagande av gisslan eller allvarligt olaga frihetsberövande samt brott som innebär användning av bomber, granater, raketer, automatiska skjutvapen eller breveller paketbomber, om användningen innebär fara för människor. Även försök att begå ovan nämnda brott eller försök till sådant brott utgör brott som avses i artikeln. Enligt artikel 2 kan en fördragslutande part besluta

att inte som politiskt brott betrakta annat allvarligt brott som innebär våldshandling riktad mot en människas liv, kroppsliga integritet eller frihet brott riktat mot egendom, om brottet medfört kollektiv fara för människor. Detsamma gäller försök att begå dessa brott eller delaktighet i sådant brott eller försökt till sådant brott.

Till följd av föreslagna ändringar flyttas gällande 2, 3 och 4 mom. att i oförändrad form bli 4, 5 och 6 mom.

6 §. Paragrafen förbjuder utlämning för politiska brott. Paragrafens 2 mom. innehåller en bestämmelse, enligt vilken som politiskt brott inte skall betraktas uppsåtligt dödande eller försök därtill, som icke ägt rum i öppen strid.

På ovan anförda grunder föreslås att i paragrafen tas in ett nytt 3 mom., enligt vilket förbudet mot utlämning för ett politiskt brott som avses i 1 mom. inte skall tillämpas då det är fråga om utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen. Bestämmelsen skall inte tillämpas på finsk medborgare, eftersom en finsk medborgare inte skall få utlämnas för ett politiskt brott enligt föreslagna 2 §.

Lagändringen påverkar inte bestämmelserna i 7 och 8 i den allmänna utlämningslagen. Allt jämt gäller sålunda att begäran om utlämning inte får bifallas, om det finns skäl att misstänka att den vars utlämning begärs på grund av ras, nationalitet, religion, politisk uppfattning eller tillhörighet till viss samhällsgrupp eller till följd av politiska förhållande löper risk att utsättas för förföljelse som är riktad mot hans liv eller frihet (7 §). Utlämning får inte heller ske, om utlämningen med hänsyn till den utlämnade personens ålder, hälsotillstånd eller på grund av särskilda omständigheter av humanitära skäl vore oskäligt (8 §).

10 §. Paragrafen hindrar utlämning för sådana brott i fråga om vilka i Finland given dom eller rätten att väcka åtal för brottet eller verkställa straffet har förfallit enligt finsk lag.

På ovan anförda grunder föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 2 mom., enligt vilket i 1 mom. avsett förbud mot att utlämna för preskriberat brott enligt finsk lag inte skall tillämpas vid utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen. Dessutom förutsätts att det är fråga om brott på vilket finsk lag inte tillämplig enligt 1 kap. strafflagen. Begränsningen hindrar utlämning av

finska medborgare för preskriberade brott som har begåtts utomlands, eftersom enligt 1 kap. strafflagen är en finsk domstol behörig att behandla brott som en finsk medborgare påstås ha gjort sig skyldig till utomlands.

12 §. I paragrafen föreskrivs om villkoren för utlämning. Enligt paragrafens 1 mom. 1 punkten skall som villkor uppställas specialitetsprincipen, enligt vilken en utlämnad person inte utan sådant medgivande av justitieministeriet som avses i 32 § får åtalas eller straffas för annat brott som han begått före utlämningen än det brott som ligger till grund för utlämningen. Som villkor skall också uppställas förbud mot vidareutlämning till tredje stat utan medgivande av justitieministeriet. Specialitetsprincipen och förbudet mot vidareutlämning tillämpas inte om den utlämnade personen inte har lämnat landets territorium inom 45 dagar sedan detta obehindrat har kunnat ske eller om personen återvänt till landet efter att ha lämnat det.

På ovan anförda grunder föreslås att i paragrafens 1 mom. 1 punkten tas in ett tillägg, enligt vilket en person som utlämnats till en medlemsstat i Europeiska unionen kan utan ett sådant medgivande av justitieministeriet som avses i 32 § åtalas eller straffas för annat brott som han har begått före utlämningen förutsatt att för brottet enligt lagen i den ansökande staten inte kan följa frihetsstraff eller någon annan åtgärd som innefattar frihetsberövande. Även i det fall att personen samtyckt till avstående från specialitetsprincipen, behövs inget medgivande av justitieministeriet. Dessutom föreslås att i punkten görs en ändring som gäller vidareutlämning. Enligt den föreslagna ändringen kan en person begärs utlämnad vidareutlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen. Förutsättningen är att personen som begärs utlämnad samtyckt till antingen avstående från specialitetsprincipen eller vidareutlämning.

Lagändringarna som möjliggör vidareutlämning och avstående från tillämpningen specialitetsprincipen gäller andra än finska medborgare. På utlämning av finska medborgare tillämpas bestämmelsen, enligt vilken som villkor för utlämning skall ställas iakttagande av specialitetsprincipen utan något sådant medgivande av justitieministeriet som avses i 32 §. På ovan anförda grunder kan inte medgivande för vidareutlämning av finska medborgare beviljas.

På ovan anförda grunder föreslås att i paragrafen tas in ett nytt 2 mom., enligt vilket som villkor för utlämning av en finsk medborgare skall uppställas att den ansökande staten förbinder sig att återföra personen till finsk myndighet så snart domen vunnit laga kraft och att den frihetsberövande påföljd som eventuellt ådöms personen kan verkställas i Finland. På ovan anförda grunder skall som villkor för utlämning ställas att också den utlämnade personen har samtyckt till att straffet verkställs i Finland. Detta innebär att om personen inte samtycker till att straffet verkställs i Finland, skall straffet verkställas i den stat som dömt ut straffet.

Med avseende på förfarandet är det viktigt att samtycke till straffverkställighet i Finland inhämtas innan personen överlämnas. I annat fall kan personen först efter återföringen till Finland meddela att han inte samtycker till att avtjäna straffet i Finland.

I annat fall tillämpas på verkställighetsförfarandet lagen om internationellt samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder. Enligt bestämmelserna i sagda lag avgörs bl.a. om verkställigheten av den påföljd som bestäms i den medlemsstat som meddelat domen skall fortsätta eller om påföljden skall omvandlas till fängelsestraff enligt vad som föreskrivs för motsvarande brott i finsk lag. För klarhetens skull skall i det nya 2 mom. tas in en uttrycklig hänvisning till lagen om internationellt samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder.

Till följd av föreslagna ändringar skall de nuvarande 2, 3 och 4 mom. flyttas så att de till innehållet oförändrade blir 3, 4 och 5 mom.

32 §. Enligt 1 mom. i paragrafen kan justitieministeriet på begäran av främmande stat medge att en utlämnad person kan åtalas eller straffas också för annat brott som han begått före utlämningen än det som ligger till grund för utlämningen (avstående från den s.k. specialitetsprincipen). Justitieministeriet kan också medge tillstånd till vidareutlämning till en annan stat. På en sådan begäran om avstående från specialitetsprincipen eller begäran om vidareutlämning tillämpas de allmänna bestämmelserna som gäller förutsättningarna för utlämning. Enligt 2 mom. kan medgivande lämnas endast om de lagliga förutsättningarna för utlämning uppfylls enligt handlingarna. Sålunda skall t.ex. det brott som ligger till grund för be-

gäran om utlämning uppfylla de krav som lagen ställer på utlämningsbara brott. Enligt 3 mom. kan justitieministeriet omedelbart avslå ansökan, om ansökan enligt lag inte kan bifallas eller om ministeriet annars inte anser sig kunna bifalla ansökan. I annat fall skall saken föras till högsta domstolen för behandling. Högsta domstolen prövar om begäran är lagenlig.

På ovan anförda grunder föreslås paragrafens 1 mom. bli ändrad så att justitieministeriet inte skall ha rätt att medge tillstånd för vidareutlämning av en finsk medborgare till en annan stat. När det är fråga om en finsk medborgare kan tillstånd medges endast för avstående från specialitetsprincipen, om de lagliga förutsättningarna för ett sådant medgivande föreligger. Detta innebär bl.a. att tillstånd kan medges endast då det fråga om sådana brott för vilka enligt finsk lag kan följa fängelse i minst fyra år.

33 §. Paragrafen innehåller en bestämmelse om transitering. Paragrafen förbjuder transitering av finska medborgare via Finland, om det inte är fråga utlämning mellan de nordiska länderna. Med anledning av ovan anförda lagändringar som möjliggör utlämning av finska medborgare föreslås att paragrafen ändras så att transitering av finska medborgare via Finland skall vara möjlig vid utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen och förutsättningarna som anges i den allmänna utlämningslagen är uppfyllda.

34 §. Paragrafen innehåller en allmän bestämmelse om tillämpning av ett förenklat utlämningsförfarande mellan Europeiska unionens medlemsstater. Enligt paragrafen tillämpas ett förenklat utlämningsförfarande enligt 35-47 § på en sådan person som är eftersökt för utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen och som samtycker till utlämningen. Före paragrafen föreslås en ny mellanrubrik, enligt vilken till utlämningslagen fogas ett nytt avsnitt med bestämmelser om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater.

Det förenklade förfarandet är tillämpligt endast vid utlämning mellan medlemsstater i Europeiska unionen. Då det gäller Europeiska unionens medlemsstater tillämpas i förhållande till Danmark och Sverige dock allt jämt den nordiska utlämningslagen.

Det centrala vid tillämpningen av ett förenklat förfarande är att den eftersökte samtycker till utlämningen. I annat fall kan inte

ett förenklat förfarande användas. Då tillämpas det normala utlämningsförfarandet.

Även om den eftersökte samtycker till utlämningen, innebär det inte helt undantagslöst att personen utlämnas enligt ett förenklat förfarande. Detta beror på att oberoende av samtycke, avgör justitieministeriet självständigt om utlämningen kan ske enligt ett förenklat förfarande.

Avsnittet om ett förenklat förfarande innehåller bestämmelser gällande ett förenklat förfarande till den del som förfarandet avviker från det förenklade förfarandet. På ett förenklat förfarande tillämpas i tillämpliga delar bestämmelserna gällande normalt utlämnande i den allmänna utlämningslagen.

Paragrafen motsvarar i huvudsak bestämmelserna i artikel 2 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning.

35 §. Paragrafen innehåller bestämmelser om vilka uppgifter en begäran om utlämning skall innehålla.

Enligt paragrafen skall begäran innehålla uppgifter om den eftersöktes identitet, den myndighet som begär att den eftersökte skall tas i förvar, förekomsten av ett häktningsbeslut eller en verkställbar dom, brottets beskaffenhet och brottsrekvisit, omständigheterna kring brottet, inklusive uppgift om tidpunkten och platsen för brottet samt den eftersöktes del i brottet samt i mån av möjlighet följderna av brottet.

På basis av dessa uppgifter skall den eftersökte avgöra om han samtycker till utlämningen. Justitieministeriet skall på basis av motsvarande uppgifter avgöra om den godkänner utlämningen.

Med avvikelse från begäran om normal utlämning behöver en begäran om utlämning enligt ett förenklat förfarande inte åtföljas av någon avskrift av häktningsbeslutet eller en verkställbar dom. Det räcker med att begäran innehåller uppgift om förekomsten av ett häktningsbeslut eller en verkställbar dom.

De nämnda förutsättningarna motsvarar artikel 4 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning.

Konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning innehåller inga formföreskrifter för begäran. Ovan i enlighet med detaljmotiveringen till konventionen skall utlämning enligt ett förenklat förfarande tillämpas i Finland på utlämning av personer, i fråga om vilka framställts begäran om provisoriskt omhändertagande enligt artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen. Därför skall

en begäran om tagande i förvar i enlighet med 31 § i den allmänna utlämningslagen i allmänhet anses utgöra även en begäran om utlämning enligt ett förenklat förfarande. Begäran kan framställas i samband med en efterlysning inom Interpols söksystem. När ett system i enlighet med Schengenkonventionen börjar tillämpas i Finland, kan begäran också framställas via Schengen-informationssystem (SIS). Nämnda begäran skall innehålla de uppgifter som förutsätts i paragrafen.

I praktiken skall en behörig myndighet i den andra medlemsstaten till centralkriminalpolisen lämna begäran om utlämning enligt ett förenklat förfarande i enlighet med det som anges i detaljmotiveringen. En begäran om tagande i förvar i enlighet med 31 § i den allmänna utlämningslagen kan riktas direkt till en anhållningsberättigad myndighet. Vid ett förenklat förfarande skickas i praktiken en utlämningsbegäran från Finland via centralkriminalpolisen till en behörig myndighet i en annan medlemsstat. Enligt 31 § i den allmänna utlämningslagen kan en anhållningsberättigad tjänsteman direkt hos en behörig myndighet i den främmande staten begära att personen som begäras utlämnad skall tas i förvar. Justitieministeriet skall omedelbart informeras om begäran.

36 §. Paragrafen innehåller bestämmelser om det i vilket skede justitieministeriet skall informeras om begäran. Enligt paragrafen skall centralkriminalpolisen informera justitieministeriet om begäran så snart den eftersökte har tagits i förvar eller påträffats på annat sätt, då tagande i förvar inte ansetts vara nödvändigt.

Utgångspunkten för ett förenklat utlämningsförfarande är såsom det konstaterats i detaljmotiveringen till konventionen en begäran om tagande i förvar, en internationell efterlysning eller rapportering till Schengen-informationssystemet. Dessa rapporter leder i allmänhet inte till aktiva åtgärder i den anmodade staten. Därför blir ett ärende som gäller utlämning enligt ett förenklat förfarande aktuellt först då den eftersöktes vistelseort blivit känd eller personen tagits i förvar till följd av begäran. För att förfarandet skall vara funktionsdugligt är det viktigt att justitieministeriet informeras om begäran som centralkriminalpolisen mottagit först då den eftersökte har tagits i förvar till följd av begäran. Detta beror helt enkelt på att Finland tar emot ett stort antal framställningar om

utlämning enligt ett förenklat förfarande.

Personer som är eftersökta i utlämnings-syfte tas i förvar i regel till följd av begäran. I vissa situationer är detta likväl inte nödvändigt. I dessa situationer skall justitieministeriet underrättas omedelbart om begäran så snart den eftersökte har påträffats.

Den eftersöktes vistelse ort i Finland kan vara känd då en begäran om tagande i förvar framställs. Också i dessa fall skall justitieministeriet underrättas om begäran i enlighet med bestämmelserna i paragrafen.

Vid ett förenklat utlämningsförfarande görs t.ex. de underrättelser som enligt 19 § i den allmänna utlämningslagen skall göras till tingsrätten, åklagaren och justitieministeriet på motsvarande sätt som vid normalt utlämningsförfarande. Även de underrättelser som skall göras enligt Europeiska utlämningskonventionen görs på motsvarande sätt som vid normalt utlämningsförfarande.

37 §. Enligt paragrafen skall centralkriminalpolisen omedelbart göra en undersökning i saken, då den eftersökte med anledning av begäran har tagits i förvar eller påträffats på annat sätt.

Konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning innehåller inga bestämmelser som motsvarar paragrafen. För att det också vid ett förenklat utlämningsförfarande i överensstämmelse med det allmänna utlämningsförfarandet skall göras en undersökning i utlämningsärendet, har man ansett det vara motiverat att i avsnittet om ett förenklat utlämningsförfarande ta in en bestämmelse om centralkriminalpolisens skyldighet att göra en undersökning.

Vid ett förenklat förfarande skall undersökningen göras omedelbart då den eftersökte med anledning av begäran har tagits i förvar eller påträffats på annat sätt. Detta innebär att undersökningen görs i ett tidigare skede än vid normalt utlämningsförfarande, där undersökningen enligt 15 § i den allmänna utlämningslagen görs efter att det att en egentlig framställning om utlämning enligt 13 § har gjorts.

38 §. I paragrafen regleras innehållet i den undersökning som skall göras vid ett förenklat utlämningsförfarande. Enligt paragrafen skall den eftersökte tillfrågas om han samtycker till utlämning enligt ett förenklat förfarande. Om den eftersökte ger sitt samtycke, skall samtycket tas emot på det som anges i 39 §.

Om den eftersökte däremot uppger att han

inte samtycker till utlämning enligt ett förenklat förfarande, kan nämnda förfarande inte användas, utan utlämningsfrågan skall behandlas i enlighet med de normala bestämmelserna om utlämning i den allmänna utlämningslagen.

Enligt 2 mom. i paragrafen skall den eftersökte underrättas om hans möjlighet att i enlighet med 12 § 1 mom. 1 punkten samtycka till att han i den stat till vilken han överlämnas får åtalas eller straffas för annat brott som han har begått före utlämningen än det som ligger till grund för utlämningen, samt att han samtidigt kan samtycka till vidareutlämning till en annan medlemsstat i Europeiska unionen. Nämnda samtycken kan inte ges separat.

Om den eftersökte inte ger sitt samtycke till avstående från de villkor som nämns i 2 mom., och från villkoren inte kan avstås på annat sätt enligt 12 § 1 mom. 1 punkten, kan justitieministeriet enligt 32 § medge tillstånd av avvika från dem.

Enligt 3 mom. skall den eftersökte underrättas om betydelsen av samtycke till en förenklat utlämningsförfarande. Den eftersökte skall underrättas om att han genom ett samtycke till utlämning enligt ett förenklat förfarande avstår från normalt utlämningsförfarande. Detta innebär bl.a. att den eftersökte inte kan begära utlåtande av högsta domstolen i saken. Den eftersökte skall också underrättas om att han enligt 43 § kan återkalla sitt samtycke till ett förenklat utlämningsförfarande.

Enligt momentet skall den eftersökte dessutom underrättas om betydelsen av specialitetsprincipen som regleras i 12 § och betydelsen av förbudet mot vidareutlämning samt betydelsen av sådant samtycke som avses i 2 mom. Dessutom skall den eftersökte underrättas om att ett sådant samtycke som avses i paragrafens 2 mom. inte kan återkallas separat.

I det protokoll som förs över undersökningen skall göras anteckning om de underrättelser som avses i 1 och 2 mom.

I den undersökning som avses i paragrafen skall i tillämpliga delar iakttas vad som gäller för förundersökning. Undersökningen är då mera inskränkt än sådan undersökning som görs i ett normalt utlämningsärende enligt 15 §. Detta beror helt enkelt på att de uppgifter som finns att tillgå i ärendet är knappare och att undersökningens syfte är närmast att utreda om den eftersökte sam-

tycker till utlämning enligt ett förenklat förfarande efter att ha fått behövlig information i saken.

Bestämmelserna i paragrafen grundar sig på bestämmelserna i artikel 6 och 7 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning.

39 §. I paragrafen regleras hur samtycke till utlämning enligt ett förenklat förfarande skall lämnas. Enligt paragrafen skall samtycke till utlämning enligt ett förenklat förfarande och samtycke som avses i 38 § 2 mom. lämnas inför tingsrätten och protokollföras. Vid ärendets behandling, där den eftersökte skall personligen närvara, iakttas i tillämpliga delar vad som föreskrivs om behandling av häktningsyrkande.

Enligt 1 kap. 9 tvångsmedelslagen (450/1987) är tingsrätten beslutförlig också med en domare som ordförande. Enligt paragrafen kan behandlingen vid tingsrätten i regel ske i endomarsammansättning då samtycke lämnas till utlämning enligt ett förenklat utlämningsförfarande eller då samtycke som avses i 38 § 2 mom. lämnas. Sammanträdet kan enligt 9 § också hållas på annan tid och annan plats än vad som föreskrivs om allmän underrätts sammanträde. Bestämmelserna i tvångsmedelslagen gör det möjligt att lämna samtycke på ett flexibelt och på så sätt eftersträva en så snabb utlämning som möjligt. Med avvikelse från 1 kap. 15 tvångsmedelslagen skall den eftersökte alltid vara personligen närvarande då ärendet behandlas.

Vid ett förenklat förfarande har den eftersökte i regel tagits i förvar enligt 31 § i den allmänna utlämningslagen, eftersom en begäran om tagande i förvar har framställts angående honom. Då är det ändamålsenligt att samtycket lämnas vid skyndsamt behandling av ärendet i tingsrätten enligt 20 § i den allmänna utlämningslagen. I samband med förfarandet kan det också aktualiseras situationer där tagande i förvar inte anses nödvändigt trots begäran. Även i sådana fall kan samtycke lämnas inför tingsrätten vid annan behandling än sådan som avses i 20 § i den allmänna utlämningslagen.

Enligt paragrafen skall sådant samtycke som lämnas inför tingsrätten protokollföras. I paragrafen åläggs centralkriminalpolisen en skyldighet att omedelbart tillställa justitieministeriet protokoll som uppgjorts över sakens behandling.

Bestämmelserna i paragrafen grundar sig

på bestämmelserna i artikel 7 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning.

40 §. I paragrafen föreskrivs att justitieministeriet avgör om begäran om utlämning enligt ett förenklat förfarande skall bifallas. Även om den eftersökte samtyckt till utlämningen, har justitieministeriet ingen skyldighet att bifalla begäran, utan prövar självständigt om förutsättningarna för utlämning uppfylls.

I ett ärende som gäller utlämning enligt ett förenklat förfarande prövar justitieministeriet för det första om de materiella förutsättningarna för utlämning som anges i den allmänna utlämningslagen uppfylls. De materiella förutsättningarna för utlämning bestäms också i fråga om ett förenklat utlämningsförfarande enligt paragraferna i den allmänna utlämningslagen. För att justitieministeriet skall kunna bifalla en begäran om utlämning, skall dessa förutsättningar vara uppfyllda på motsvarande sätt som vid normalt utlämningsförfarande. Dessutom skall justitieministeriet pröva om de förutsättningar som gäller särskilt för ett förenklat utlämningsförfarande är uppfyllda.

Om de materiella eller förfarandemässiga förutsättningarna inte är uppfyllda då det gäller utlämning enligt ett förenklat förfarande, avslår justitieministeriet begäran. Om justitieministeriet avslår begäran, kan den stat som framställt begäran om förenklat utlämningsförfarande framställa en begäran om utlämning enligt normalt förfarande. Då behandlas saken på nytt i enlighet med det som den allmänna utlämningslagen föreskriver om det normala förfarandet.

Enligt paragrafens 2 mom. kan justitieministeriet begära den ansökande staten om ytterligare uppgifter, om de är behövliga för att kunna fatta beslut om utlämningen.

Begäran om ytterligare upplysningar får likväl inte innebära att justitieministeriet som grund för begäran begär att få en avskrift av häktningsbeslutet eller en verkställbar dom. Dessa handlingar, som skall åtfölja en begäran enligt artikel 12 i Europeiska utlämningskonventionen, kan inte komma i fråga om ytterligare upplysningar. Till en begäran om normal utlämning skall enligt 13 § i den allmänna utlämningslagen och i överensstämmelse med Europeiska konventionen om utlämning fogas en avskrift av häktningsbeslutet eller en verkställbar dom. Den centrala utgångspunkten för utlämning enligt ett förenklat förfarande är att nämnda

handlingar inte behöver företes.

Bestämmelsen gällande ytterligare upplysningar motsvarar bestämmelserna i artikel 4 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning.

41 §. I paragrafen bestäms att om den eftersökte samtycker till utlämning enligt ett förenklat förfarande, skall centralkriminalpolisen omedelbart underrätta den ansökande statens behöriga myndighet om detta.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs om en särskild tidsfrist för lämnande av ovan nämnd underrättelse, då det är fråga om en person som tagits i förvar enligt 31 §. Enligt momentet skall centralkriminalpolisen senast tio dagar från omhändertagandet underrätta den ansökande statens behöriga myndighet om den eftersökte samtyckt till utlämningen eller inte. Oberoende av tidsfristen kan ett samtycke också lämnas efter att tidsfristen på tio dagar har löpt ut.

Om den ansökande staten underrättas om att den eftersökte samtyckt till utlämning enligt ett förenklat förfarande, kan den avbryta beredningen av utlämning enligt Europeiska utlämningskonventionen. Syftet med en tidsfrist på tio dagar är att det skall vara möjligt för den ansökande staten att hinna framställa en normal utlämningbegäran inom en tidsfrist på 40 dagar. Eftersom underrättelsen skall ske inom tio dagar, vet den ansökande staten efter denna tidsfrist om den eftersökte samtyckt till utlämningen eller inte.

Enligt 3 mom. i paragrafen skall den ansökande statens behöriga myndighet också underrättas om den eftersökte har lämnat ett sådant samtycke som avses i 38 § 2 mom. På grundval av denna underrättelse vet den ansökande staten om det motiverat att framställa begäran enligt 32 §.

Bestämmelserna i paragrafen grundar sig i huvudsak på bestämmelserna i artikel 8 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning.

42 §. I paragrafen föreskrivs om den tidsfrist inom vilken justitieministeriet skall fatta beslut om utlämning enligt ett förenklat förfarande. Enligt paragrafen skall justitieministeriet fatta beslut om utlämning senast tjugo dagar efter att samtycke lämnades. Inom motsvarande tidsfrist skall centralkriminalpolisen enligt 44 § senast underrätta den ansökande statens behöriga myndighet om beslutet om utlämning.

43 §. Enligt paragrafen kan den eftersökte

återkalla sitt samtycke till utlämning enligt ett förenklat förfarande. I praktiken kan samtycket återkallas till dess överlämningen faktiskt har verkställts.

Om samtycke till utlämning enligt ett förenklat förfarande återkallas, iakttas vid utlämningen det normala förfarandet i enlighet med den allmänna utlämningslagen. Centralkriminalpolisen underrättar den ansökande staten om återkallande av samtycke.

Om samtycket återkallas, skall inte tiden mellan underrättelse om samtycke och återkallande av samtycke beaktas vid bestämmande av de tidsfrister som anges i artikel 16.4 i Europeiska utlämningskonventionen. Detta innebär att då personen återkallar sitt samtycke, skall den ansökande staten ha lika många dagar kvar att framställa begäran om utlämning enligt normalt förfarande som den hade då den underrättades om den eftersöktes samtycke och då den upphörde att bereda en normal framställning om utlämning.

Bestämmelserna i paragrafen grundar sig på bestämmelserna i artikel 7 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning.

44 §. Enligt paragrafen skall centralkriminalpolisen underrätta den ansökande statens behöriga myndighet omedelbart och senast tjugo dagar från den dag då den eftersökte samtyckte till utlämningen.

Såsom det anförts i detaljmotiveringen till konventionen är syftet med tidsfristen på tjugo dagar att den ansökande staten i situationer där justitieministeriet inte har bifallit begäran om utlämning enligt ett förenklat förfarande skall ha minst tio dagar göra en normal utlämningsbegäran innan den tidsfrist på 40 dagar som anges artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen löper ut.

Paragrafens innehåll grundar sig på bestämmelserna i artikel 10 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning.

45 §. I paragrafen föreskrivs om de tidsfrister som iakttas vid det faktiska överlämnandet. Enligt paragrafen skall den eftersökte överlämnas inom tjugo dagar från det att den ansökande staten har underrättats om beslutet om utlämning. Om den eftersökte fortfarande är omhändertagen, när tidsfristen löper ut, skall han sättas på fri fot.

Paragrafens innehåll grundar sig på bestämmelserna i artikel 11 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning.

46 §. Enligt paragrafen skall centralkriminalpolisen underrätta den ansökande statens behöriga myndighet om ett hinder utanför

dess kontroll, om detta hindrar överlämning av den eftersökte inom den tidsfrist som anges i 45 §. Då skall myndigheterna sinsemellan överenskomma om en ny utlämningsdag. Överlämningen skall ske inom tjugo dagar från den nya överenskomna dagen för utlämning. Om den eftersökte fortfarande är omhändertagen, när tidsfristen löper ut, skall han sättas på fri fot.

47 §. I paragrafen föreskrivs om den eftersöktes rätt till rättsligt biträde. Enligt paragrafen har den eftersökte rätt till rättsligt biträde enligt 24 §. Biträdet skall vara närvarande vid behandlingen i tingsrätten enligt 39 §.

48 §. Enligt paragrafen får det beslut som justitieministeriet har fattat med stöd av denna lag inte överklagas. Paragrafen skall tillämpas på utlämningsbeslut som fattats såväl i ett förenklat förfarande som normalt förfarande. Paragrafen motsvarar 34 § 1 mom. i den gällande lagen, dock så att den svenskpråkiga språkdräkten har justerats.

I 34 § 2-4 mom. i den gällande lagen ingår ikraftträdelsebestämmelser samt övergångsbestämmelser. Eftersom dessa bestämmelser inte längre är nödvändiga vad gäller tillämpningen av lagen, föreslås inga motsvarande bestämmelser i propositionen.

8. Ikraftträdande

EU-utlämningskonventionen träder i kraft 90 dagar efter det att 15 av Europeiska unionens medlemsstater har underrättat generalsekreteraren för Europeiska unionens råd att de har genomfört de förfaranden som deras konstitutionella bestämmelser kräver för att konventionen skall träda i kraft.

Lagen om ikraftsättande av EU-utlämningskonventionen föreslås träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning. Avsikten är att lagen skall träda i kraft samtidigt som EU-utlämningskonventionen. Såsom det anförts ovan, utfärdas en särskild förordning om temporär tillämpning av konventionen beträffande sådana medlemsstater som har avgett en sådan förklaring som avses i artikel 18.4 i EU-utlämningskonventionen, enligt vilken konventionen innan den träder i kraft internationellt är tillämplig mellan sådana medlemsstater som har gjort samma förklaring. Konventionen tillämpas på förbindelser mellan sådana medlemsstater som har avgett en förklaring 90 dagar efter

att den sista av dem deponerades.

Konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning träder i kraft nittio dagar efter den dag då den sista medlemsstaten som fullgör denna formalitet har deponerat sitt ratifikations-, godkännande-, godtagande- eller anslutningsinstrument hos generalsekreteraren för Europeiska unionens råd.

Lagen om ikraftträdande av konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning föreslås träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning. Avsikten är att lagen skall träda i kraft samtidigt som konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning. Såsom det anförts ovan föreskrivs genom förordning om tillämpningen av konventionen på förbindelser mellan sådana medlemsstater som har avgett en sådan förklaring som avses i artikel 16.4 i konventionen, enligt vilken konventionen är tillämplig i förhållande till dessa medlemsstater innan konventionen träder i kraft internationellt. En temporär tillämpning av konventionen i förhållande till sådana medlemsstater som avgett en likalydande förklaring börjar nittio dagar efter den dag då medlemsstaten deponerade sin förklaring.

Den föreslagna lagen om ändring av den allmänna utlämningslagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfast. Bestämmelserna gällande utlämning av finska medborgare skall dock tillämpas först då EU-utlämningskonventionen har trätt i kraft eller före detta på förhållanden mellan Finland och en sådan medlemsstat som har avgett förklaring enligt artikel 18.4 om temporär tillämpning av konventionen. I enlighet med det som redogörs nedan föreslås att EU-utlämningskonventionen på grund av lagändringen som tillåter utlämning av finska medborgare skall sättas ikraft i s.k. inskränkt lagstiftningsordning enligt 69 § 1 mom riksdagsförordningen. Då kan inte ändringarna i utlämningslagen som gäller utlämning av finska medborgare träda i kraft innan konventionen träder i kraft (GrUU 13/1998 rd). Sålunda förutsätter tillämpningen av bestämmelserna om utlämning av finska medborgare att konventionen har trätt i kraft mellan Finland och den ansökande medlemsstaten.

9. Lagstiftningsordning

I enlighet med det som anförts ovan får

enligt artikel 7.1 i EU-utlämningskonventionen utlämning inte vägras på den grunden att den person som är föremål för begäran om utlämning är medborgare i den anmodade medlemsstaten. Enligt punkt 2 i artikeln kan en medlemsstat å andra sidan förklara att den inte kommer att bevilja utlämning av sina egna medborgare eller att den kommer att tillåta detta endast under vissa förutsättningar. Avsikten är, såsom det anförts ovan, att Finland i enlighet med nämnda konventionsbestämmelse skall avge en förklaring om att den under vissa förutsättningar utlämnar finska medborgare för lagföring. Lagförslaget om godkännande av vissa bestämmelser i EU-utlämningskonventionen står sålunda i konflikt med bestämmelsen i 7 § 3 mom. regeringsformen, enligt vilken en finsk medborgare inte mot sin vilja får utlämnas eller förflyttas till ett annat land. Därför föreslås att lagen skall stiftas i s.k. inskränkt lagstiftningsordning enligt 69 § 1 mom. riksdagsordningen.

Såsom det anförts ovan förutsätts enligt konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning alltid samtycke av den som är eftersökt i utlämningssyfte för att utlämningen skall kunna ske enligt ett förenklat förfarande. Av detta följer att lagförslaget om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning inte står i konflikt med grundlagen och att den därför kan behandlas i normal lagstiftningsordning.

Enligt vedertagen praxis inom riksdagens grundlagsutskott innefattar ikraftsättandet av en internationell konvention i inskränkt lagstiftningsordning även övrigt som i lagförslaget står i konflikt med grundlagen och som direkt beror på den internationella konventionen (t.ex. GrUU 13/1998 rd, 5/1997 rd och 19/1995 rd). Då EU-utlämningskonventionen sätts i kraft i inskränkt lagstiftningsordning enlighet med det som föreslagits ovan, kan lagen om ändring av den allmänna utlämningslagen behandlas i normal lagstiftningsordning. Detta är möjligt för det första därför att i lagen tas i saklig mening inte in mer omfattande bestämmelser än vad konventionen förutsätter och för det andra därför att bestämmelserna om utlämning av en finsk medborgare skall enligt lagens ikraftträdelsebestämmelse tillämpas först då konventionen trätt i kraft mellan Finland och den ansökande medlemsstaten.

10. Behovet av riksdagens godkännande

EU-utlämningskonventionen innehåller flera bestämmelser som enligt regeringsformen hör till området för lagstiftningen eller som annars enligt statsförfattningen kräver riksdagens godkännande. Artiklarna 2 (utlämningsbara brott), 3 (konspiration och sammanslutning av brottslingar), 5 (politiska brott), 7 (utlämning av egna medborgare), 8 (preskription), 10 (andra gärningar än de som har legat till grund för begäran om utlämning), 12 (vidareutlämning till en annan medlemsstat), 18 (ikraftträdande) och 19 (anslutning av nya medlemsstater) hör till området för lagstiftningen och förutsätter därför riksdagens godkännande. Såsom det anförts ovan, föreslås att de lagändringar som konventionsbestämmelserna förutsätter skall ingå i den allmänna utlämningslagen.

Riksdagens godkännande är nödvändigt för avgivande av sådana förklaringar som avses i artikel 7.2 (förutsättningarna för utlämning av egna medborgare) samt artikel 18.4 (temporär tillämpning) och 19 (anslutning av nya medlemsstater).

Även konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning innehåller flera sådana bestämmelser som enligt regeringsformen hör till området för lagstiftningen. Bestämmelserna om villkor för överlämnande (artikel 3), uppgifter som skall tillhandahållas (artikel 4), information till den anhållne (artikel 6), underrättelse om samtycke (artikel 8), avstående från tillämpningen av specialitetsprincipen (artikel 9), underrättelse om beslutet om utlämning (artikel 10), tidsfrist för överlämnandet (artikel 11) och vidareutlämning till en annan medlemsstat (artikel 13) hör till området för lagstiftningen och förutsätter riksdagens godkännande. Såsom det anförts ovan skall de nya förfarandereglererna som konventionen förutsätter tas in i den allmänna utlämningslagen.

Riksdagens godkännande är nödvändigt också för avgivande av de förklaringar som avses i artikel 7, 9, 12 och 16 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning.

Med stöd av vad som anförts ovan samt i enlighet med 33 § regeringsformen föreslås,

att Riksdagen skall godkänna de bestämmelser i den i Bryssel den 27 september 1996 ingångna konventio-

nen om utlämning mellan Europeiska unionen medlemsstater, vilka kräver Riksdagens samtycke,

att Riksdagens ger sitt samtycke till att Finland avger en förklaring i enlighet med artikel 7.2 i EU-utlämningskonventionen, enligt vilken Finland utlämnar egna medborgare endast på följande villkor: En finsk medborgare kan enligt justitieministeriets prövning utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen för lagföring för brott för vilket om det hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst fyra år. Förutsättningen för utlämning är att den ansökande medlemsstaten förbinder sig att omedelbart återföra den utlämnade finska medborgaren till Finland för verkställighet av eventuellt frihetsstraff efter att domen har vunnit laga kraft, om den dömda samtyckt till att straffet verkställs i Finland. En finsk medborgare får inte utlämnas för ett politiskt brott eller för ett brott som har begåtts i Finland eller ombord på ett finskt fartyg, då det befinner sig ute på öppna havet, eller ombord på ett finskt luftfartyg. En finsk medborgare får inte utan justitieministeriets medgivande åtalas eller straffas för annat brott än det brott som avses i begäran om utlämning. En finsk medborgare får inte vidareutlämnas till en annan stat,

att Riksdagen ger sitt samtycke till att Finland avger en förklaring enligt artikel 12.2 i EU-utlämningskonventionen, enligt vilken Finland tillämpar artikel 15 i Europeiska utlämningskonventionen på vidareutlämning, om inte annat föranleds av artikel 13 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning eller om den som begärts utlämnad har samtyckt till vidareutlämning,

att Riksdagen ger sitt samtycke till att Finland avger en förklaring enligt artikel 18.4 i EU-utlämningskonventionen, enligt vilken Finland innan EU-utlämningskonventionen trätt i kraft internationellt tillämpar den

mellan Finland och en sådan medlemsstat som har avgett en likadande förklaring,

att Riksdagen godkänner bestämmelserna i den i Bryssel den 10 mars 1995 ingångna konventionen upprättad på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater, vilka kräver Riksdagens samtycke,

att Riksdagen ger sitt samtycke till att Finland avger en förklaring enligt artikel 7.4 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning, enligt vilken samtycke gällande ett förenklat förfarande kan återkallas,

att Riksdagen ger sitt samtycke till att Finland avger en förklaring enligt artikel 9 punkt b, enligt vilken bestämmelserna i artikel 14 i Europeiska utlämningskonventionen (specialitetsprincipen) inte är tillämpliga då personen i enlighet med artikel 7 samtycker till utlämningen och uttryckligen avstår från tillämpningen av specialitetsprincipen,

att Riksdagen ger sitt samtycke till att Finland avger en förklaring enligt artikel 12.3 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning, enligt vilken Finland tillämpar artikel 12.1 andra strecksatsen samt artikel 12.2 till den del det är fråga om situationer där förfarandet har inletts med en begäran enligt artikel 16 i Europeiska utlämningskonventionen,

att Riksdagen ger sitt samtycke till att Finland avger en förklaring enligt artikel 16.3 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning, enligt vilken konventionen innan den trätt i kraft internationellt kan tillämpas mellan Finland och en sådan medlemsstat som har avgett en likalydande förklaring.

Eftersom konventionen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen, föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

1.**Lag****om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater**

I enlighet med riksdagens beslut, tillkommet på det sätt som 69 § 1 mom. riksdagsordningen anger, föreskrivs:

1 §*Konventionens ikraftträdande*

Bestämmelserna i den i Bryssel den 27 september 1996 ingångna konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater som upprättats på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen är, till den del de hör till området för lagstiftningen, i kraft så som därom har avtalats.

2 §*Bemyndigande att utfärda förordning*

Närmare bestämmelser om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

3 §*Ikraftträdande*

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

Genom förordning kan bestämmas att före konventionens internationella ikraftträdande tillämpas denna lag mellan Finland och en sådan medlemsstat som avgett förklaring i enlighet med artikel 18.4 i konventionen.

2.

Lag**om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Konventionens ikraftträdande

Bestämmelserna i den i Bryssel den 10 mars 1995 ingångna konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater som upprättats på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen är, till den del de hör till området för lagstiftningen, i kraft så som därom har avtalats.

2 §

Bemyndigande att utfärda förordning

Närmare bestämmelser om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

3 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

Genom förordning kan bestämmas att före konventionens internationella ikraftträdande tillämpas denna lag mellan Finland och en sådan medlemsstat som avgett förklaring i enlighet med artikel 16.3 i konventionen.

3.

Lag**om ändring av lagen om utlämning för brott**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 7 juli 1970 om utlämning för brott (456/1970) 3, 4 och 12 §, 32 § 1 mom., 33 § 2 mom. samt 34 §, av dessa lagrum 4 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 819/1990 och

fogas till 2 § ett nytt 2 mom., till 6 § ett nytt 3 mom., till 10 § ett nytt 2 mom. och en ny mellanrubrik före 34 § samt nya 35-48 §, som följer:

2 §

En finsk medborgare kan dock utlämnas för lagföring till en medlemsstat i Europeiska unionen. En finsk medborgare får inte utlämnas för ett politiskt brott eller för ett brott som har begåtts i Finland eller ombord på ett finskt fartyg på öppna havet eller ombord på ett finskt luftfartyg. Inte heller annars får en finsk medborgare utlämnas, om inte gärningen är ett sådant brott eller gärningen, om den hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter, vore att betrakta som ett sådant brott för vilket det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst fyra år.

3 §

För ett brott som har begåtts i Finland eller ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg får den som inte är finsk medborgare utlämnas endast, om lagföring för brottet i den stat, som anhållit om utlämning, anses ändamålsenlig och det straff, som i den främmande staten skulle kunna följa på brottet, inte väsentligt avviker från påföljd, som enligt finsk lag kan följa på brottet. Begärs utlämning för verkställighet av straff, får begäran bifallas endast, om straffpåföljden inte väsentligt avviker från vad som här hade kunnat följa på brottet.

4 §

Utlämning får inte ske, om inte den gärning, för vilken utlämning begärs, är eller, om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden, skulle vara att anse såsom ett brott, för vilket det strängaste

straffet enligt finsk lag är fängelse i minst ett år.

Till en medlemsstat i Europeiska unionen får dock den som inte är finsk medborgare utlämnas för sådant brott för vilket, om det hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter, det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst sex månader och som enligt lagen i den ansökande staten är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av minst ett år.

Den som inte är finsk medborgare kan också utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen för sådan konspiration eller sammanslutning av brottslingar i syfte att begå brott som avses i artikel 3.1 i konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater, även om gärningen inte vore straffbar enligt finsk lag.

Den som i främmande stat dömts för en gärning, som avses i 1-3 mom., får utlämnas endast, om påföljden, till den del den inte avtjänats, innefattar förlust av friheten i minst fyra månader.

Avser begäran om utlämning flera gärningar och är ovan nämnda förutsättningar för handen beträffande någon av dessa, får begäran bifallas även för de övriga gärningarnas del, såframt dessa eller gärningar som motsvara dem är straffbelagda enligt finsk rätt.

Utan hinder av vad 1-4 mom. stadgar kan utlämning ske för en gärning som, om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden, vore att anse som penningförfalskningsbrott, förberedelse till penningförfalskning eller användning av falska pengar.

6 §

Förbudet i 1 mom. tillämpas inte då den som inte är finsk medborgare utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen.

10 §

Förbudet i 1 mom. tillämpas inte vid utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen för brott på vilket enligt 1 kap. (626/1996) strafflagen finsk lag inte kan tillämpas.

12 §

Vid beviljande av utlämning skall följande villkor i tillämpliga delar uppställas:

1) den utlämnade får inte utan medgivande enligt 32 § i den stat, till vilken utlämningen sker, åtalas eller straffas för annat brott som begåtts före utlämningen eller utlämnas vidare till annan stat, med mindre han underlåtit att lämna landet inom 45 dagar, sedan detta obehindrat kunnat ske, eller återvänt dit, sedan han lämnat landet. Har den som inte är finsk medborgare utlämnats till en medlemsstat i Europeiska unionen, kan han dock utan något sådant medgivande som avses i 32 § åtalas eller straffas för annat brott som han har begått före utlämningen, om han givit sitt samtycke till detta eller om för brottet enligt lagen i den ansökande staten inte kan följa frihetsstraff eller någon annan åtgärd som innefattar frihetsberövande. Har den som inte är finsk medborgare utlämnats till en medlemsstat i Europeiska unionen kan han också utan något sådant medgivande som avses i 32 § vidareutlämnas till en annan medlemsstat i Europeiska unionen, om han samtyckt till vidareutlämningen eller till att han kan åtalas eller straffas också för annat brott som han har begått före utlämningen;

2) den utlämnade får inte för det ifrågasvarande brottet utan tillstånd åtalas vid en domstol, som endast för tillfället eller för särskilda undantagsförhållanden erhållit befogenhet att döma i mål av sådan beskaffenhet;

3) den utlämnade ådömt dödsstraff får inte verkställas.

När en finsk medborgare utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen, skall som villkor ställas att den ansökande staten för binder sig att omedelbart återföra den utlämnade till Finland för att avtjäna eventuellt

frihetsstraff efter att domen vunnit laga kraft, om den utlämnade givit sitt samtycke till detta. Frihetsstraffet verkställs i enlighet med vad som anges i lagen om internationellt samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder (21/1987).

I fall som avses i 5 § skall uttryckligen angivas, att den som utlämnas inte får straffas enligt stadgande, som avser militärt brott.

Då utlämning enligt 6 § sker för gärning, som inte anses övervägande äga karaktären av ett politiskt brott, skall såsom villkor uppställas, att gärningen, då den utlämnade fälles till straff, inte får betraktas såsom politiskt brott.

Då utlämning beviljas kan andra villkor som provas erforderliga uppställas.

32 §

Utan hinder av villkor, som uppställts för utlämning, kan justitieministeriet på framställning av den främmande staten medgiva, att den som utlämnats åtalas eller straffas för annat före utlämningen förövat brott än det, för vilket utlämningen skett, eller utlämnas vidare till annan stat. Beträffande sådan framställning och de villkor, som skall uppställas för utlämningen, gäller i tillämpliga delar vad om utlämning från Finland är stadgat. Medgivande för vidareutlämning av finsk medborgare får dock inte lämnas.

33 §

Sker utlämningen till något av de övriga nordiska länderna, får likväl även finsk medborgare transporteras genom riket, såvitt förutsättning för utlämning av honom till den mottagande staten jämlikt lagen om 3 juni 1960 om utlämning för brott Finland och de övriga nordiska länderna emellan (270/60) föreligger eller det är fråga om utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen och förutsättningarna som denna lag uppställer för utlämningen till den mottagande staten föreligger.

Förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater

34 §

Om den som är eftersökt för utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen sam-

tycker till utlämningen, tillämpas på utlämningen ett förenklat förfarande i enlighet med 35-47 §.

35 §

Begäran skall innehålla uppgifter om

- 1) den eftersöktes identitet,
- 2) den myndighet som begär att den eftersökte skall tas i förvar,
- 3) förekomsten av ett häktningsbeslut eller en verkställbar dom,
- 4) brottsbeskaffenhet och brottsrekvisit,
- 5) omständigheterna kring brottet, inklusive uppgift om tidpunkten och platsen för brottet samt den eftersöktes del i brottet samt
- 6) i mån av möjlighet följderna av brottet.

36 §

Centralkriminalpolisen skall underrätta justitieministeriet om begäran så snart den eftersökte till följd av begäran tagits i förvar eller påträffats på annat sätt, men man inte ansett det vara nödvändigt att ta den eftersökte i förvar.

37 §

Då den eftersökte till följd av begäran tagits i förvar eller påträffats på annat sätt, skall centralkriminalpolisen omedelbart göra en undersökning i saken.

38 §

Vid undersökningen skall den eftersökte tillfrågas om han samtycker till utlämning enligt ett förenklat förfarande.

Den eftersökte skall underrättas om hans möjlighet att i enlighet med 12 § 1 mom. 1 punkten samtycka till att han i den stat till vilken han överlämnas, får åtalas eller straffas för annat brott som han begått före utlämningen än det som ligger till grund för utlämningen, samt samtidigt till att han kan vidareutlämnas till en annan medlemsstat i Europeiska unionen.

Den eftersökte skall underrättas om betydelsen av samtycke till ett förenklat förfarande för utlämning samt sådant samtycke som avses 2 mom. Underrättelse enligt 1 och 2 mom. skall protokollföras.

39 §

Samtycke till utlämning enligt ett förenklat förfarande och samtycke som avses i 38 § 2 mom. skall lämnas inför tingsrätten och protokollföras. Vid ärendets behandling, där den

eftersökte personligen skall närvara, iaktas i tillämpliga delar vad som föreskrivs om behandling av häktningsyrkande. Centralkriminalpolisen skall ofördröjligen tillställa justitieministeriet det protokoll som upprättats i saken.

40 §

Justitieministeriet avgör om begäran om utlämning enligt ett förenklat förfarande skall bifallas.

Justitieministeriet kan begära den ansökande staten om ytterligare uppgifter, om de är behövliga för att kunna fatta beslut om utlämningen.

41 §

Om den eftersökte samtycker till utlämning enligt ett förenklat förfarande, skall centralkriminalpolisen omedelbart underrätta den ansökande statens behöriga myndighet om detta.

Om den eftersökte har tagits i förvar enligt 31 §, skall centralkriminalpolisen senast tio dagar från omhändertagandet underrätta den ansökande statens behöriga myndighet om den eftersökte samtyckt till utlämningen eller inte.

Den ansökande statens behöriga myndighet skall också underrättas om den eftersökte lämnat sådant samtycke som avses i 38 § 2 mom.

42 §

Om den eftersökte samtycker till utlämning enligt ett förenklat förfarande, skall justitieministeriet fatta beslut om utlämningen senast tjugo dagar efter att samtycke lämnades.

43 §

Den eftersökte kan återkalla sitt samtycke till utlämning enligt ett förenklat förfarande.

44 §

Centralkriminalpolisen skall underrätta den ansökande statens behöriga myndighet om utlämningsbeslutet omedelbart och senast tjugo dagar efter att samtycke lämnades.

45 §

Den eftersökte skall överlämnas inom tjugo dagar från det att den ansökande staten har underrättats om beslutet om utlämning. Om den eftersökte fortfarande är omhändertagen då tidsfristen löper ut, skall han sättas på fri fot.

46 §

Centralkriminalpolisen underrättar den ansökande statens behöriga myndighet om ett hinder utanför dess kontroll hindrar överlämning av den eftersökte inom den tidsfrist som anges i 45 §. Då skall myndigheterna sinsemellan överenskomma om en ny utlämningsdag. Överlämningen skall ske inom tjugo dagar från den nya överenskomna dagen för utlämning. Om den eftersökte fortfarande är omhändertagen då tidsfristen löper ut, skall han sättas på fri fot.

47 §

Den eftersökte har rätt till biträde enligt 24 §. Biträdet skall vara närvarande vid behandlingen i tingsrätten i enlighet med 39 §.

48 §

Beslut som justitieministeriet har fattat med stöd av denna lag får inte överklagas.

Denna lag träder i kraft den 199 . Bestämmelserna gällande utlämning av finsk medborgare tillämpas dock först då den i Bryssel den 27 september 1996 upprättade konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater har trätt i kraft eller före detta mellan Finland och en stat, som givit en sådan förklaring som avses i artikel 18.4, varvid bestämmelserna tillämpas 90 dagar efter den dag då den sista förklaringen deponerades.

Helsingfors den 23 oktober 1998

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Justitieminister *Jussi Järventaus*

3.

Lag**om ändring av lagen om utlämning för brott**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 7 juli 1970 om utlämning för brott (456/1970) 3, 4 och 12 §, 32 § 1 mom., 33 § 2 mom. samt 34 §,
 av dessa lagrum 4 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 819/1990 och
fogas till 2 § ett nytt 2 mom., till 6 § ett nytt 3 mom., till 10 § ett nytt 2 mom. och en ny mellanrubrik före 34 § samt nya 35-48 §, som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

2 §

En finsk medborgare kan dock utlämnas för lagföring till en medlemsstat i Europeiska unionen. En finsk medborgare får inte utlämnas för ett politiskt brott eller för ett brott som har begåtts i Finland eller ombord på ett finskt fartyg på öppna havet eller ombord på ett finskt luftfartyg. Inte heller anmars får en finsk medborgare utlämnas, om inte gärningen är ett sådant brott eller gärningen, om den hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter vore att betrakta som ett sådant brott för vilket det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst fyra år.

3 §

För brott förövat i Finland eller ombord på finskt fartyg eller luftfartyg får utlämning ske endast, om lagföring för brottet i den stat, som anhållit om utlämning, befinner sig ändamålsenlig och det straff, som i den främmande staten skulle kunna följa på brottet, icke väsentligt avviker från påföljd, som enligt finsk lag kunde följa på brottet. Begäres utlämning för verkställighet avstraff, må begäran bifallas endast, om straffpåföljden icke väsentligt avviker från vad som här hade kunnat följa på brottet.

3 §

För ett brott som har begåtts i Finland eller ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg får den som inte är finsk medborgare utlämnas endast, om lagföring för brottet i den stat, som anhållit om utlämning, anses ändamålsenlig och det straff, som i den främmande staten skulle kunna följa på brottet, inte väsentligt avviker från påföljd, som enligt finsk lag kan följa på brottet. Begärs utlämning för verkställighet av straff, får begäran bifallas endast, om straffpåföljden inte väsentligt avviker från vad som här hade kunnat följa på brottet.

Gällande lydelse

4 §

Ej må någon utlämnas, med mindre den gärning, för vilken utlämning begäres, är eller, om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden, skulle vara att anse såsom brott, varå enligt finsk lag kan följa strängare straff än frihetsstraff i ett år.

Den som i främmande stat dömts för gärning, som avses i 1 mom., må utlämnas endast, om påföljden, till den del den icke avtjänats, innefattar förlust av friheten i minst fyra månader.

Avser begäran om utlämning flera gärningar och är ovan nämnda förutsättningar för handen beträffande någon av dessa, må begäran bifallas även för de övriga gärningarnas del, såframt dessa eller gärningar som motsvara dem är straffbelagda enligt finsk rätt.

Utän hinder av vad 1 och 2 mom. stadgar kan utlämning ske för en gärning som, om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden, vore att anse som penningförfalskningsbrott, förberedelse till penningförfalskning eller användning av falska pengar.

Föreslagen lydelse

4 §

Utlämning får inte ske, om inte den gärning, för vilken utlämning begärs, är eller, om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden, skulle vara att anse såsom ett brott, för vilket det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst ett år.

Till en medlemsstat i Europeiska unionen får dock den som inte är finsk medborgare utlämnas för sådant brott för vilket, om det hade begåtts i Finland under motsvarande omständigheter, det strängaste straffet enligt finsk lag är fängelse i minst sex månader och som enligt lagen i den ansökande staten är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av minst ett år.

Den som inte är finsk medborgare kan också utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen för sådan konspiration eller sammanslutning av brottslingar i syfte att begå brott som avses i artikel 3.1 i konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater, även om gärningen inte vore straffbar enligt finsk lag.

Den som i främmande stat dömts för en gärning, som avses i 1–3 mom., får utlämnas endast, om påföljden, till den del den inte avtjänats, innefattar förlust av friheten i minst fyra månader.

Avser begäran om utlämning flera gärningar och är ovan nämnda förutsättningar för handen beträffande någon av dessa, får begäran bifallas även för de övriga gärningarnas del, såframt dessa eller gärningar som motsvara dem är straffbelagda enligt finsk rätt.

Utän hinder av vad 1–4 mom. stadgar kan utlämning ske för en gärning som, om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden, vore att anse som penningförfalskningsbrott, förberedelse till penningförfalskning eller användning av falska pengar.

6 §

Förbudet i 1 mom. tillämpas inte då den som inte är finsk medborgare utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

10 §

Förbudet i 1 mom. tillämpas inte vid utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen för brott på vilket enligt 1 kap. (626/1996) strafflagen finsk lag inte kan tillämpas.

12 §

Vid beviljande av utlämning skall följande villkor i tillämpliga delar uppställas:

1) den utlämnade må icke utan medgivande enligt 32 § i den stat, till vilken utlämningen sker, åtalas eller straffas för annat brott som begåtts före utlämningen eller utlämnas vidare till annan stat, med mindre han underlåtit att lämna landet inom 45 dagar, sedan detta obehindrat kunnat ske, eller återvänt dit, sedan han lämnat landet;

2) den utlämnade må icke för det ifrågavarande brottet utan tillstånd åtalas vid domstol, som endast för tillfället eller för särskilda undantagsförhållanden erhållit befogenhet att döma i mål av sådan beskaffenhet;

3) den utlämnade ådömt dödsstraff må ej verkställas.

12 §

Vid beviljande av utlämning skall följande villkor i tillämpliga delar uppställas:

1) den utlämnade får *inte* utan medgivande enligt 32 § i den stat, till vilken utlämningen sker, åtalas eller straffas för annat brott som begåtts före utlämningen eller utlämnas vidare till annan stat, med mindre han underlåtit att lämna landet inom 45 dagar, sedan detta obehindrat kunnat ske, eller återvänt dit, sedan han lämnat landet. *Har den som inte är finsk medborgare utlämnats till en medlemsstat i Europeiska unionen, kan han dock utan något sådant medgivande som avses i 32 § åtalas eller straffas för annat brott som han har begått före utlämningen, om han givit sitt samtycke till detta eller om för brottet enligt lagen i den ansökande staten inte kan följa frihetsstraff eller någon annan åtgärd som innefattar frihetsberövande. Har den som inte är finsk medborgare utlämnats till en medlemsstat i Europeiska unionen kan han också utan något sådant medgivande som avses i 32 § vidareutlämnas till en annan medlemsstat i Europeiska unionen, om han samtyckt till vidareutlämningen eller till att han kan åtalas eller straffas också för annat brott som han har begått före utlämningen;*

2) den utlämnade får *inte* för det ifrågavarande brottet utan tillstånd åtalas vid en domstol, som endast för tillfället eller för särskilda undantagsförhållanden erhållit befogenhet att döma i mål av sådan beskaffenhet;

3) den utlämnade ådömt dödsstraff får *inte* verkställas.

När en finsk medborgare utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen, skall som villkor ställas att den ansökande staten för binder sig att omedelbart återföra den utlämnade till Finland för att avtjäna eventuellt frihetsstraff efter att domen vunnit laga

Gällande lydelse

I fall som avses i 5 § skall uttryckligen angivas, att den som utlämnas icke må straffas enligt stadgande, som avser militärt brott.

Då utlämning enligt 6 § sker för gärning, som icke anses övervägande äga karaktären av ett politiskt brott, skall såsom villkor uppställas, att gärningen, då den utlämnade fälles till straff, icke får betraktas såsom politiskt brott.

Då utlämning beviljas må andra villkor som prövas erforderliga uppställas.

32 §

Utan hinder av villkor, som uppställts för utlämning, må justitieministeriet på framställning av den främmande staten medgiva, att den som utlämnats åtalas eller straffas för annat före utlämningen förövat brott än det, för vilket utlämningen skett, eller utlämnas vidare till annan stat. Beträffande sådan framställning och de villkor, som skall uppställas för utlämningen, gäller i tillämpliga delar vad om utlämning från Finland är stadgat.

33 §

Sker utlämningen till något av de övriga nordiska länderna, må likväl även finsk medborgare transporteras genom riket, såvitt förutsättning för utlämning av honom till den mottagande staten jämlikt lagen den 3 juni 1960 om utlämning för brott Finland och de övriga nordiska länderna emellan (270/60) föreligger.

Föreslagen lydelse

kraft, om den utlämnade givit sitt samtycke till detta. Frihetsstraffet verkställs i enlighet med vad som anges i lagen om internationellt samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder (21/1987).

I fall som avses i 5 § skall uttryckligen angivas, att den som utlämnas *inte får* straffas enligt stadgande, som avser militärt brott.

Då utlämning enligt 6 § sker för gärning, som *inte* anses övervägande äga karaktären av ett politiskt brott, skall såsom villkor uppställas, att gärningen, då den utlämnade fälles till straff, *inte* får betraktas såsom politiskt brott.

Då utlämning beviljas *kan* andra villkor som prövas erforderliga uppställas.

32 §

Utan hinder av villkor, som uppställts för utlämning, *kan* justitieministeriet på framställning av den främmande staten medgiva, att den som utlämnats åtalas eller straffas för annat före utlämningen förövat brott än det, för vilket utlämningen skett, eller utlämnas vidare till annan stat. Beträffande sådan framställning och de villkor, som skall uppställas för utlämningen, gäller i tillämpliga delar vad om utlämning från Finland är stadgat. *Medgivande för vidareutlämning av finsk medborgare får dock inte lämnas.*

33 §

Sker utlämningen till något av de övriga nordiska länderna, *får* likväl även finsk medborgare transporteras genom riket, såvitt förutsättning för utlämning av honom till den mottagande staten jämlikt lagen om 3 juni 1960 om utlämning för brott Finland och de övriga nordiska länderna emellan (270/60) föreligger *eller det är fråga om utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen och förutsättningarna som denna lag uppställer för utlämningen till den mottagande staten föreligger.*

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

34 §

Besvär må icke anföras över beslut, som justitieministeriet fattat med stöd av denna lag.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1971. Genom den upphäves lagen den 11 februari 1922 om utlämning av förbrytare (43/22) jämte däri vidtagna ändringar.

Har framställning om utlämning gjorts av främmande stat före denna lags ikraftträdande, men ärendet ej därförinnan blivit slutligen avgjort, skall ärendet avgöras enligt denna lag. Beträffande förfarandet skall dock äldre lag tillämpas.

Med främmande stat ingången överenskommelse, som är gällande vid denna lags ikraftträdande, skall, så länge den är i kraft, alltjämt tillämpas, även om den avviker från stadgandena i denna lag.

34 §

Om den som är eftersökt för utlämning till en medlemsstat i Europeiska unionen samtycker till utlämningen, tillämpas på utlämningen ett förenklat förfarande i enlighet med 35-47 §.

35 §

Begäran skall innehålla uppgifter om

- 1) den eftersöktes identitet,*
- 2) den myndighet som begär att den eftersökte skall tas i förvar,*
- 3) förekomsten av ett häktningsbeslut eller en verkställbar dom,*
- 4) brottets beskaffenhet och brottsrekvisit,*
- 5) omständigheterna kring brottet, inklusive uppgift om tidpunkten och platsen för brottet samt den eftersöktes del i brottet samt*
- 6) i mån av möjlighet följderna av brottet.*

36 §

Centralkriminalpolisen skall underrätta justitieministeriet om begäran så snart den eftersökte till följd av begäran tagits i förvar eller påträffats på annat sätt, eftersom man inte ansett det vara nödvändigt att ta den efterfökte i förvar.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

37 §

Då den eftersökte till följd av begäran tagits i förvar eller påträffats på annat sätt, skall centralkriminalpolisen omedelbart göra en undersökning i saken.

38 §

Vid undersökningen skall den eftersökte tillfrågas om han samtycker till utlämning enligt ett förenklat förfarande.

Den eftersökte skall underrättas om hans möjlighet att i enlighet med 12 § 1 mom. 1 punkten samtycka till att han i den stat till vilken han överlämnas, får åtalas eller straffas för annat brott som han begått före utlämningen, samt samtidigt till att han kan vidareutlämnas till en annan medlemsstat i Europeiska unionen.

Den eftersökte skall underrättas om betydelsen av samtycke till ett förenklat förfarande för utlämning samt sådant samtycke som avses 2 mom. Underrättelse enligt 1 och 2 mom. skall protokollföras.

39 §

Samtycke till utlämning enligt ett förenklat förfarande och samtycke som avses i 38 § 2 mom. skall lämnas inför tingsrätten och protokollföras. Vid ärendets behandling, där den eftersökte personligen skall närvara, iaktas i tillämpliga delar vad som föreskrivs om behandling av häktningsyrkande. Centralkriminalpolisen skall ofördröjligen tillställa justitieministeriet det protokoll som upprättats i saken.

40 §

Justitieministeriet avgör om begäran om utlämning enligt ett förenklat förfarande skall bifallas.

Justitieministeriet kan begära den ansökande staten om ytterligare uppgifter, om de är behövliga för att kunna fatta beslut om utlämningen.

41 §

Om den eftersökte samtycker till utlämning enligt ett förenklat förfarande, skall

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

centralkriminalpolisen omedelbart underrätta den ansökande statens behöriga myndighet om detta.

Om den eftersökte har tagits i förvar enligt 31 §, skall centralkriminalpolisen senast tio dagar från omhändertagandet underrätta den ansökande statens behöriga myndighet om den eftersökte samtyckt till utlämningen eller inte.

Den ansökande statens behöriga myndighet skall också underrättas om den eftersökte lämnat sådant samtycke som avses i 38 § 2 mom.

42 §

Om den eftersökte samtycker till utlämning enligt ett förenklat förfarande, skall justitieministeriet fatta beslut om utlämningen senast tjugo dagar efter att samtycke lämnades.

43 §

Den eftersökte kan återkalla sitt samtycke till utlämning enligt ett förenklat förfarande.

44 §

Centralkriminalpolisen skall underrätta den ansökande statens behöriga myndighet om utlämningsbeslutet omedelbart och senast tjugo dagar efter att samtycke lämnades.

45 §

Den eftersökte skall överlämnas inom tjugo dagar från det att den ansökande staten har underrättats om beslutet om utlämning. Om den eftersökte fortfarande är omhändertagen då tidsfristen löper ut, skall han sättas på fri fot.

46 §

Centralkriminalpolisen underrättar den ansökande statens behöriga myndighet om ett hinder utanför dess kontroll hindrar överlämning av den eftersökte inom den tidsfrist som anges i 45 §. Då skall myndigheterna sinsemellan överenskomma om en ny utlämningsdag. Överlämningen skall ske inom tjugo dagar från den nya överenskomna da-

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

gen för utlämning. Om den eftersökte fortfarande är omhändertagen då tidsfristen löper ut, skall han sättas på fri fot.

47 §

Den eftersökte har rätt till biträde enligt 24 §. Biträdet skall vara närvarande vid behandlingen i tingsrätten i enlighet med 39 §.

48 §

Beslut som justitieministeriet har fattat med stöd av denna lag får inte överklagas.

Denna lag träder i kraft den 199 . Bestämmelserna gällande utlämning av finsk medborgare tillämpas dock först då den i Bryssel den 27 september 1996 upprättade konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater har trätt i kraft eller före detta på förbindelser mellan Finland och en stat, som givit en sådan förklaring som avses i artikel 18.4, varvid bestämmelserna tillämpas 90 dagar efter den dag då den sista förklaringen deponerades.

RÅDETS AKT**av den 27 september 1996 om upprättande av
konventionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater
(96/C 313/02)**

EUROPEISKA UNIONENS RÅD

som beaktar Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel K 3.2 c i detta, och

som för att uppnå unionens mål betraktar förbättringen av möjligheterna för utlämning mellan medlemsstaterna i Europeiska unionen som en fråga av gemensamt intresse som utgör en del av det samarbete om vilket stadgas i avdelning VI i fördraget,

BESLUTAR att härmed upprätta den konvention, inbegripet bilagan till denna, vars text återfinns i bilagan till denna akt och som denna dag har undertecknats av företrädarna för regeringarna i unionens medlemsstater,

REKOMMENDERAR att medlemsstaterna antar den i enlighet med sina konstitutionella bestämmelser.

Utfärdad i Bryssel den 27 september 1996.

På rådets vägnar

M. LOWRY

Ordförande

KONVENTION

upprättad på grundval av artikel K 3 i Fördraget om Europeiska unionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA till denna konvention, Europeiska unionens medlemsstater,

SOM HÄNVISAR TILL rådets akt om Europeiska unionen av den 27 september 1996,

SOM ÖNSKAR förbättra det straffrättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna såvitt avser såväl lagföring som verkställighet av domar,

SOM ÄR MEDVETNA OM att utlämning har stor betydelse inom det rättsliga samarbetet för att uppnå dessa mål,

SOM UNDERSTRYKER att medlemsstaterna har ett gemensamt intresse av att säkerställa att utlämningsförfarandena sker effektivt och snabbt i den omfattning deras statsskick är grundade på demokratiska principer och medlemsstaterna iakttar de skyldigheter som fastställs i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950,

SOM UTTRYCKER sitt förtroende för sina rättssystemers uppbyggnad och systemens sätt att fungera och för samtliga medlemsstaters förmåga att garantera en opartisk rättegång,

SOM ERINRAR OM att rådet, genom sin akt av den 10 mars 1995, upprättade konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater,

SOM BEAKTAR intresset av att det mellan Europeiska unionens medlemsstater sluts en konvention som kompletterar den europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 och övriga gällande konventioner på området,

SOM BEAKTAR att bestämmelserna i dessa konventioner förblir tillämpliga på alla de frågor som inte behandlas i denna konvention,

HAR ENATS OM FÖLJANDE:

Artikel 1

Allmänna bestämmelser

1. Denna konvention har till syfte att komplettera bestämmelserna i och underlätta tillämpningen mellan Europeiska unionens medlemsstater av

— den europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 (nedan kallad "Europeiska utlämningskonventionen"),

— den europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977 (nedan kallad "Europakonventionen om bekämpande av terrorism"),

— konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om det gradvisa avskaffandet av kontrollerna vid de gemensamma gränserna, inom ramen för förbindelserna mellan de medlemsstater som är parter till denna konvention, samt

— kapitel 1 i fördraget om utlämning och inbördes rättshjälp i brottmål mellan Konungariket Belgien, Storhertigdömet Luxemburg och Konungariket Nederländerna av den 27 juni 1962, ändrat genom protokollet av den 11 maj 1974 (nedan kallat "Beneluxfördraget") inom ramen för förbindelserna mellan medlemsstaterna i den ekonomiska unionen Benelux.

2. Punkt 1 påverkar inte tillämpningen av mer förmånliga bestämmelser i bilaterala eller multilaterala avtal mellan medlemsstater, och inte heller överenskommelser om utlämning som träffats på grundval av en enhetlig lagstiftning eller motsvarande lagstiftning om verkställighet inom en medlemsstats territorium av sådana häktningsbeslut som är utfärdade inom en annan medlemsstats territorium, på det sätt som föreskrivs i artikel 28.3 i Europeiska utlämningskonventionen.

Artikel 2

Utlämningsbara brott

1. Utlämning skall medges för brott som enligt den ansökande medlemsstatens lagstiftning är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst tolv månader och som, enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning, är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst sex månader.

2. Utlämning får inte vägras på den grunden att lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten inte föreskriver samma slag av frihetsberövande skyddsåtgärder som lagstiftningen i den ansökande medlemsstaten.

3. Artikel 2.2 i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 2.2 i Beneluxfördraget skall även tillämpas när vissa brott är belagda med bötesstraff.

Artikel 3

Konspiration och sammanslutning av brottslingar

1. Om det brott som ligger till grund för

begäran om utlämning enligt den ansökande medlemsstatens lagstiftning rubriceras som konspiration eller sammanslutning av brottslingar och är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst tolv månader, får utlämning inte vägras på den grunden att den anmodade medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver att samma gärningar utgör ett brott, om syftet med konspirationen eller sammanslutningen är att begå

a) ett eller flera av de brott som avses i artiklarna 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism, eller

b) varje annat brott som är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst tolv månader gällande narkotikabrott och andra former av organiserad brottslighet eller andra våldshandlingar som är riktade mot en persons liv, fysiska integritet eller frihet, eller som skapar allmän fara för personer.

2. För att fastställa om syftet med konspirationen eller sammanslutningen är att begå ett av de brott som avses i punkt 1 a eller 1 b i denna artikel skall den anmodade medlemsstaten beakta uppgifterna i häktningsbeslutet eller i ett beslut med samma rättsverkan eller i den fällande domen avseende den person som har begärts utlämnad samt i de uppgifter om brott som avses i artikel 12.2 b i Europeiska utlämningskonventionen eller i artikel 11.2 b i Beneluxfördraget.

3. En medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 förklara att den förbehåller sig rätten att inte tillämpa punkt 1 eller att tillämpa den under vissa, närmare angivna omständigheter.

4. Varje medlemsstat som har gjort en reservation enligt punkt 3 skall föreskriva att följande utgör brott för vilket utlämning skall medges enligt artikel 2.1: handlande varigenom en person bidrar till att en grupp personer, som handlar med gemensamt syfte, begår ett eller flera brott gällande terrorism enligt artiklarna 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism, narkotikabrott och andra former av organiserad brottslighet eller andra våldshandlingar som är riktade mot en persons liv, fysiska

integritet eller frihet, eller som skapar allmän fara för personer, när brotten är belagda med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst tolv månader, även om den personen inte deltar i det egentliga utförandet av det eller de berörda brotten; bidraget skall ha varit avsiktligt och getts med kännedom antingen om syftet och gruppens allmänna brottsliga verksamhet eller om gruppens avsikt att begå det eller de berörda brotten.

Artikel 4

Beslut om frihetsberövande med placering på annan plats än kriminalvårdsanstalt

Utlämning för lagföring får inte vägras på den grunden att begäran, i enlighet med artikel 12.2 a i Europeiska utlämningskonventionen eller artikel 11.2 a i Beneluxfördraget, stöds av ett beslut av en rättslig myndighet i den ansökande medlemsstaten om att beröva en person friheten genom att placera denne på annan plats än kriminalvårdsanstalt.

Artikel 5

Politiska brott

1. Vid tillämpningen av denna konvention får den anmodade medlemsstaten inte betrakta något brott som ett politiskt brott, en gärning förknippad med ett sådant brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv.

2. Varje medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 förklara att den kommer att tillämpa punkt 1 endast på

a) brott enligt artiklarna 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism, och

b) gärningar, rubricerade som konspiration eller sammanslutning av brottslingar, som överensstämmer med det handlande som beskrivs i artikel 3.4 med syfte att begå ett eller flera av de brott som avses i artiklarna 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism.

3. Bestämmelserna i artikel 3.2 i Europeis-

ka utlämningskonventionen och artikel 5 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism påverkas inte.

4. De reservationer som gjorts enligt artikel 13 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism skall inte tillämpas på utlämning mellan medlemsstaterna.

Artikel 6

Fiskaliska brott

1. När det gäller brott mot lagstiftningen avseende skatter och avgifter, tullar och valutatransaktioner skall även de gärningar som enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning motsvarar ett brott av samma beskaffenhet föranleda utlämning under de förutsättningar som anges i denna konvention, Europeiska utlämningskonventionen och Beneluxfördraget.

2. Utlämning får inte vägras på den grunden att den anmodade medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma slag av skatter eller avgifter eller inte innehåller samma typ av bestämmelser när det gäller skatter och avgifter, tullar och valutatransaktioner som den ansökande medlemsstatens lagstiftning.

3. Varje medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 förklara att den kommer att bevilja utlämning, såsom för fiskaliskt brott, endast för gärningar som kan utgöra ett brott mot lagstiftningen avseende punktskatter, mervärdesskatt eller tullar.

Artikel 7

Utlämning av egna medborgare

1. Utlämning får inte vägras på den grunden att den person som är föremål för begäran om utlämning är medborgare i den anmodade medlemsstaten i den mening som avses i artikel 6 i Europeiska utlämningskonventionen.

2. Varje medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 förklara att den inte kommer att bevilja utlämning av sina egna medborgare eller att den kommer

att tillåta detta endast under vissa förutsättningar som den närmare anger.

3. De reservationer som avses i punkt 2 gäller i fem år räknat från den första dag då denna konvention tillämpas av den berörda medlemsstaten. Reservationerna kan dock förnyas för ytterligare perioder av samma längd.

Tolv månader före den dag då reservationen upphör att gälla skall depositarien informera den berörda medlemsstaten om denna förfallodag.

Medlemsstaten skall, senast tre månader före utgången av varje femårsperiod, underätta depositarien om den vidhåller sin reservation, om den ändrar den så att villkoren för utlämning mildras eller om den återtar reservationen.

Om underrättelse enligt föregående stycke inte sker skall depositarien informera den berörda medlemsstaten om att dess reservation anses automatiskt förlängd för en period av sex månader; före utgången av denna period bör medlemsstaten lämna en underrättelse. Om underrättelse inte skett vid utgången av denna period anses reservationen förfallen.

Artikel 8

Preskription

1. Utlämning får inte vägras på den grunden att brottet eller verkställigheten av straffet preskriberats enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning.

2. Den anmodade medlemsstaten kan underlåta att tillämpa punkt 1 om ansökan om utlämning grundas på gärningar som faller under denna stats behörighet enligt dess egen strafflag.

Artikel 9

Amnesti

Utlämning skall inte beviljas för brott som omfattas av amnesti i den anmodade medlemsstaten om denna var behörig att lagföra

brottet enligt sin egen strafflag.

Artikel 10

Andra gärningar än de som har legat till grund för begäran om utlämning

1. För andra gärningar som den utlämnade personen har begått före överlämnandet än den som har legat till grund för begäran om utlämning får den utlämnade personen, utan att den anmodade statens samtycke behöver inhämtas,

a) åtalas eller dömas, när gärningarna inte är belagda med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd,

b) åtalas eller dömas, om inte de straffrättsliga åtgärderna medför att den personliga friheten inskränks,

c) bli föremål för en icke frihetsberövande påföljd, inbegripet böter eller en liknande åtgärd, eller en åtgärd som träder i stället för detta, även om påföljden inskränker den personliga friheten, eller

d) åtalas, dömas, kvarhållas för verkställelandet av ett straff eller en skyddsåtgärd eller bli föremål för någon annan inskränkning av den personliga friheten, om personen efter överlämnandet uttryckligen avstår från att åberopa specialitetsprincipen avseende de särskilda gärningar som har begåtts före överlämnandet.

2. Om den utlämnade personen avstår på det sätt som avses i punkt 1 d, skall avståendet lämnas inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den ansökande medlemsstaten och antecknas i ett protokoll, i enlighet med den statens interna rätt.

3. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att det avstående som avses i punkt 1 d skall tas emot under sådana omständigheter att det framgår att personen frivilligt gett uttryck för detta och varit fullt medveten om följderna härav. För det ändamålet skall den utlämnade personen ha rätt till juridiskt biträde.

4. Om den anmodade medlemsstaten har avgett en förklaring i enlighet med artikel 6.3, skall punkt 1 a, 1 b och 1 c i den här

artikeln inte tillämpas på fiskaliska brott med undantag av de brott som avses i artikel 6.3.

Artikel 11

Presumtion om samtycke från den anmodade medlemsstaten

Varje medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 eller vid varje annan tidpunkt förklara att i statens förbindelser med övriga medlemsstater som har avgett samma förklaring skall samtycke enligt artikel 14.1 a i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 13.1 a i Beneluxfördraget anses ha lämnats om inte, i ett enskilt fall, staten tillkännager något annat när den beviljar utlämning.

När medlemsstaten, i ett enskilt fall, har uppgivit att samtycket inte skall anses ha lämnats skall artikel 10.1 fortsätta att tillämpas.

Artikel 12

Vidareutlämning till en annan medlemsstat

1. Artikel 15 i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 14.1 i Beneluxfördraget är inte tillämpliga på begäran om vidareutlämning från en medlemsstat till en annan medlemsstat.

2. En medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 förklara att artikel 15 i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 14.1 i Beneluxfördraget skall fortsätta att tillämpas om inte annat föreskrivs i artikel 13 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater¹ eller den berörda personen samtycker till att vidareutlämnas till en annan medlemsstat.

1. EGT nr C 78, 30.3.1995, s. 1.

Artikel 13

Centralmyndighet och överföring av dokument per telefax

1. Varje medlemsstat skall utse en centralmyndighet eller, om det föreskrivs enligt dess konstitutionella ordning, centralmyndigheter som är ansvariga för överföring och mottagande av begäran om utlämning och erforderliga handlingar till stöd för en sådan begäran samt all annan officiell skriftväxling som gäller en begäran om utlämning, om inte annat anges i denna konvention.

2. Varje medlemsstat skall i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 ange den eller de myndigheter som har utsetts enligt punkt 1 i denna artikel. Medlemsstaten skall meddela depositarien om alla ändringar såvitt avser beslutet om ansvarig myndighet.

3. En begäran om utlämning och de handlingar som avses i punkt 1 får överföras per telefax. Varje centralmyndighet skall vara utrustad med en telefax för överföring och mottagande av sådana handlingar och skall se till att den fungerar.

4. När en telefax används vid tillämpningen av denna artikel skall meddelandet krypteras genom en apparat som är kopplad till den telefax som centralmyndigheten använder, för att garantera såväl överföringens ursprung som att överföringen är konfidentiell.

Medlemsstaterna skall samråda om den praktiska tillämpningen av denna artikel.

5. För att garantera utlämningshandlingarnas äkthet skall den ansökande medlemsstatens centralmyndighet i sin begäran förklara att den intygar att de handlingar som överförts till stöd för begäran överensstämmer med originalen och lämna en beskrivning av de överförda handlingarna. Om den anmodade medlemsstaten ifrågasätter att handlingarna överensstämmer med originalen har dess centralmyndighet rätt att kräva att centralmyndigheten i den ansökande medlemsstaten

inom skäligen tid företer originalhandlingarna eller en bestyrkt kopia av dessa antingen på diplomatisk väg eller på något annat sätt, som gemensamt överenskommits.

Artikel 14

Ytterligare upplysningar

Varje medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 eller vid varje annan tidpunkt förklara att, i statens förbindelser med övriga medlemsstater som har avgett samma förklaring får de rättsliga myndigheterna eller andra behöriga myndigheter i dessa övriga medlemsstater vid behov vända sig direkt till den nämnda medlemsstatens rättsliga myndigheter eller andra behöriga myndigheter, ansvariga för de straffrättsliga åtgärderna mot den person som begärs utlämnad, för att anhålla om ytterligare upplysningar i enlighet med artikel 13 i Europeiska utlämningskonventionen eller artikel 12 i Beneluxfördraget.

När en medlemsstat avger en sådan förklaring skall den ange vilka rättsliga myndigheter eller andra behöriga myndigheter som har rätt att anhålla om, meddela och ta emot sådana ytterligare upplysningar.

Artikel 15

Bestyrkande av äkthet

Varje handling eller kopia av en handling som har överlämnats i ett utlämningsärende skall vara befriad från kravet på bestyrkande av äkthet och andra formaliteter, om inte annat uttryckligen föreskrivs i denna konvention, i Europeiska utlämningskonventionen eller i Beneluxfördraget. I det senare fallet skall kopior av handlingar anses bestyrkta när deras äkthet intygats av de rättsliga myndigheter som utfärdat originalet eller av den centralmyndighet som avses i artikel 13.

Artikel 16

Transitering

Vid transitering, i den mening som avses i

artikel 21 i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 21 i Beneluxfördraget, genom en medlemsstats territorium till en annan medlemsstat skall följande bestämmelser tillämpas:

a) De upplysningar som finns i en begäran om transitering skall vara tillräckliga för att göra det möjligt för transiteringsmedlemsstaten att bedöma begäran och att vidta de tvångsåtgärder gentemot den utlämnade personen som är nödvändiga för transiteringens genomförande.

För det ändamålet skall följande upplysningar anses vara tillräckliga:

- Den utlämnade personens identitet.
- Förekomsten av ett häktningsbeslut eller ett annat beslut med samma rättsverkan eller en verkställbar dom.
- Brottets natur och den rättsliga beskrivningen av detta.
- En beskrivning av de omständigheter under vilka brottet begåtts, inbegripet datum och plats.

b) Begäran om transitering och de upplysningar som avses i a) får sändas till transiteringsmedlemsstaten på varje sätt som innebär att begäran dokumenteras skriftligen. Transiteringsmedlemsstaten skall tillkänna sitt beslut på samma sätt.

c) Om transiteringen sker med flyg utan planerad mellanlandning skall den ansökande medlemsstaten, om en icke planerad landning görs, förse den berörda medlemsstaten med de upplysningar som anges i a).

d) Om inte annat föreskrivs i bestämmelserna i denna konvention, särskilt artiklarna 3, 5 och 7, skall artikel 21.1, 21.2, 21.5 och 21.6 i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 21.1 i Beneluxfördraget fortsätta att tillämpas.

Artikel 17

Reservationer

Denna konvention kan inte bli föremål för några andra reservationer än dem som uttryckligen föreskrivs i denna konvention.

*Artikel 18***Ikraftträdande**

1. Denna konvention skall antas av medlemsstaterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.

2. Medlemsstaterna skall underrätta generalsekreteraren för Europeiska unionens råd när de förfaranden som deras konstitutionella bestämmelser föreskriver för antagande av denna konvention har genomförts.

3. Denna konvention träder i kraft nittio dagar efter det att den underrättelse som avses i punkt 2 lämnats av den stat - som skall vara medlem i Europeiska unionen när rådet antar den akt genom vilken denna konvention upprättas - som sist fullgör denna formalitet.

4. Fram till det att denna konvention träder i kraft får varje medlemsstat i samband med underrättelse enligt punkt 2 eller vid varje annan tidpunkt förklara att konventionen, vad medlemsstaten beträffar, är tillämplig i dess förbindelser med de medlemsstater som har gjort samma förklaring. Dessa förklaringar skall börjar gälla nittio dagar efter det att de har deponerats.

5. Denna konvention skall tillämpas endast på sådan begäran som görs efter dagen då den träder i kraft eller efter dagen då den börjar tillämpas mellan den anmodade medlemsstaten och den ansökande medlemsstaten.

*Artikel 19***Anslutning av nya medlemsstater**

1. Denna konvention skall vara öppen för

anslutning för varje stat som blir medlem i Europeiska unionen.

2. Texten till denna konvention, avfattad på den anslutande medlemsstatens språk, utarbetad av Europeiska unionens råd, skall vara giltig.

3. Anslutningsinstrumenten skall deponeras hos depositarien.

4. Denna konvention skall, i förhållande till varje stat som ansluter sig till den, träda i kraft nittio dagar efter det att staten har deponerat sitt anslutningsinstrument eller på dagen för denna konventions ikraftträdande, om denna ännu inte har trätt i kraft då nittiodagarsperioden löper ut.

5. Om denna konvention ännu inte har trätt i kraft när anslutningsinstrumenten deponeras, skall artikel 18.4 tillämpas på de anslutande medlemsstaterna.

*Artikel 20***Depositarie**

1. Generalsekreteraren för Europeiska unionens råd är depositarie för denna konvention.

2. Depositarien skall i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* offentliggöra uppgifter avseende antaganden och anslutningar, förklaringar och reservationer samt alla andra underrättelser som rör denna konvention.

BILAGA

Gemensam förklaring om rätten till asyl

Medlemsstaterna förklarar att denna konvention inte skall påverka rätten till asyl, såsom den har erkänts i deras respektive författningar, eller medlemsstaternas tillämpning av bestämmelserna i konventionen om flyktingars rättsliga ställning av den 28 juli 1951, kompletterad genom konventionen om statslösa personers rättsliga ställning av den 28 september 1954 och genom protokollet om flyktingars rättsliga ställning av den 31 januari 1967.

Förklaring av Danmark, Finland och Sverige till artikel 7 i denna konvention

Danmark, Finland och Sverige bekräftar att de - som meddelades under förhandlingarna om anslutning till Schengenavtalen - i förhållande till de andra medlemsstaterna som garanterar lika behandling, inte kommer att åberopa de förklaringar som de gjort inom ramen för artikel 6.1 i Europeiska utlämningskonventionen som grund för att vägra utlämning av i deras länder bosatta personer från icke-nordiska stater.

Rådets förklaring om begreppet "medborgare"

Rådet noterar att medlemsstaterna åtagit sig att tillämpa Europarådets konvention av den 21 mars 1983 om överförande av dömda personer på medborgare i varje medlemsstat enligt artikel 3.4 i den nämnda konventionen.

Medlemsstaternas åtagande i första stycket påverkar inte tillämpningen av artikel 7.2 i den här konventionen.

Förklaring av Grekland till artikel 5

Grekland tolkar artikel 5 med utgångspunkt från punkt 3 i samma artikel. Med denna tolkning garanteras att bestämmelserna i den grekiska författningen efterlevs, i vilka

- det föreskrivs ett uttryckligt förbud mot att utlämna en utlänning som förföljs på grund av sin verksamhet för friheten, och
- det görs en skillnad mellan politiska brott och s.k. blandade brott, för vilka andra regler gäller än för politiska brott.

Förklaring av Portugal om utlämning som begärs för ett brott som är belagt med ett straff eller en skyddsåtgärd på livstid

Eftersom Portugal inlagt en reservation mot Europeiska utlämningskonventionen från 1957 enligt vilken Portugal inte kommer att bevilja utlämning av personer när utlämning begärs för ett brott som är belagt med ett straff eller en skyddsåtgärd på livstid, förklarar Portugal att när utlämning begärs för ett brott där påföljden är ett sådant straff eller en sådan skyddsåtgärd kommer Portugal, med iakttagande av de relevanta bestämmelserna i sin författning såsom de tolkas av landets författningsdomstol, att bevilja utlämning endast om Portugal anser att de försäkringar som har lämnats av den ansökande medlemsstaten ger tillräckliga garantier för att den, enligt sin lagstiftning och sin praxis såvitt avser verkställighet av straff, kommer att främja tillämpningen av alla strafflindringsåtgärder som den person, som begärs utlämnad, kan komma i åtnjutande av.

Portugal bekräftar giltigheten av de åtaganden som gjorts inom ramen för gällande internationella avtal, i vilka landet är part, och särskilt dem enligt artikel 5 i Portugals anslutningskonvention till konventionen om tillämpning av Schengenavtalet.

Rådets förklaring om uppföljning av konventionen

Rådet förklarar

- a) att det anser det lämpligt att, på grundval av upplysningar från medlemsstaterna, påbörja en regelbundet återkommande granskning
- av genomförandet av denna konvention,
 - av hur konventionen fungerar när den har trätt i kraft,
 - av möjligheten för medlemsstaterna att ändra de reservationer som har gjorts inom ramen för denna konvention genom att villkoren för utlämning mildras eller genom att reservationerna frånträds, och
 - av hur utlämningsförfarandena fungerar mellan medlemsstaterna i ett allmänt perspektiv,
- b) att det, ett år efter det att denna konvention har trätt i kraft, kommer att överväga en eventuell behörighet för Europeiska gemenskapernas domstol.
-

RÅDETS AKT

av den 10 mars 1995 om upprättandet av

konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater

(95/C 78/01)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD

som beaktar fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel K.3 2 c i detta, och

som för att uppnå unionens mål betraktar reglerna för det förenklade förfarandet för utlämning mellan medlemsstaterna i Europeiska unionen som en fråga av gemensamt intresse som utgör en del av det samarbete om vilket stadgas i avdelning VI i fördraget;

BESLUTAR att härmed upprätta den konvention vars text återfinns i bilagan och som denna dag har undertecknats av företrädarna för regeringarna i unionens medlemsstater;

REKOMMENDERAR att medlemsstaterna antar den i enlighet med sina konstitutionella regler.

Utfärdad i Bryssel den 10 mars 1995.

På rådets vägnar

Ordförande

P. MÉHAIGNERIE

KONVENTION

upprättad på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA till denna konvention, Europeiska unionens medlemsstater,

SOM HÄNVISAR TILL rådets akt av den 9 mars 1995,

SOM ÖNSKAR FÖRBÄTTRA det straffrättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna såvitt avser såväl lagföring som verkställighet av domar,

SOM ÄR MEDVETNA OM att utlämning har stor betydelse inom det rättsliga samarbetet för att uppnå dessa mål,

SOM ÄR ÖVERTYGADE OM nödvändigheten av att förenkla utlämningsförfarandet i den mån detta är förenligt med de grundläggande principerna för deras nationella lagstiftning, däribland principerna i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna,

SOM KONSTATERAR att i ett stort antal ärenden om utlämning den som begärts utlämnad samtycker till överlämnande,

SOM ANSER att det i sådana fall är önskvärt att till ett minimum begränsa den tid som är nödvändig för utlämningsförfarandet och för frihetsberövande som görs i sådant syfte,

SOM BEAKTAR att tillämpningen av den europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 därför bör underlättas genom att utlämningsförfarandet förenklas och förbättras,

SOM BEAKTAR att bestämmelserna i den europeiska utlämningskonventionen förblir tillämpliga på alla de frågor som inte behandlas i denne konvention,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM FÖLJANDE BESTÄMMELSER:

Artikel 1

Allmänna bestämmelser

1. Denna konvention syftar till att mellan Europeiska unionens medlemsstater underlätta tillämpningen av den europeiska utlämningskonventionen genom att komplettera bestämmelserna i denna.

2. Punkt 1 påverkar inte tillämpningen av mer förmånliga bestämmelser i bilaterala

eller multilaterala avtal som är i kraft mellan medlemsstater.

Artikel 2

Skyldighet att överlämna

Medlemsstaterna förbinder sig att, i enlighet med det förenklade förfarande som anges i denna konvention, till varandra överlämna personer som är eftersökta för utläm-

ning, förutsatt att dessa personer samtycker till detta och att den anmodade staten lämnar sitt godkännande i enlighet med denna konvention.

Artikel 3

Villkor för överlämnande

1. I enlighet med artikel 2 skall den, som är föremål för en begäran om provisoriskt anhållande enligt artikel 16 i den europeiska utlämningskonventionen, överlämnas i enlighet med artiklarna 4-11 och artikel 12.1 i denna konvention.

2. Ett sådant överlämnande som avses i punkt 1 förutsätter inte att det görs en framställning om utlämning eller att det ges in sådana handlingar som fordras enligt artikel 12 i den europeiska utlämningskonventionen.

Artikel 4

Uppgifter som skall tillhandahållas

1. Följande uppgifter från den ansökande staten skall anses innehålla tillräcklig information för att underrätta den anhållne på det sätt som anges i artiklarna 6 och 7 och för att informera den behöriga myndighet som avses i artikel 5.2:

- a) den eftersöktes identitet;
- b) den myndighet som begär anhållandet;
- c) förekomsten av ett häktningsbeslut eller av andra handlingar med samma rättsliga verkan eller av en dom som kan verkställas;
- d) brottets beskaffenhet och rättsliga rubricering;
- e) en beskrivning av omständigheterna kring brottet, däribland tidpunkt och plats samt den eftersöktes del i brottet;
- f) såvitt möjligt, följderna av brottet.

2. Utan hinder av vad som sägs i punkt 1 får ytterligare upplysningar begäras om de

uppgifter som avses i nämnda punkt visar sig otillräckliga för att den behöriga myndigheten i den anmodade staten skall kunna medge överlämnandet.

Artikel 5

Samtycke och godkännande

1. Den anhållne skall lämna sitt samtycke i enlighet med artiklarna 6 och 7.

2. Den behöriga myndigheten i den anmodade staten skall lämna sitt godkännande i enlighet med sitt nationella förfarande.

Artikel 6

Information till den anhållne

När en person som är eftersökt för utlämning anhålls på en annan medlemsstats område skall den behöriga myndigheten i enlighet med sin nationella lagstiftning upplysa honom om den begäran som avser honom och om att han har möjlighet att samtycka till att överlämnas till den ansökande staten i enlighet med det förenklade förfarandet.

Artikel 7

Inhämtande av samtycke

1. Den anhållnes samtycke och, i förekommande fall, hans uttryckliga avstående från tillämpning av specialitetsprincipen skall avges inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den anmodade staten, i enlighet med dennas nationella lagstiftning.

2. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som anges i punkt 1 inhämtas under sådana förhållanden att det framgår att personen har lämnat dem frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den anhållne skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.

3. Samtycke och, i förekommande fall, avstående som anges i punkt 1 skall proto-

kollföras i enlighet med det förfarande som föreskrivs i den anmodade statens lagstiftning.

4. Samtycke och, i förekommande fall, avstående som anges i punkt 1 är oåterkalleligt. Vid deponeringen av sina ratifikations-, godkännande-, godtagande- eller anslutningsinstrument får medlemsstaterna genom en förklaring ange att samtycket och, i förekommande fall, avståendet i enlighet med deras nationella regler kan återkallas. I sådant fall skall den tid som förflyter mellan underrättelse om samtycket och återkallelsen inte beaktas vid fastställandet av de tidsfrister som anges i artikel 16.4 i den europeiska utlämningskonventionen.

Artikel 8

Underrättelse om samtycke

1. Den anmodade staten skall omedelbart underrätta den ansökande staten om personens samtycke. För att den ansökande staten i förekommande fall skall kunna göra en framställning om utlämning skall den anmodade staten senast tio dagar efter det provisoriska anhållandet meddela om personen har lämnat sitt samtycke eller inte.

2. Sådant underrättelse som anges i punkt 1 skall ske direkt mellan de behöriga myndigheterna.

Artikel 9

Avstående från tillämpning av specialitetsprincipen

Varje medlemsstat kan samtidigt med deponeringen av sitt ratifikations-, godkännande-, godtagande- eller anslutningsinstrument eller vid varje annan tidpunkt förklara att reglerna i artikel 14 i den europeiska utlämningskonventionen inte är tillämpliga när personen i enlighet med artikel 7 i denna konvention

a) samtycker till utlämning eller

b) samtycker till utlämning och uttryckligen avstår från tillämpning av specialitetsprincipen.

Artikel 10

Underrättelse om beslutet om utlämning

1. Utan hinder av bestämmelserna i artikel 18.1 i den europeiska utlämningskonventionen skall underrättelse om ett beslut om utlämning som har fattats med tillämpning av det förenklade förfarandet och information som har samband med det förenklade utlämningsförfarandet lämnas direkt av den behöriga myndigheten i den anmodade staten till den myndighet i den ansökande staten som har begärt provisoriskt anhållande.

2. Den underrättelse om beslutet som avses i punkt 1 skall lämnas senast inom tjugo dagar från den dag då den eftersökte lämnade sitt samtycke.

Artikel 11

Tidsfrist för överlämnandet

1. Överlämnandet skall äga rum inom tjugo dagar från den dag då underrättelsen om beslutet om utlämning lämnades i enlighet med artikel 10.2.

2. Om den eftersökte är frihetsberövad när den tidsfrist som avses i punkt 1 går ut skall han försättas på fri fot på den anmodade statens område.

3. Om omständigheter som ligger utanför myndighetens kontroll hindrar att den eftersökte överlämnas inom den tidsfrist som anges i punkt 1 skall den berörda myndighet som anges i artikel 10.1 underrätta den andra myndigheten om detta. De skall komma överens om en ny dag för överlämnandet. I sådant fall skall överlämnandet äga rum inom tjugo dagar från den nya dag som bestämts. Om personen i fråga är frihetsberövad även efter utgången av denna tidsfrist skall han frigges.

4. Punkterna 1, 2 och 3 i denna artikel gäller inte om den anmodade staten önskar tillämpa artikel 19 i den europeiska utlämningskonventionen.

Artikel 12

Samtycke som lämnas efter utgången av den tidsfrist som anges i artikel 8 eller under andra omständigheter

1. Om samtycke har lämnats efter utgången av den tidsfrist på tio dagar som anges i artikel 8

— skall den anmodade staten tillämpa det förenklade förfarandet i enlighet med denna konvention, om den anmodade staten ännu inte har mottagit någon sådan framställning om utlämning som avses i artikel 12 i den europeiska utlämningskonventionen;

— kan den anmodade staten använda det förenklade förfarandet, om den under tiden har mottagit en sådan framställning om utlämning som avses i artikel 12 i den europeiska utlämningskonventionen.

2. Den anmodade staten kan använda det förenklade förfarandet på sätt som föreskrivs i denna konvention även om ingen begäran om provisoriskt anhållande har gjorts och då samtycke har lämnats efter det att en framställning om utlämning har mottagits.

3. Vid deponeringen av sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument skall varje medlemsstat förklara om och på vilka villkor den avser att tillämpa punkt 1 andra strecksatsen och punkt 2.

Artikel 13

Vidareutlämning till en annan medlemsstat

När specialitetsprincipen till följd av en medlemsstats förklaring i enlighet med artikel 9 i denna konvention inte är tillämplig på den utlämnade personen skall, om inte annat angetts i den nämnda förklaringen, inte heller artikel 15 i den europeiska utlämningskonventionen gälla vid vidareutlämning av denna person till en annan medlemsstat.

Artikel 14

Transitering

Vid transitering i enlighet med artikel 21 i

den europeiska utlämningskonventionen skall, om det är fråga om utlämning i enlighet med det förenklade förfarandet, följande regler gälla:

a) i brådskande fall kan en begäran som innehåller de uppgifter som anges i artikel 4 göras till transiteringsstaten med tillämpning av förfarande som innebär att framställningen dokumenteras skriftligen. Transiteringsstaten får tillkännage sitt beslut på motsvarande sätt;

b) de uppgifter som lämnas i enlighet med artikel 4 skall vara tillräckliga för att göra det möjligt för transiteringsstatens behöriga myndighet att bedöma att det är fråga om ett förenklat utlämningsförfarande, och för att gentemot den utlämnade kunna vidta nödvändiga tvångsåtgärder för transiteringens genomförande.

Artikel 15

Angivande av behöriga myndigheter

Varje medlemsstat skall samtidigt med deponeringen av sitt ratifikations-, godkännande-, godtagande- eller anslutningsinstrument i en förklaring ange vilka myndigheter som är behöriga enligt artiklarna 4-8, 10 och 14.

Artikel 16

Ikraftträdande

1. Denna konvention skall ratificeras, godkännas eller godtas. Ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrumenten skall deponeras vid generalsekretariatet för Europeiska unionens råd. Rådets generalsekreterare skall underrätta samtliga medlemsstater om detta.

2. Denna konvention skall träda i kraft nittio dagar efter det att den sista medlemsstaten har deponerat sitt ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrument.

3. Fram till det att konventionen träder i kraft kan varje medlemsstat när den deponerar sitt ratifikations-, godkännande- eller godtagandeinstrument eller vid varje senare

tidpunkt förklara att konventionen nittio dagar efter det att förklaringen deponerats är tillämplig i förhållande till de medlemsstater som har avgett en likalydande förklaring.

4. Varje förklaring som görs i enlighet med artikel 9 blir gällande trettio dagar efter det att den har deponerats, dock tidigast den dag då denna konvention träder i kraft eller den dag då den blir tillämplig beträffande denna medlemsstat.

5. Konventionen skall tillämpas endast på sådan begäran som görs efter dagen då den trätt i kraft eller efter dagen då den börjar tillämpas mellan den anmodade staten och den ansökande staten.

Artikel 17

Anslutning

1. Denna konvention skall vara öppen för anslutning för varje stat som blir medlem i Europeiska unionen.

2. Den på den anslutande statens språk genom generalsekretariatets för Europeiska unionens råd försorg upprättade och av alla medlemsstater godtagna texten till denna konvention har samma giltighet som de andra autentiska texterna. Generalsekreteraren skall vidarebefordra en bestyrkt kopia av den texten till varje medlemsstat.

3. Anslutningsinstrumenten skall deponeras vid generalsekretariatet för Europeiska unionens råd.

4. Denna konvention skall för varje stat som ansluter sig till den träda i kraft nittio dagar efter det att staten har deponerat sitt anslutningsinstrument eller på dagen för denna konventions ikraftträdande, om denna ännu inte har trätt i kraft när nittiodagarsperioden går ut.

5. Om denna konvention ännu inte har trätt i kraft när anslutningsinstrumenten deponeras skall artikel 16.3 tillämpas på anslutande medlemsstater.

